JEFF VANDERMEER

ACCEPTARE

Cartea a treia din trilogia *Southern Reach*

SCIENCE FICTION

TREI

Jeff VanderMeer

Acceptare

Traducere de Bogdan Perdivară
Editura Trei, 2016

Titlul original:
Acceptance (2014)

EDITORI:
Silviu Dragomir Vasile Dem. Zamfirescu

DIRECTOR EDITORIAL:
Magdalena Mărculescu

REDACTOR:
Ana-Maria Tamaş

DESIGN:
Faber Studio

Ilustraţie copertă: © Ionuţ Bănuţă

DIRECTOR PRODUCŢIE:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Răzvan Nasea

CORECTURĂ:
Maria Muşuroiu Lorina Chiţan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
VANDERMEER, JEFF
Acceptare / Jeff VanderMeer; trad.: Bogdan Perdivară.
— Bucureşti: Editura Trei, 2016
ISBN 978-606-719-653-5
I. Perdivară, Bogdan (trad.)
821.111(73)-31 = 135.1

Titlul original: Acceptance
Autor: Jeff VanderMeer

Copyright © 2014 VanderMeer Creative, Inc.
Copyright © Editura Trei, 2016 pentru prezenta ediţie

Pentru Ann

000X: DIRECTOAREA, A DOUĂSPREZECEA EXPEDIŢIE

Puţin în afara atingerii, un pic mai încolo de tine: freamătul înspumat al talazurilor, izul mării, umbrele întretăiate ale pescăruşilor, ţipetele lor bruşte, sfredelitoare. O zi ca oricare alta în Aria X şi totuşi o zi atât de diferită, extraordinară - ziua morţii tale - şi iată-te, sprijinită de o movilă de nisip, adăpostită pe jumătate de un zid prăbuşit. Căldura soarelui pe chip şi priveliştea ameţitoare a farului, dominându-te de la înălţime, copleşindu-te cu umbra sa. Cerul are o intensitate ce nu îngăduie nimic altceva în afara unei albăstrimi atotcuprinzătoare, ca o temniţă. Nisipul lipicios licăreşte pe o despicătură din fruntea ta; în gură *ceva* cu gust înţepător, înecăcios se prelinge.

Te simţi moleşită, sfărâmată, însă o bizară uşurare e amestecată în acest regret: să străbaţi atâta cale, să te opreşti aici, fără să ştii ce se va petrece şi totuşi… *să te odihneşti.* Să te odihneşti în sfârşit. Toate planurile de la Divizia Sudică, zguduitoarea şi continua frică de a greşi, sau, şi mai rău, preţul plătit pentru asta… totul picurând în nisipul de lângă tine în mărgeluşe de un roşu tulbure.

Peisajul se năpusteşte spre tine, se curbează din spate, ocolindu-te, pentru a-ţi arunca o privire; prin anumite locuri explodează parcă în văpăi, se învolburează sau se reduce la dimensiunile unui vârf de ac, înainte de a redeveni limpede. Nici auzul nu mai e ce-a fost - a slăbit împreună cu echilibrul. Însă se manifestă lucrul acesta, ceva imposibil: o voce auzindu-se de peste tot, ca printr-un truc de iluzionist, şi impresia unor ochi fixaţi asupra ta. Şoapta ţi-e familiară: *e casa ta în ordine?* Însă te gândeşti că acela ce întreabă s-ar putea să fie un străin şi-i ignori glasul, fiindcă nu-ţi place ce te-ar putea paşte.

Zvâcnetul din umăr, de la întâlnirea din turn, s-a înrăutăţit acum. Rana te-a trădat, te-a făcut să sari în acea întindere de văpaie albastră, chiar dacă nu ai vrut asta. O comunicare anume, ceva declanşat între rană şi flama care a venit dansând peste stufărişuri, ţi-a trădat suveranitatea. Casa ta a fost arareori într-o asemenea dezordine, şi

totuşi ştii că, indiferent ce te-ar părăsi în câteva minute, altceva va rămâne, va stărui. Dispariţia în văzduh, în pământ, în apă nu este pe tărâmul acesta o garanţie a morţii.

O umbră se alătură celei a farului.

În scurt timp se aude scrâşnetul unor bocanci şi, dezorientată, ţipi:

— Anihilare! Anihilare!

Şi te zvârcoleşti până ce-ţi dai seama că apariţia care a îngenuncheat lângă tine e singura persoană impenetrabilă la puterea sugestiei.

— Sunt doar eu, biologa.

Doar tu. Doar biologa. Doar arma ta sfidătoare, aruncată asupra hotarelor Ariei X.

Te ridică în şezut, îţi apasă pe buze un recipient cu apă, îţi şterge urmele de sânge, fiindcă tuşeşti cu sânge.

— Unde e topografa? întrebi.

— A revenit la tabăra principală, îţi spune.

— Nu-i cu tine?

Se teme de biologă, de vârtejul înflăcărat, cum te temi şi tu.

— O flacără ce arde încet, o scânteie doar, plutind peste smârcuri şi dune, plutind şi iar plutind, fără nimic uman, doar o plutire fără sfârşit.

O sugestie hipnotică menită s-o calmeze, deşi nu va avea mai mult efect decât un cântec de leagăn liniştitor.

Pe măsură ce conversaţia se derulează, simţi că te poticneşti, că pierzi şirul. Spui lucruri pe care nu intenţionezi să le spui, încercând să rămâi în pielea personajului - persoana pe care o cunoaşte biologa, imaginea pe care ai creat-o pentru ea. Poate că n-ar trebui să-ţi mai pese de roluri acum, însă mai este un rol de jucat.

Te învinovăţeşte, dar n-o poţi învinovăţi.

— Dacă a fost un dezastru, ai ajutat la crearea lui. Ai intrat în panică şi ai cedat.

Nu-i adevărat - n-ai cedat nicicum - dar încuviinţezi totuşi, gândindu-te la multele greşeli.

— Aşa este. Ar fi trebuit să-mi dau seama din timp că te-ai schimbat.

Adevărat.

— Ar fi trebuit să te trimit înapoi la frontieră. Asta nu-i adevărat.

— N-ar fi trebuit să cobor acolo cu antropologa. Nu-i adevărat, nu

tocmai. N-ai avut de ales, odată ce a şters-o din tabără, dornică să-şi arate valoarea.

Scuipi mai mult sânge acum, dar nu prea mai contează.

— Cum arată frontiera?

O întrebare copilărească. O întrebare al cărei răspuns e nesemnificativ. Nu există decât frontiera. Nu există nicio altă frontieră.

O să-ţi spun când ajung acolo.

— Ce se întâmplă de fapt când traversăm?

Nimic din ce te-ai aştepta.

— Ce ne-ai ascuns în privinţa Ariei X?

Nimic care să-ţi fie de ajutor. Nu cu adevărat.

Soarele e o aureolă slabă, fără centru, iar vocea biologei se aude cu întreruperi şi nisipul e totodată fierbinte şi rece în pumnul încleştat al mâinii drepte. Durerea, care tot revine în valuri, atacă la câteva fracţiuni de secundă o dată, atât de prezentă încât parcă nici nu mai este acolo.

În cele din urmă, îţi dai seama că ţi-ai pierdut capacitatea de a vorbi. Dar încă eşti acolo, atenuată şi îndepărtată, ca un puşti întins pe o pătură, chiar pe plaja asta, cu o pălărie trasă pe ochi. Picotind de la vuietul necontenit al valurilor şi de la briza mării, ce ţine în frâu căldura care te potopeşte şi se răspândeşte prin mădulare. Vântul ciufulindu-ţi părul, o senzaţie la fel de îndepărtată ca şi foşnetul ierburilor crescute pe o stâncă ce seamănă cu un cap.

— Îmi pare rău, dar trebuie s-o fac, îţi spune biologa, aproape ca şi cum ar şti că o poţi auzi încă. N-am încotro.

Simţi smucitura, simţi că eşti apucată de piele, simţi, o clipă doar, vârful ascuţit, fiindcă biologa ia o mostră de ţesut din umărul tău infectat. De la o distanţă imensă, de nestrăbătut, coboară nişte mâini cercetătoare: biologa îţi umblă prin buzunarele jachetei. Îţi găseşte jurnalul. Îţi descoperă arma ascunsă. Îţi găseşte scrisoarea jalnică. Ce poate face cu ele? Poate nimic. Poate o să arunce în apă scrisoarea, împreună cu arma. Poate o să-şi risipească restul vieţii studiindu-ţi jurnalul.

Încă vorbeşte.

— Nu ştiu ce să-ţi spun. Sunt furioasă. Mă tem. Ne-ai adus aici şi ai avut şansa să-mi spui ce se petrece, dar n-ai făcut-o. Nu vrei. Ţi-aş spune să te odihneşti în pace, dar ştiu că n-o să fie aşa.

Apoi dispare, şi îi simţi lipsa, apăsarea aceea umană lângă tine, binecuvântarea perversă a acelor cuvinte, dar nu-i duci mult timp dorul fiindcă te destrami şi mai mult, te destrami în peisaj ca o nălucă ezitantă, şi, undeva, departe, auzi o muzică înceată, delicată, şi acel lucru ce ţi-a şoptit mai înainte îţi şopteşte iarăşi, apoi te dizolvi în vânt. Un fel de pecete nepământeană te-a cuprins, s-a încolăcit în jurul tău, uşor de confundat cu atomii de aer dacă n-ar avea un aspect cumva concentrat, intenţionat. Voios?

Urci peste lacurile neclintite, te înalţi peste mlaştină, eşti invadată de scânteierile verzui ale mării şi ţărmului, cuprinse de lumina târzie a soarelui… apoi te întorci spre pământ, spre chiparoşi şi apa cea neagră. După care urci iarăşi spre cer, abrupt, îndreptându-te către soarele ce se furişează prin pâclă, şi iarăşi te prăbuşeşti, răsucindu-te, pământul se năpusteşte spre tine năvalnic, întinzându-se neted, cu licărul iute al apei şi valul lent al ierburilor bătute de briză. Aproape că te aştepţi să-l vezi acolo pe Lowry, supravieţuitor schilodit al primei expediţii, cea de demult, târându-se spre siguranţa frontierei. Însă n-o vezi decât pe biologă, păşind greoi pe cărarea ce se întunecă… şi aşteptând, dincolo de ea, scheunând îndurerată, psihologa şubrezită de expediţia de dinaintea celei de a unsprezecea. Vina ta e la fel de mare ca a oricui, vina ta, fără drept de apel. De neiertat.

În vreme ce te răsuceşti în aer, casa farului se apropie cu repeziciune. Aerul vibrează, ieşind cu putere din amândouă laturile clădirii, apoi îşi recapătă forma, întrebător, cercetător, înălţându-se doar pentru a coborî iarăşi şi curbându-se în cele din urmă, ca un semn de întrebare, pentru ca tu să poţi fi martora propriei tale arderi pe rug: o siluetă ghemuită acolo, din care se prelinge lumină. Ce trup trist, adormind, pierit. O flacără verde, un semnal de alarmă, o şansă. Încă te mai înalţi? Încă eşti pe moarte, moartă? Nu mai poţi spune.

Însă şoapta n-a isprăvit cu tine.

Nu eşti jos, acolo.

Eşti aici, sus.

Şi interogatoriul continuă.

Un interogatoriu ce se va repeta până ce vei oferi toate răspunsurile.

PARTEA ÎNTÂI
Lumină călăuzitoare

0001: PAZNICUL FARULUI

Am desfăcut mecanismul optic şi am curăţat lentilele. Am rezolvat cu ţeava de apă din grădină. Reparaţii mici la poartă. Am organizat uneltele şi lopeţile etc. în şopron. Vizită de la BSC. Am nevoie de vopsea pentru împrospătarea semnalizării - negrul s-a erodat în partea dinspre mare. Îmi mai trebuie cuie şi să verific iarăşi sirena vestică. Am văzut: pelicani, găinuşe de baltă, un vultur pescar, ciocănitori, cormorani, mierle albastre, un şarpe cu clopoţei pitic (la gard - adu-ţi aminte), un iepure-doi, o căprioară cu coadă albă şi, înainte de răsărit, pe potecă, o mulţime de tatu.

În dimineaţa aceea de iarnă, Saul Evans simţea cum vântul i se strecoară rece pe sub guler, în vreme ce păşea greoi pe poteca ce ducea către casa farului. În noaptea de dinainte fusese furtună şi, în josul şi la dreapta sa, oceanul se întindea cenuşiu şi neliniştit sub albastrul şters al cerului, care se întrezărea prin tufele de ierburi înalte, unduioase. Bucăţi de lemn, sticle, geamanduri alburii, scorojite şi un rechin-ciocan mort eşuaseră pe plajă după furtună, amestecate cu smocuri încâlcite de alge, însă nu fuseseră pagube mari nici aici şi nici în sat.

Avea la picioare tufe de mure şi ciulini cenuşiu-închis, care urmau să dea flori stacojii la primăvară şi la vară. În dreapta, dinspre bălţile întunecate, se ridicau vaietele stinse ale lişiţelor şi raţelor. Mierlele îndoiau crengile subţiri ale copacilor şi ţâşneau drept în sus, înfricoşate la trecerea sa, apoi se aşezau la loc, în stoluri gureşe. Aerul proaspăt şi sărat avea iz de flacără: un miros de ars ce venea de pe la vreo casă din zonă sau de la vreun foc de tabără cu tăciuni încă rumegători.

Saul locuise patru ani la far înainte să-l cunoască pe Charlie, şi tot acolo trăia şi acum, însă noaptea din urmă zăbovise în satul aflat la jumătate de milă distanţă, în cabana lui Charlie. Era ceva nou, un lucru despre care nu se vorbise; Charlie nu făcuse decât să-l tragă

înapoi în pat când voise să se îmbrace şi să plece. Un lucru bine-venit, care-l făcea acum pe Saul să surâdă jenat.

Charlie abia dacă se clintise când Saul se ridicase, se îmbrăcase şi pregătise ouă pentru micul dejun. Îi adusese lui Charlie o porţie generoasă, însoţită de o bucată de portocală, pe care i-o pusese să stea caldă sub un castron, şi-i lăsase şi un bileţel lângă prăjitorul de pâine, în care băgase, în aşteptare, nişte felii. La plecare, se întorsese să se mai uite o dată la bărbatul întins pe spate, acoperit pe jumătate cu aşternutul. Deşi se apropia de patruzeci de ani, Charlie îşi păstrase pieptul zvelt şi musculos, umerii puternici şi picioarele zdravene de om ce-şi petrecuse mare parte a vieţii adulte muncind în bărci, azvârlind năvoade, şi stomacul plat al cuiva care nu-şi risipea prea multe nopţi ţinându-se de băutură.

Trăsese uşa după el cu un clic abia auzit şi-o pornise fluierând în bătaia vântului, ca un idiot, de la primii paşi - mulţumindu-i Dumnezeului care-l făcuse, până la urmă, atât de norocos, chiar dacă cu atâta întârziere şi într-un chip atât de neaşteptat. Unele lucruri ţi se întâmplă târziu în viaţă, dar mai bine mai târziu decât niciodată.

Nu peste mult, turnul farului se înfăţişă, înalt şi solid, înaintea sa. Era un punct de reper, ziua, pentru ambarcaţiunile ce navigau în apele puţin adânci de lângă coastă, dar era luminat şi noaptea, jumătate din săptămână, potrivit programului de trafic comercial ce se desfăşura mai departe, în larg. Cunoştea fiecare treaptă, fiecare încăpere cu ziduri de piatră şi cărămidă, fiecare crăpătură şi petic de ipsos. Sistemul optic spectaculos, de patru tone, farul însuşi, avea o lumină aparte, numai a lui, şi sute de feluri de a ajusta lentilele. Lentile de primă mână, vechi de peste un secol.

Socotise, în vremea când fusese predicator, că ştie ce este pacea, care îi era chemarea, însă abia după exilul autoimpus, după ce renunţase la tot, găsise Saul lucrul pe care-l căuta cu adevărat. Îi trebuise mai bine de un an ca să înţeleagă de ce: ţinerea predicilor fusese o *proiecţie exterioară,* un mesaj către lume, care la rândul ei se proiecta în el. Dar să se ocupe de far - era un fel de a se cerceta interior care i se părea mai puţin arogant. Aici nu ştia decât lucrurile practice învăţate de la predecesor: cum să aibă grijă de lentile, cum anume funcţionau ventilatorul şi panoul de acces la sistemul optic, cum să menţină totul funcţional, cum să repare ce se strica - nenumăratele corvezi de zi cu zi. Întâmpina cu bucurie fiecare parte a

acestei rutine, îl încânta că astfel nu mai avea timp să se gândească la trecut şi, uneori, nu-l deranja să lucreze cât era ziua de lungă - mai ales acum, când încă mai simţea căldura îmbrăţişării lui Charlie.

Însă căldura se topi când văzu ce-l aşteaptă în parcarea pietruită, dincolo de gardul alb, imaculat care înconjura casa farului şi împrejurimile. O berlină ponosită, familiară staţiona acolo, şi lângă maşină cei doi recruţi de serviciu de la Brigada Ştiinţă şi Conştiinţă. Iarăşi aveau să se ţină scai de el, să-i strice buna dispoziţie; deja îşi îngrămădiseră echipamentul lângă maşină - se grăbeau, neîndoielnic, să înceapă. Le făcu semn cu mâna de departe, fără tragere de inimă.

În ultimul timp erau mereu prezenţi, făcând măsurători şi fotografiind, dictând rapoarte în reportofoanele voluminoase, executându-şi filmările de amatori. Se străduiau să găsească… ce? Ştia istoria coastei de aici, felul în care distanţa şi tăcerea făceau banalul să se intensifice, înţelegea felul în care spaţiile acestea, ceaţa şi dunga pustie a plajei puteau lăsa impresia a ceva supranatural, se puteau transforma, din nimic, într-o poveste.

Saul nu se grăbea, fiindcă i se păreau obositori şi din ce în ce mai previzibili. Călătoreau câte doi, ca să aibă parte şi de ştiinţă, şi de conştiinţă, şi uneori se întreba ce vorbeau între ei - cât de plini de contradicţii trebuie să fi fost, precum gândurile ce i se învârteau prin minte către sfârşitul pastoratului său. În ultima vreme veneau aceştia doi: un bărbat şi o femeie, amândoi de douăzeci şi ceva de ani, deşi uneori îi păreau mai degrabă nişte adolescenţi, un băiat şi o fată care fugiseră de acasă luând cu ei un set de chimie pentru amatori şi o placă de făcut spiritism.

Henry şi Suzanne. Deşi Saul presupusese că femeia era cea superstiţioasă, se dovedise că era de fapt savantul - specialistă în ce? - în vreme ce bărbatul era investigatorul elementelor supranaturale. Henry vorbea cu un uşor accent, unul pe care Saul nu-l putea localiza şi care punea o pecete autoritară pe tot ce rostea. Era durduliu, la fel de atent bărbierit pe cât era Saul de bărbos, cu pungi sub ochii albastru-deschis, cu păr negru tuns castron, dar cu şuviţe ce-i acopereau fruntea palidă, neobişnuit de înaltă. Lui Henry nu părea să-i pese de lucruri lumeşti, cum era de pildă vremea pe timp de iarnă, fiindcă purta mereu un model de cămaşă de mătase albastră şi pantaloni la dungă. Ghetele negre, lustruite, cu fermoare laterale, nu erau pentru poteci lăturalnice, ci pentru străzi de oraş.

Suzanne părea să aducă cu ceea ce lumea din ziua de azi ar fi considerat o „hipiotă”, însă pe vremea când era Saul tânăr, ar fi fost numită boemă sau comunistă. Avea părul blond şi purta o ie albă, brodată şi o fustă de piele întoarsă, cafenie, până mai jos de genunchi, unde se întâlnea cu cizmele înalte, arămii, ce-i completau uniforma. Din când în când mai avusese parte de asemenea persoane în parohie - pierdute, trăind în mintea proprie, aşteptând ceva care să le mâne în luptă. Silueta slăbuţă o făcea să pară cumva sora geamănă a lui Henry, şi nu dimpotrivă.

Cei doi nu-i rostiseră niciodată numele de familie, deşi unul dintre ei zisese odată ceva care suna precum „ser-listă”, ceea ce nu avea niciun sens. Saul nu se prea dădea în vânt să-i cunoască mai bine, şi de fapt ajunsese să le zică pe la spate „Brigada Uşoară”, de parcă ar fi vrut să spună „de categorie uşoară”.

Când ajunse în cele din urmă în faţa lor, Saul le făcu un semn din cap şi îngăimă un „salut” morocănos, iar ei se purtară, cum făceau adesea, ca şi cum ar fi fost vreun vânzător la chioşcul din sat, iar farul o instituţie care oferea servicii de relaţii publice.

— Saul, nu pari foarte bucuros, deşi e o zi frumoasă, zise Henry.

— Saul, este o zi *frumoasă,* adăugă Suzanne.

Izbuti să dea din cap şi să zâmbească acru, lucru care-i făcu pe amândoi să izbucnească în hohote. Îi ignoră.

Însă, în vreme ce Saul descuia uşa, continuară să vorbească. Mereu voiau să vorbească, deşi el, unul, ar fi preferat să-şi vadă de treaba lor. De data asta trăncăneau despre ceva numit „dublură necromantică”, ce avea de-a face cu construirea unei încăperi cu oglinzi şi întuneric, din câte îşi dădea seama. Era un termen straniu şi nu le băgă în seamă explicaţiile, fiindcă nu vedea nicio legătură între asta şi far ori traiul său acolo.

Oamenii nu erau neştiutori prin locurile acelea, însă erau superstiţioşi, şi, fiindcă marea cerea necontenit vieţi, cine-i putea învinovăţi? Ce rău făcea un talisman pentru noroc purtat la gât, sau câteva cuvinte, într-o rugăciune, întru protecţia cuiva drag? Cei care-şi băgau nasul încercând să descopere sensul lucrurilor, să „analizeze şi să măsoare”, cum se exprimase Suzanne, îi indispuneau pe băştinaşi fiindcă atitudinea asta banaliza tragediile ce aveau să urmeze. Dar, ca şi cu pescăruşii ce păreau nişte şobolani zburători şi enervanţi, te obişnuiai după un timp şi cu Brigada Uşoară. În zilele chinuitor de

plictisitoare aproape că învăţase să nu le poarte pică pentru tovărăşie. *De ce vezi paiul din ochiul aproapelui tău şi nu vezi bârna din ochiul tău?*

— Henry crede că sistemul optic al farului ar putea funcţiona foarte similar cu o asemenea cameră, spuse Suzanne, de parcă ar fi făcut o descoperire epocală.

Entuziasmul ei părea serios şi autentic, dar totodată frivol şi amatoricesc. Credea în asta, poate, precum nou-convertiţii întru Hristos - noutatea şi apropierea eliminau orice dubiu. Dar poate că erau mai puţin decât nou-convertiţii şi mai mult ca nişte predicatori itineranţi care-şi înălţau cortul la marginea câte unui orăşel, înarmaţi cu fervoarea credinţei lor şi cu nimic altceva.

Puteau să fie şi şarlatani. Prima dată când se întâlnise cu ei, Saul avusese impresia că Henry îi povestise că studiau refracţia luminii într-o închisoare.

— Eşti familiarizat cu aceste teorii? întrebă Suzanne în vreme ce urcau.

Era dotată cu un aparat de fotografiat, a cărui curea şi-o trecuse pe după gât, şi ducea o valiză în mână. Henry încerca să nu pară obosit de urcuş şi nu scotea o vorbă. Se lupta cu echipamentul greu, din care avea o parte într-o cutie: microfoane, căşti, filtre de lumină ultravioletă, role de film de 8 mm şi nişte maşinării cu taste, manete şi indicatoare.

— Nu, zise Saul mai degrabă înciudat, fiindcă Suzanne îl trata adesea ca pe cineva lipsit de cultură, confundându-i asprimea cu ignoranţa şi hainele de lucru cu veşmintele unui om simplu.

Pe lângă asta, cu cât vorbea mai puţin, cu atât mai relaxaţi se simţeau în preajma lui. La fel fusese şi în vremea când era predicator, cu potenţialii donatori. Iar adevărul era că n-avea habar la ce se referea femeia, cum nu ştia nici la ce se referise Henry când zisese că studiază „terorul” regiunii, chiar şi când îi zisese pe litere cuvântul, care se scria t-e-r-o-r.

— Particule prebiotice, izbuti să zică Henry pe un ton jovial, însă gâfâind. Energie de fantomă.

În vreme ce Suzanne completa cu o prelegere destul de lungă despre oglinzi şi chestii care se puteau iţi din oglinzi şi felul în care te puteai uita la ceva pieziş şi să afli mai multe despre adevărata sa natură decât dacă te uitai direct, se întrebă dacă Henry şi Suzanne erau iubiţi; poate că entuziasmul ei brusc pentru partea spiritistă a

brigadei avea o origine mai degrabă prozaică. Asta ar fi explicat şi râsetele lor isterice de jos. Un gând lipsit de generozitate, însă tare îşi mai dorise să stăruie în căldura nopţii petrecute cu Charlie.

— Ne vedem sus, zise în cele din urmă, fiindcă se săturase, şi începu să urce treptele în salturi, câte două, lăsându-i pe Henry şi pe Suzanne să se chinuie şi pierzându-i curând din vedere.

Voia cât mai mult timp în vârf, fără prezenţa lor. Guvernul avea să-l scoată la pensie la cincizeci de ani, obligatoriu, însă plănuia să fie şi atunci la fel de în formă ca şi acum. Cu toate că simţea junghiurile acelea pe la încheieturi.

Ajuns sus, respirând doar un pic mai greu, Saul se bucură găsind camera luminilor la fel cum o lăsase, cu acoperitoarea lentilelor pusă, pentru a evita atât zgârierea, cât şi decolorarea din cauza soarelui. N-avea decât să tragă draperia din jurul parapetului pentru a permite luminii să pătrundă. Concesia pe care i-o făcea lui Henry pentru doar câteva ore pe zi.

Odată văzuse, de la înălţime, ceva uriaş despicând apele de dincolo de cordoanele de nisip, un fel de umbră de un cenuşiu atât de întunecat şi de intens, că alcătuise un contur neted şi compact, contrastând cu albastrul apei. Nici cu ajutorul binoclului nu-şi dăduse seama ce fel de vietate era aceea, sau ce-ar fi putut să devină dacă se holba la ea îndeajuns de mult. Nu aflase dacă în cele din urmă nu s-ar fi fărâmiţat într-o mie de forme mici, dovedindu-se a fi un banc de peşti, ori dacă tăria luminii şi culoarea apei nu i-ar fi schimbat forma, n-ar fi făcut silueta aceea să dispară, dând-o în vileag drept o iluzie optică. În acea încordare dintre ce putea şi ce nu putea şti despre lumea pământească se simţise în largul său, cum nu s-ar fi întâmplat cu cinci ani în urmă. Nu-i mai trebuiau mistere grandioase acum, când lumea părea la fel de miraculoasă ca în vechile sale predici. Şi era o poveste numai bună pentru când se ducea la cârciuma din sat, genul de istorisire pe care lumea o aştepta de la un paznic de far, asta dacă cineva aştepta ceva de la el.

— Aşadar de aceea ne interesează, ţinând cont de felul în care au ajuns aici lentilele şi de cum are legătură asta cu întreaga istorie a celor două faruri, zise Suzanne din spatele lui. Purtase o conversaţie cu Saul în absenţa lui, se părea, şi părea să creadă că el replicase. În spatele ei, Henry era pe cale să se prăbuşească, deşi acest urcuş devenise, de-acum, o rutină.

După ce lăsă jos echipamentul şi-şi recapătă suflul, Henry zise:

— Ai o privelişte minunată de-aici, de sus.

Spunea mereu asta, iar Saul încetase pur şi simplu să-i mai răspundă politicos sau în vreun fel.

— De data asta cât staţi? întrebă Saul.

Episodul ăsta dura deja de două săptămâni, timp în care se ferise să întrebe ceva, temându-se de răspuns. Henry, care îşi rotea privirile, îngustă ochii.

— De data asta, avem permis de acces până la sfârşitul anului.

De la vreun accident de demult, sau din naştere, avea capul înclinat către dreapta, şi asta se vedea mai ales când vorbea, atingându-şi aproape, cu pavilionul urechii drepte, umărul înălţat. Îi dădea un aspect mecanic.

— Să vă reamintesc: aveţi voie să atingeţi sistemul optic, dar nu puteţi sub nicio formă să interveniţi asupra felului în care funcţionează.

Saul îşi repetase avertizarea în fiecare zi de când se întorseseră. Cândva, în trecut, li se năzăriseră idei bizare despre ce aveau sau nu aveau voie să facă.

— Relaxează-te, Saul, făcu Suzanne, iar el îşi încleşta dinţii auzindu-l că-i spune pe numele mic.

La început îl numiseră dl Evans, şi prefera aşa.

Se bucură mai mult decât de obicei, copilăreşte, când îi aşeză pe covor, în faţa căruia se aflau un chepeng şi o încăpere ce servea drept cameră de observaţie, care altădată găzduise proviziile necesare menţinerii luminii înainte de apariţia automatizării. Faptul că nu le permitea accesul în încăperea aceea îi lăsa impresia că un compartiment al minţii sale rămânea ascuns de experimentele lor. În plus, dacă cei doi erau pe cât de buni observatori se credeau, ar fi trebuit să-şi dea seama ce semnificaţie avea brusca îngustare a treptelor din apropierea vârfului.

Când se convinse că se aşezaseră acolo şi că nu existau prea multe şanse să deranjeze ceva, le făcu din cap şi plecă. Pe la jumătatea drumului în jos i se păru că aude un bufnet deasupra. Bufnetul nu se repetă. Ezită, apoi îşi văzu de drum cu un ridicat din umeri, continuând să coboare treptele în spirală.

O O O

Ajuns pe pământ, Saul îşi făcu de lucru prin curte şi organiză lucrurile prin şopronul plin cu unelte, care se transformase într-o adevărată harababură. Destui plimbăreţi ce se nimeriseră pe acolo se arătaseră surprinşi să descopere un paznic de far care trebăluia prin jurul turnului, umblând de colo-colo ca un crab fără carapace, însă erau, de fapt, multe de întreţinut în acel loc, fiindcă furtunile şi aerul sărat puteau să macine orice dacă nu era vigilent. Iar vara, din pricina caniculei şi a tăunilor, devenea de nesuportat.

Fata, Gloria, se furişă pe la spatele lui în vreme ce inspecta barca pe care o ţinea după şopron. Şopronul se învecina cu o muchie înălţată de pământ amestecat cu fragmente de scoici, paralel cu plaja, mărginită de un şir de stânci ce se întindeau către mare. La vremea fluxului, marea năvălea şi împrospăta bazinele mareice pline cu anemone-de-mare, stele-de-mare, crabi albaştri, melci şi castraveţi-de-mare.

Era înaltă şi solidă pentru vârsta ei, de nouă ani. „Nouă şi jumătate!” - şi cu toate că Gloria se clătina nesigură, păşind pe pietrele acelea, în mintea ei tânără arareori se vădea ceva nesigur, lucru pe care Saul îl admira. În mintea lui de adult se mai bloca uneori câte o rotiţă-două.

Se afla aşadar din nou aici, o siluetă dârză pe stânci, echipată cu hăinuţe de iarnă - blugi, geacă cu glugă şi pulover pe dedesubt, bocanci grei. Saul termină cu barca şi îşi umplu roaba cu îngrăşământ. Vorbea cu el. Mereu vorbea cu el, încă de când începuse să apară pe acolo, acum cam vreun an.

— Ştii, strămoşii mei au locuit aici, zicea fata. Mama spune că au stat chiar aici, unde este farul.

Avea o voce puternică şi deloc stridentă pentru cineva atât de tânăr, lucru care-l mai făcea uneori să tresară.

— Şi-ai mei la fel, copilă, îi zise Saul, răsturnând conţinutul roabei în movila de îngrăşământ.

Deşi adevărul era că cealaltă parte a familiei sale fusese alcătuită dintr-un amestec neobişnuit de pilangii şi fanatici despre care îi plăcea să zică, la cârciumă, că „veniseră pe-aici fugind de libertatea religioasă”.

După ce chibzui o clipă la ce zisese Saul, Gloria spuse:

— Nu înainte de ai mei.

— Contează? zise bărbatul, observând că îi scăpaseră nişte locuri

din barcă prin care nu dăduse cu catran.

Puştoaica se încruntă; îi simţi încruntarea împungându-l în spinare, atât de puternică era.

— Nu ştiu.

Îi aruncă o privire fetei, o văzu că se oprise din ţopăitul pe pietre, decizând că bâţâitul pe muchia uneia mai periculoase avea mai mult sens. Priveliştea îi făcu stomacul să se strângă, însă ştia că Gloria nu aluneca niciodată, deşi părea în pericol adesea, şi, ori de câte ori îi atrăsese atenţia asupra acestui lucru, îl ignorase.

— Cred că da, zise fata, reluând discuţia. Contează, aşa cred.

— Sunt o optime indian, zise el. Am fost şi eu pe-aici. O parte din mine.

Cât de cât. O rubedenie îndepărtată îi spusese de slujba la far, asta era adevărat, dar nimeni nu mai voise să facă asta.

— Şi ce dacă, zise ea, săltând pe alt pietroi ascuţit, balansându-se în vârf, mişcând din braţe preţ de o clipă şi făcându-l pe Saul, temător, să înainteze câţiva paşi către ea.

Îl agasa în cea mai mare parte a timpului, dar nu izbutise să se descotorosească de ea. Tatăl ei locuia undeva prin interiorul ţării, iar mama sa avea două slujbe într-un bungalow mai în susul coastei. Femeia trebuia să meargă cu maşina cel puţin o dată pe săptămână în îndepărtatul Bleakersville şi-şi închipuia că puştoaica ei se putea, când şi când, descurca şi singură. Mai ales dacă avea grijă de ea omul de la far. Iar farul exercita asupra Gloriei un soi de fascinaţie pe care nu reuşise s-o spulbere cu plictisitoarele sale treburi prin şopron şi cu căratul roabei la movila de gunoi.

Pe timp de iarnă, fetiţa avea să rămână multă vreme singură - pe ţărmurile mâloase din vest, băgând băţul după vreun crab sau alergând după vreun guguştiuc pe jumătate domesticit ori holbându-se îndelung la vreun excrement de coiot sau de urs, de parcă cine ştie ce secret s-ar fi ascuns acolo.

— Cine-s oamenii ăia ciudaţi care vin pe-aici? întrebă, întrebarea aproape că-l făcu să râdă. Erau o mulţime de oameni ciudaţi ascunşi pe coasta asta uitată, printre care şi el. Unii se fereau de guvern, alţii de ei înşişi, unii se ascundeau de soţi. Câţiva se încredeau în propriul lor stat suveran. Mai era un cuplu ce nu intrase, probabil, legal în ţară. Oamenii puneau întrebări pe-acolo, dar nu se aşteptau la răspunsuri sincere.

— Cine, mai exact?

— Cei cu pipele?

Îi luă lui Saul un moment să şi-i imagineze pe Henry şi pe Suzanne plimbându-se pe plajă, cu pipele în gură, răspândind rotocoale furioase de fum.

— Pipe. A, nu erau pipe, erau altceva.

Mai degrabă nişte spirale imense, translucide, precum cele de alungat ţânţarii. Lăsase Brigada Uşoară să-şi depoziteze spiralele în camera din fund, de la parter, câteva luni, vara trecută. Dar cum, Doamne iartă-mă, văzuse ea asta?

— Cine sunt? insistă fata, începând acum să se bâţâie pe două pietre, lucru care, cel puţin, îi îngădui lui Saul să tragă iarăşi aer în piept.

— Vin de pe insula din susul coastei.

Ceea ce era adevărat - încă îşi aveau baza pe Insula Eşecului, unde se găseau cu zecile, un ditai bârlogul. „Fac teste”, aşa umbla vorba pe la cârciumă, unde muşteriilor le plăcea într-adevăr să audă o poveste bună. Erau cercetători privaţi cu permisiune de la guvern pentru a face măsurători, însă se mai zvonea că BSC avea şi alte scopuri, mai sinistre. Oare ordinea, precizia unora dintre ei sau dezorganizarea altora dusese la acest zvon? Ori fusese o vorbă aruncată de nişte pensionari bătrâni şi băuţi, care ieşiseră de prin rulote ca să împrăştie zvonuri?

Adevărul era că habar nu avea ce căutau pe insulă sau ce intenţionau să facă cu echipamentul din camera de jos, ori măcar cu ce se îndeletniceau în clipa asta Henry şi Suzanne sus.

— Nu le place de mine, zise fata. Şi nici mie de ei. Asta îl făcu să chicotească, şi mai ales felul sfidător în care fata îşi încrucişase braţele pe piept, ca şi cum ar fi decis că-i sunt duşmani pe vecie.

— Râzi de *mine?*

— Nu, deloc. Eşti o persoană curioasă. Pui întrebări. De asta nu te plac ei. Atâta tot.

Oamenii care pun întrebări nu se dau neapărat în vânt să răspundă la întrebări.

— Dar ce-i rău dacă întrebi?

— Nimic.

Totul. Odată pusă întrebarea, orice certitudine devine incertă. Întrebările deschideau calea îndoielii, aşa îi spusese tatăl lui. „Nu-i

lăsa să pună întrebări. Le dai deja răspunsurile, chiar dacă ei nu ştiu asta.”

— Dar şi tu eşti curios, zise fata.

— De ce zici asta?

— Păzeşti lumina. Şi lumina vede totul.

O O O

Lumina vedea totul, în schimb el uitase de câteva trebuşoare, care aveau să-l ţină departe de far mai mult decât şi-ar fi dorit. Duse roaba pe pietrişul de lângă berlina celor doi. Simţea un impuls vag, un imbold de a verifica ce făceau Henry şi Suzanne. Dacă descoperiseră chepengul şi făcuseră vreo prostie, de pildă să cadă înăuntru şi să-şi rupă gâturile lor micuţe şi ciudate? Ridicând chiar atunci privirea, îl zări pe Henry uitându-se sus, de la balustrada clin vârf, şi asta-l făcu să se simtă neghiob. Ca şi cum l-ar fi apucat paranoia. Henry făcu din mână, sau era, poate, alt gest? Ameţit, Saul îşi feri privirea şi suci mânerul roabei, dezorientat de strălucirea soarelui.

Însă văzu ceva licărind pe peluză - ceva ascuns pe jumătate de un şir des de plante ce creşteau pe-un şomoiog de buruieni putrede, aproape de locul unde găsise, cu două zile în urmă, o veveriţă moartă. Sticlă? O cheie? Frunzele de un verde intens formau un soi de cerc neregulat, nelăsând vederii ce se afla la bază. Îngenunche, ferindu-şi ochii cu palma, însă chestia lucitoare era încă ascunsă de frunze; sau era cumva parte a unei frunze? Orice ar fi fost, era ceva extrem de delicat, dar care-i amintea, straniu, de mecanismul optic de patru tone aflat sus, deasupra capului.

Soarele era un nimb care şoptea în spatele său. Căldura sporise, însă adia şi un vânticel care mişca frunzele palmierilor, făcându-le să foşnească. Fata se afla undeva, în spatele lui, îngânând un cântecel fără sens; venise de pe pietre mai devreme decât se aşteptase el.

Nu mai exista nimic în momentul acela în afara plantei şi a acelei luciri pe care n-o putea identifica.

Încă avea mănuşile puse, aşa că se lăsă în genunchi lângă plantă şi dădu să apuce chestia strălucitoare trecându-şi mâna printre frunze. Era oare o spirală mică de lumină, care se rotea? Îi amintea de ceva văzut printr-un caleidoscop, doar că era de un alb intens. Însă orice ar fi fost, se învârtejea, lucea şi-i evita degetele grosolane, începu să se

simtă slăbit.

Alarmat, dădu să-şi retragă mâna. Era însă prea târziu. Simţi cum o aşchie îi intră în buricul degetului mare. Fără durere, doar o apăsare şi apoi amorţire, însă tot sări cât colo, surprins, scoţând un ţipăt şi agitându-şi mâna. Îşi scoase frenetic mănuşa şi-şi cercetă degetul. Conştient că Gloria îl privea, neştiind ce-i cu el.

Acum nu mai licărea nimic. Nu mai era pic de lumină la baza plantei.

Încetişor, Saul se relaxa. În deget nu simţea nicio zvâcnire. Nu intrase nimic, nu avea nicio înţepătură. Luă mănuşa, o verifică şi nu găsi nicio gaură.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Gloria. Te-ai înţepat?

— Nu ştiu.

Simţi aţintiţi asupra lui alţi ochi, se răsuci şi-l văzu pe Henry. Cum de coborâse atât de iute treptele? Trecuse mai mult timp decât îşi imaginase?

— Da, ce s-a întâmplat, Saul? întrebă şi Henry, dar Saul nu reuşi să vadă acordul dintre îngrijorarea exprimată şi tonul vocii celuilalt.

Doar o ciudată nerăbdare.

— Nu s-a întâmplat nimic, zise stânjenit fără să ştie de ce. M-am înţepat în deget.

— Prin mănuşi? Cred că a fost ditai ghimpele. Henry cerceta terenul din priviri, precum cineva care şi-a pierdut un ceas favorit sau un portofel plin cu bani.

— Sunt bine, Henry, n-ai grijă.

Furios mai degrabă pentru că părea ridicol, dar voind tot odată să fie crezut de Henry.

— Poate a fost un şoc electric.

— Poate…

Ochii celuilalt luceau precum luminile reci ale unui far, venind de departe spre Saul, ca şi cum Henry ar fi transmis prin acele priviri un cu totul alt mesaj.

— Nu-i nimic în neregulă, zise iarăşi Saul. Nu era nimic în neregulă.

Sau era?

0002: PASĂREA RARĂ

În a treia zi în Aria X, cu Control pe post de companion posomorât, Pasărea Rară descoperi un schelet în păpuriş. Era iarnă de-acum în Aria X, şi asta devenise mai limpede odată ce poteca şerpuitoare îi dusese mai departe de marea care le fusese punctul de pătrundere. Vântul era rece şi le sufla tare în faţă, în geci, în vreme ce văzduhul cenuşiu-albăstrui, atoatevăzător, lăsa impresia că păstrează cine ştie ce secret de căpătâi. Aligatorii, vidrele şi şobolanii de apă se retrăseseră în mâl, iar fantomele, undeva dincolo de plescăitul şi gâlgâitul surd al apei.

Departe, sus, unde albastrul cerului devenea mai intens, femeia avu indiciul unei suprafeţe reflectorizante, imediat identificată drept un stol de berze, din al căror penaj negru-cu-alb soarele răspândea răsfrângeri argintii, în vreme ce păsările zburau decise, aflate la mare distanţă, îndreptându-se către… cine ştie unde? Nu-şi dădea seama dacă testau limitările temniţei lor, capabile să recunoască frontiera invizibilă înainte de a o trece, sau, ca şi alte lucruri prinse acolo, acţionau dintr-un instinct pe care şi-l aminteau doar pe jumătate.

Se opri din mers, iar Control se opri la rându-i. Un bărbat cu pomeţi proeminenţi, ochi mari, nas coroiat şi piele cafeniu-deschis. Purta blugi şi o cămaşă roşie de flanel, plus o geacă neagră şi o marcă de bocanci care n-ar fi fost prima ei alegere dacă era să hălăduiască prin sălbăticie. Directorul de la Divizia Sudică. Cel care-o interogase.

Constituţie atletică, poate, însă, de când intraseră în Aria X, stătuse mereu gheboşat, bolborosind, cercetând iarăşi şi iarăşi câteva pagini boţite, cu cerneala ştearsă, pe care le salvase din vreun raport nefolositor de-al Diviziei. Rămăşiţe din vechea lume.

Abia dacă băgă de seamă oprirea.

— Ce-i? întrebă Control.

— Păsări.

— Păsări?

De parcă vorba asta i-ar fi fost străină, sau fără sens. Sau semnificaţie. Dar ce-şi mai păstra pe-aici semnificaţia?

— Da. Păsări.

Ar fi intrat degeaba în detalii cu el.

Îşi scoase binoclul, urmări felul în care se succedau încoace şi-ncolo berzele, fără a-şi pierde vreodată forma: un soi de vârtej viu, plutitor în văzduh. Modelul stolului îi amintea de bancul rotitor de peşti în mijlocul cărora ieşiseră la iveală, pătrunzând, spre nespusa lor uimire,

în Aria X prin fundul oceanului.

Privind-o de acolo, de sus, recunoşteau oare berzele ce vedeau? Dădeau raportul către cineva sau ceva? Acum două nopţi simţise animale adunându-se la marginea taberei lor, senzori vagi şi îndepărtaţi ai Ariei X. Control voia mai multă viteză, de parcă destinaţia ar fi contat, în vreme ce ea voia mai multe date.

Deja apăruseră neînţelegeri în privinţa relaţiei lor de când ajunseseră pe plajă - în special în privinţa luării conducerii - ciorovăieli după care îşi luase înapoi numele şi-i ceruse să i-o zică iarăşi Control, şi nu John, lucru pe care îl respecta. Cochiliile erau vitale pentru supravieţuirea unor animale. Fără ele, unele animale n-ar fi putut trăi prea mult.

Dezorientarea lui era înrăutăţită de o stare febrilă şi o senzaţie, cea pe care ea o numise „strălucire”, că şi el era asimilat şi că în curând s-ar fi putut transforma în altceva. Aşa că înţelegea, poate, de ce bărbatul se cufunda în ceea ce numea „paginile mele despre specificul local”, de ce minţise zicând că vrea să caute soluţii, când era limpede că nu avea nevoie decât de ceva familiar de care să se sprijine.

La un moment dat, în prima zi, îl întrebase:

— Ce-aş fi pentru tine dacă ne-am întoarce în lume - tu la vreun serviciu de-al tău, eu la vreunul de-al meu.

Nu căpătase un răspuns, dar avea impresia că ştie: ar fi fost o suspectă, o duşmancă a adevărului şi dreptăţii. Ce erau, deci, acum unul pentru celălalt? Cândva, nu peste mult, trebuia să iniţieze o discuţie reală, să provoace conflict.

Însă deocamdată era mai interesată de ceva din stufărişurile din dreapta lor. O fâşie de portocaliu? Ca un drapel?

Probabil că se încordase ori se dăduse de gol cumva. Control întrebă:

— E ceva în neregulă? Ce e în neregulă?

— Probabil că nimic, zise ea.

După o clipă, văzu iarăşi portocaliul - o cârpă, o zdreanţă prinsă de o papură, aplecându-se înainte şi înapoi în bătaia vântului. Cam la vreo sută de metri în hăţişurile de stuf erau smârcurile acelea trădătoare, cu noroi mişcător. Îndată după ele părea să se vadă o umbră sau adâncitură, unde păpurişul ceda locul pentru ceva ce nu se vedea din poziţia lor.

Îi întinse binoclul.

— Îl vezi?

— Da. E un marcaj topografic, zise el, deloc impresionat.

— Fiindcă aduce cu aşa ceva, zise ea, apoi regretă.

— OK. Atunci „aduce cu un marcaj topografic”, spuse bărbatul şi-i înapoie binoclul. Ar trebui să rămânem pe cărare, să ajungem pe insulă.

O rostire sinceră a cuvântului *insulă,* proporţională cu neplăcerea resimţită la ideea nerostită de a cerceta ce era cu zdreanţă aceea.

— Poţi să rămâi aici, zise ea ştiind că n-avea s-o facă.

Ştiind că ea, una, ar fi preferat să-l lase în urmă doar ca să poată rămâne singură în Aria X, pentru câteva clipe. Numai că: Oare era cineva singur cu adevărat pe aici?

Mult timp după ce se trezise pe locul viran, apoi după ce fusese dusă la Divizia Sudică pentru procesare, Pasărea Rară se socotise moartă, socotise că se află în purgatoriu, deşi nu crezuse, până atunci, în viaţa de apoi. Senzaţia nu se atenuase nici după ce-şi dăduse seama că se întorsese de dincolo de frontieră în lumea reală, prin intermediul unor mijloace necunoscute… după ce-şi dăduse seama că nu era nici măcar biologa originală a expediţiei a douăsprezecea, ci o copie.

Recunoscuse asta în faţa lui Control, în timpul anchetei: „Era linişte şi aşa de *pustiu*… Am aşteptat, temându-mă să plec, temându-mă că ar putea fi vreun motiv pentru care mă aflam acolo”.

Asta însă nu-i cuprindea în totalitate gândurile sau analiza. Nu se punea doar întrebarea dacă era cu adevărat vie, ci şi, dacă astfel stăteau lucrurile, *cine* era ea, care devenise plină de ascunzişuri de la închiderea în celula de la Divizia Sudică. Apoi îşi examinase senzaţia că memoria nu îi aparţinea, că amintirile îi veneau la mâna a doua şi că nu putea şti cu siguranţă dacă asta se datora vreunui experiment de la Divizia Sudică ori era un efect provocat de Aria X. Chiar şi pe parcursul complicatei sale evadări în drum spre Centru existase o senzaţie de *proiectare,* de parcă asta s-ar fi întâmplat altcuiva, de parcă ea ar fi fost doar un mediu de propagare, şi poate că detaşarea asta o ajutase să evite capturarea şi adăugase un strat de calm absolut peste acţiunile sale. Ajunsese apoi în îndepărtatul Golf Stâncos, atât de familiar biologei care fusese acolo înaintea ei, şi avusese parte de pace pentru un timp, lăsase peisajul s-o înglobeze într-un alt fel - îl lăsase să

o descompună pentru a putea fi construită din nou.

Dar abia după ce ieşiseră la iveală în Aria X izbutise să-şi ţină sub stăpânire neliniştea, sentimentul lipsei de scop. Se înfricoşase în clipa în care apa o apăsase, o înconjurase, făcând-o să se gândească la înec. Apoi ceva se *deschisese* ori revenise şi, revoltându-se împotriva propriei sale morţi, exultase cuprinsă de mare, se bucurase că trebuie să se lupte ca să-şi croiască drum spre suprafaţă - să împingă în sus o asemenea biomasă, voioasă până la isterie - ca un fel de dovadă că nu era biologa, că era un lucru nou care putea, dorind să supravieţuiască, să-şi înlăture teama de înec, teamă ce aparţinea altcuiva.

În cele din urmă, până şi resuscitarea lui Control pe plajă îi păruse o dovadă de nezdruncinat a propriei sale suveranităţi. Ca şi insistenţele de a o porni spre insulă, nu către far. „Unde s-a dus biologa, într-acolo o să mă îndrept şi eu.” Adevărul, *îndreptăţirea* acestei acţiuni, îi dăduse speranţă, în ciuda sentimentului că tot ce-şi amintea observase printr-o fereastră deschisă către viaţa unei alte persoane. Nu avusese parte cu adevărat de experienţe. Sau nu avusese parte încă. „Vrei o viaţă deja trăită fiindcă nu ai una”, îi zisese Control, dar era un fel cam grosolan de a formula.

Experienţa nu-i mai adusese, de atunci, noutăţi prea mari. Nimic monstruos sau nefiresc nu erupsese de la orizont în aproape trei zile de mers pe jos. Nimic nenatural, dacă nu ţinea seama de aspectul hiperreal al peisajului, de procesele care se desfăşurau sub suprafaţă. La amurg îi veni în minte o imagine a stelei de mare a biologei, licărind stins, ca o busolă din cap care îmboldea să meargă mai departe, şi din nou îşi dădu seama că Control nu putea simţi ce simţea ea aici.

— Contra-umbrire, zisese când el îi mărturisise nedumerirea sa în privinţa aspectului atât de normal al Ariei X. Poţi să ştii şi să nu ştii un lucru. Urmele unei lişiţe, văzute de sus, sunt evidente. Nu se poate să n-o vezi de sus. Văzută de dedesubt, însă, în vreme ce pluteşte pe apă, e practic invizibilă.

— Lişiţă?

— O pasăre, încă o pasăre.

— Toate astea sunt o deghizare? zisese Control cu o anumită neîncredere, de parcă realitatea ar fi fost şi aşa bizară.

Pasărea Rară o lăsase mai moale, fiindcă nu era vina lui.

— N-ai trecut niciodată printr-un ecosistem care să nu fie

compromis sau nefuncţional, aşa e? Crezi că ai trecut, dar nu. Deci oricum ai putea confunda ce e în regulă cu ce e greşit.

Se putea să nu fie adevărat, dar voia să-şi menţină ideea de autoritate - nu mai avea chef de încă o dispută legată de destinaţia lor. Insistând să o apuce spre insulă avea să apere nu doar viaţa ei ci, credea, şi pe a lui. Nu avea niciun chef de şanse ultime, de atacuri disperate direct în poziţiile duşmane, şi ceva din felul de a fi al lui Control o făcea să creadă că ar fi fost înclinat spre acel gen de soluţie, în vreme ce ea nu era dornică, deocamdată, decât să afle - să afle despre ea şi despre Aria X.

Lumina din locul acela era de inevitabilă, strălucitoare, însă depărtată. Dădea o limpezime rară stufărişurilor, noroiului şi apei ce-i oglindea şi-i urmărea prin canale. Lumina asta o făcea să se simtă ca şi cum ar fi levitat, fiindcă o păcălea să nu-şi mai urmărească propriii paşi. Lumina asta îi refăcea calmul interior. Lumina explora şi punea sub semnul întrebării totul, într-un fel pe care nu era sigură că l-ar fi înţeles Control, apoi se retrăgea ca să permită lucrurilor pe care le atingea să existe separat de ea.

Poate că lumina le şi stătea în cale, fiindcă înaintau greoi, şovăielnic, împungând cu un băţ pământul de dinaintea lor ca să evite vreo capcană, şi uneori stufărişurile formau hăţişuri ce erau impenetrabile uneori. La un moment dat, o egretă cu penajul de un cenuşiu tulbure şi aproape invizibilă prin tufe se ridică de la pământ, atât de aproape şi de silenţioasă încât o sperie pe ea aproape mai mult decât îl speriase pe Control.

Însă ajunseră în cele din urmă la cârpa prinsă în stuf, văzu catedrala îngălbenită aflată mai încolo, prinsă în noroi şi pe jumătate scufundată.

— Ce naiba mai e şi asta? întrebă Control.

— A murit, spuse ea, nu ne poate face rău. Fiindcă Control continua să reacţioneze exagerat la ceea ce ea considera insuficient ca stimuli. Era ori agitat de fel, ori afectat grav de cu totul altă experienţă.

Însă femeia ştia de fapt prea bine despre ce era vorba. Cu partea din mijloc cufundată, se vedeau rămăşiţele unui craniu hidos şi, în loc de faţă, o mască înălbită şi întărită ce căta înspre ei orbeşte, purtând

un chenar de mucegai şi licheni.

— Creatura care se văicărea, zise. Creatura urlătoare pe care o auzeam mereu la apus.

Cea care o urmărise prin stuf pe biologă.

Carnea i se prelinsese, se scursese de pe oase, dispăruse în sol. Rămăsese doar un schelet ce semăna nefiresc de mult cu amestecul dintre un mistreţ uriaş şi o fiinţă umană, cu un set de coaste mai mici suspendate de unele mai mari ca un candelabru intern macabru, şi tibii ce se întindeau în unghiuri nefireşti, terminate cu bucăţi de cartilagiu ca nişte gheme, resturi cu care se hrăniseră păsările, coioţii şi şobolanii.

— E pe aici de ceva vreme, zise Control.

— Da, este.

Prea multă vreme. Furnicături de alarmă o făcură să scruteze orizontul în căutarea vreunui intrus, de parcă scheletul ar fi fost o capcană. În viaţă cu doar optsprezece luni în urmă şi acum într-o stare atât de avansată, totuşi, de degradare, cu apărătoarea facială ca singur mijloc de identificare. Chiar dacă creatura asta, transformată în psiholog din ceea ce Control numea „ultima a unsprezecea expediţie”, ar fi murit îndată ce biologa o găsise în viaţă… gradul de descompunere era nenatural.

Control nu-şi dăduse seama de asta, aşa că femeia decise să nu-i spună. Bărbatul se tot învârtea pe lângă schelet, privindu-l îndelung.

— Deci asta a fost cândva o persoană, zise şi, când ea nu răspunse, o mai spuse o dată.

— Posibil. Se poate să fi fost şi o dublură eşuată.

Ea nu se socotea o dublură eşuată, precum vietatea asta. Ea avea un scop, liber-arbitru.

Era posibil ca o copie, totodată, să fie superioară originalului, să creeze o nouă realitate evitând greşelile trecutului.

— Am în cap trecutul tău, îi zisese el de îndată ce părăsiseră plaja, intenţionând să schimbe informaţii. Pot să ţi-l dau înapoi.

Un refren străvechi deja, nevrednici de el sau de ea.

Tăcerea ei îl silise să înceapă, şi cu toate că ea credea că era posibil ca unele lucruri să nu le fi rostit, cuvintele sale, infuzate cu un ton alertat şi cu o anume pasiune, păreau sincere. Uneori se mai strecura

şi câte un subtext ce lăsa la iveală o anume pustiire interioară, pe care o înţelegea prea bine şi alesese s-o ignore. Îşi dăduse seama de asta, cu uşurinţă, încă din timpul când o vizitase în camera ei de la Divizia Sudică.

Descoperirea faptului că psihologa din a douăsprezecea expediţie fusese fosta directoare a Diviziei Sudice şi că aceasta o socotise pe biologă proiectul ei personal, speranţa ei specială, o făcu pe Pasărea Rară să izbucnească în râs. Simţea o bruscă afecţiune pentru psihologă, amintindu-şi de confruntările lor de pe parcursul interviurilor de inducţie hipnotică. Vicleana directoare/psihologă, încercând să combată ceva vast şi complex precum Aria X cu ceva îngust şi plictisitor ca biologa. Ca ea. O găinuşă precipitată, ţâşnind printre tufe şi tulind-o iute la adăpost, păruse să-i împărtăşească opinia.

Când îi venise rândul, femeia recunoscuse că îşi amintea totul până în momentul în care fusese scanată sau atomizată, sau replicată de Târâtorul ce trăia în tunel/turn - momentul creaţiei sale, care se poate să fi fost momentul morţii biologei. Târâtorul şi figura paznicului de la far, străbătând ca o văpaie prin miturile stratificate ale construcţiei sale, făcură neîncrederea să lucească prin Control ca şi cum ar fi fost un peşte translucid din ape adânci. Printre atâtea lucruri imposibile la care fusese deja martor, ce mai însemna încă vreo câteva?

Nu pusese întrebări care să nu fi fost puse într-o formă sau alta de biologă, psihologă, topografă sau antropologă pe parcursul celei de-a douăsprezecea expediţii.

Asta crease, cumva, un efect stânjenitor de dedublare, unul pe care femeia îl dezbătuse în minte. Fiindcă nu era de acord cu unele dintre deciziile luate atunci de ea - de biologă. De ce fusese celălalt sine al său atât de neatent cu semnele de pe zid? De pildă. De ce n-o înfruntase pe psihologă/directoare de îndată ce aflase despre hipnoză? Ce avusese de câştigat coborând pentru a-l găsi pe Târâtor? Unele lucruri Pasărea Rară le putea ierta, altele însă o rodeau şi-o purtau în proiecţii mentale despre ce-ar-fi-fost-dacă, chestiune ce-o scotea din minţi.

Pe soţul biologei îl respingea pe deplin, fără ambivalenţă, fiindcă odată cu soţul venea şi dezolarea traiului în oraş. Biologa fusese măritată, însă Pasărea Rară nu, era eliberată de orice responsabilitate în acea privinţă.

Nu pricepea de ce dublul ei o ţinuse aşa cu povestea aceea. Printre neînţelegerile dintre ea şi Control: trebuise să arate clar că nevoia ei de experienţe trăite la prima mână, care să înlocuiască amintirile ce nu erau ale ei, nu se extindea şi asupra relaţiei lor, indiferent ce imagine despre ea ar fi avut el în cap. Nu putea să se arunce pur şi simplu în ceva fizic cu el şi să astupe irealul cu banalul, cu mecanicul, nu când îşi amintea de un soţ care venise acasă golit de orice amintiri. Orice compromis le-ar fi făcut rău şi era cumva în afara discuţiei.

Acolo, în faţa scheletului creaturii, Control zise:

— Atunci, o să ajung şi eu aşa? O versiune a mea?

— Toţi ajungem aşa, Control. Până la urmă.

Dar nu tocmai, fiindcă din acele orbite, din oasele acoperite cu mucegai încă venea o senzaţie de lumină, un soi de viaţă - ceva se îndrepta spre ea, un lucru pe care ea îl respingea şi pe care Control nu putea să-l simtă. Aria X se uita la ea cu ochi morţi. Aria X o cerceta din toate părţile. O făcea să se simtă ca o siluetă creată de nimbul ce-o cuprindea, o siluetă care se mişca doar fiindcă şi nimbul se mişca cu ea, ţinându-i laolaltă atomii într-o formă coerentă. Şi totuşi, ochii aţintiţi asupra sa îi păreau familiari.

— Directoarea se poate să se fi înşelat în privinţa biologei, dar poate că tu eşti răspunsul.

Zisese asta doar pe jumătate sarcastic, aproape ca şi cum ar fi ştiut ce semnale recepţionează ea.

— Nu sunt răspunsul, zise ea. Sunt o întrebare. Putea să fie şi un mesager încarnat, un semnal făcut din carne, chiar dacă nu-şi dădea încă seama ce poveste ar fi trebuit să spună.

Se gândea şi la ce văzuse pe parcursul călătoriei prin Aria X, despre cum păruse că de ambele laturi ale acesteia nu se afla nimic în afara ruinelor înfricoşătoare, înnegrite ale unor oraşe imense şi vase enorme înfundate în nisip, luminate de roşul şi portocaliul tumultuos al unor văpăi de foc ce nu făceau decât să lase umbre şi să ascundă vederii lucrurile urlătoare ce se târau şi săltau prin cenuşă. Cum încercase să blocheze confesiunile fără cap şi coadă ale lui Control, lucrurile şocante pe care le spunea fără să le ştie, făcând-o să creadă că nu are niciun secret pe care ea să nu-l cunoască. *Ia arma… zi-mi un banc… am omorât-o, a fost vina mea.* Cum îi şoptise incantaţii hipnotice la ureche pentru a opri nu doar şuvoiul cuvintelor sale, ci şi spectacolul înfiorător dimprejur.

Scheletul din faţa lor fusese bine curăţat. Oasele decolorate putrezeau, vârfurile coastelor se înmuiau deja de la umezeală, cele mai multe se rupseseră şi se pierduseră în noroi.

Deasupra, berzele, tot adunate în stol, se roteau într-un dans aerian complex şi sincronizat, mai frumos decât orice creaţie a minţit umane.

0003: DIRECTOAREA

La sfârşit de săptămână, refugiul îţi este Chipper's Star Lanes, unde nu eşti directoarea de la Divizia Sudică, ci o clientă oarecare de la bar. Chipper's e dincoace de autostradă, destul de departe de Bleakersville, aproape la capătul unui drum neasfaltat. Oamenii lui Jim Lowry de la Centru s-ar putea să ştie locul, s-ar putea să fie cu ochii în patru şi urechile ciulite, însă n-ai dat pe-aici de nimeni de pe la Divizie. Nici măcar Grace Stevenson, adjuncta ta, nu ştie de locul ăsta. Ca deghizare, porţi un tricou de-al unei companii locale de construcţii sau ceva cu vreun eveniment caritabil gen mâncare distribuită săracilor, la care adaugi o pereche de blugi vechi rămaşi de ultima dată când ai fost grasă, şi completezi totul cu o şapcă de baseball ce face reclamă la localul tău preferat cu grătare.

De obicei începi afară, cu terenul de minigolf, un Aventura Safari pe cale de dezmembrare, însă funcţional încă, aşa cum făceai cu tatăl tău când erai mică. Leii de la gaura numărul nouă sunt o învălmăşeală adormită de plastic, topită şi înnegrită pe la muchii cu ocazia vreunui dezastru întâmplat cu multă vreme în urmă. Uriaşul hipopotam de lângă a optsprezecea gaură, cea finală, are încheieturi delicate, şi pe porţiuni cojite se vede pe dedesubt vopseaua roşie ca sângele, de parcă cine l-a conceput a fost prea obsedat să-l facă real.

După aceea te duci înăuntru şi joci ceva bowling cu oricine are nevoie de un jucător în plus în echipă, sub universul tot mai şters pictat pe tavan - e Pământul acolo, e şi Jupiter, mai e o nebuloasă sângerie cu centru roşu, toate iluminate noaptea de un sistem de lasere de doi bani. O ţii aşa vreo patru sau cinci jocuri, arareori obţii cine ştie ce punctaj. Când termini cu asta, te duci şi te aşezi la barul întunecos şi confortabil. A fost vârât într-un ungher cât mai la depărtare de încăperea cu pantofi împuţiţi, şi cumva acustica atenuează scârţâitul, izbitura şi huruitul jocului. Totul, aici, e încă prea aproape de Aria X, dar câtă vreme nu ştie nimeni, informaţia asta

n-are decât să omoare muşteriii la fel de lent ca în ultimele decenii.

Barul atrage mai degrabă clienţi fideli şi tari de înger, fiindcă e o speluncă în toată regula, cu fetru negru lipit pe tavan, care ar trebui să fie presărat cu stele. Dar orice fel de metal ar fi bătut în cuie acolo sus, aducând mai degrabă cu un şirag nesfârşit de insigne de şerif din vechile filme western, e ruginit de ceva vreme, aşa că cerul a devenit de-un negru opac punctat cu minuscule stele de mare, roşii-cafenii. În colţ e un panou ce face reclamă Salonului Star Lanes. Partea de salon constă într-o jumătate de duzină de mese rotunde de lemn şi scaune cu tapiserie neagră de piele falsă ce arată ca şi cum ar fi fost furate, cu multă vreme în urmă, de la un lanţ de restaurante de familie.

Mare parte dintre tovarăşii tăi de la bar îşi investesc interesul în canalul sportiv ce se prelinge din televizorul tăcut, cu imagini subtitrate; mocheta veche, verde ce se suie pe pereţii laterali absoarbe murmurul conversaţiilor. Obişnuiţii locului sunt inofensivi şi arareori gălăgioşi, inclusiv o agentă imobiliară care se crede atotştiutoare, dar compensează asta prin capacitatea de a spune o istorie pe cinste. Mai este apoi bărbatul de şaptezeci de ani cu barbă argintie care stă aproape întotdeauna la capătul barului şi bea o bere cu conţinut redus de alcool. E veteran al vreunui război şi oscilează între laconism şi cordialitate.

Acoperirea ta ca psihologă nu pare potrivită aici şi nu-ţi place s-o foloseşti. În loc de asta spui celor care te întreabă că eşti şoferiţă de tir, momentan fără slujbă, şi tragi o duşcă din sticla de bere ca să închei partea aceea de conversaţie. Oamenilor li se pare că eşti credibilă în calitatea asta; poate că are de-a face cu înălţimea şi constituţia ta solidă. Însă în majoritatea nopţilor aproape că şi *tu* crezi că eşti şoferiţă de camion şi că oamenii ăia sunt, cumva, amicii tăi.

Agenta imobiliară zice că bătrânul nu e veteran, ci doar un „alcoolic ce caută compasiune”, însă se vede că n-o spune fără compasiune. „O să trebuiască s-o las moartă” e o expresie favorită a veteranului. La fel şi „pe naiba nu-i aşa”. Ceilalţi sunt un potpuriu de infirmiere la urgenţă, vreo doi mecanici, un frizer, câţiva recepţionişti şi directori de personal. Pe care tatăl tău i-ar numi „oameni care nu-s niciodată lăsaţi să vadă pe după cortină”. Nu-ţi baţi capul interogându-i pe ei sau pe barmanii ce se învârt în toate părţile, fiindcă nu contează. Nu spui niciodată ceva compromiţător sau confidenţial la Chipper's.

Însă în unele seri, când rămâi până târziu şi lumea se răreşte, scrii pe un şerveţel sau pe un suport de carton, cu liniuţă de la capăt, câte un lucru sau două care nu-ţi pot ieşi din cap - unele dintre întrebările-enigmă pe care ţi le aruncă necontenit Whitby Allen, un expert în mediu holistic ce-i dă raportul lui Mike Cheney, conducătorul excesiv de jovial al secţiei ştiinţifice. N-ai cerut tu aceste întrebări, dar asta nu-l opreşte pe Whitby, care pare să aibă un incendiu în cap şi singura cale de a stinge flăcările e să le stropească cu idei. „Ce e în afara frontierei când eşti înăuntrul ei?" „Ce este frontiera când eşti înăuntrul ei?" „Ce este frontiera când cineva e în afara ei?" „De ce nu poate persoana de dinăuntru s-o vadă pe cea de dinafară?"

— Argumentele mele nu-s mai bune decât întrebările, a recunoscut Whitby odată, dar dacă vrei ceva uşor ar trebui să vezi ce feluri se servesc la Coliba Ştiinţifică Cheney.

Un document impresionant susţine ideile lui Whitby, licărind de după membrana lucioasă şi invizibilă a unei coperţi de plastic. Coperta e ea însăşi vârâtă într-un dosar cartonat negru cu trei inele, găurile din foi sunt executate cu grijă; pe toată lungimea de douăsprezece pagini a documentului nu există nicio greşeală de dactilografiere, iar pagina de titlu este imaculată: capodopera se intitulează „Teorii Combinate: O Abordare Completă".

Darea de seamă e iscusită, lucioasă şi iute ca Whitby însuşi. Întrebările pe care le ridică, recomandările făcute insinuează, cu prea puţină subtilitate, că Whitby e de părere că Divizia Sudică s-ar putea descurca mai bine, că se poate descurca mai bine dacă i s-ar da, pur şi simplu, ocazia. E mult de digerat, mai ales aşa, asaltată de secţia de ştiinţă, care îşi trimite criticile la adresa raportului în memorii adresate doar ţie:

— Supoziţii care nu au fost probate, idei înapoiate, retrograde. Sau pe care le-a scos, pur şi simplu, din burtă.

Dar pentru tine totul e al naibii de serios, mai ales o listă de „condiţii necesare pentru existenţa Ariei X" care includ:

• un loc izolat

• un declanşator inert, dar volatil

• un catalizator pentru declanşare un element de noroc sau întâmplare în felul dispunerii declanşatorului

• un context pe care nu-l înţelegem

• o atitudine privitoare la energie pe care nu o înţelegem

• o abordare a limbajului pe care nu o înţelegem

— Ce mai urmează? zice Cheney la o şedinţă. Un studiu atent întocmit despre miracolele sfinţilor, cu întâmplări inexplicabile trecute în pagină cu caractere mari, viţei cu două capete profeţind apocalipsa, ca să vedem dacă ceva sună bine?

Whitby, în momentul acela, e un vorbitor energic, unul căruia-i place temperatura înfruntării, care se aruncă în luptă cu o ripostă despre care ştie nu doar că o să-l calce pe bătături pe Cheney, ci o să-i rupă bătăturile, o să i le despice şi-o să-i pună sare pe crăpături:

— Acţionează un pic ca un organism, ca o piele cu un milion de guri lacome în loc de celule sau pori. Şi întrebarea nu e *ce* este, ci motivul. Gândeşte-te la Aria X ca la un criminal pe care încercăm să-l prindem.

— Oho, super, ce tare, acum avem şi-un detectiv în echipă.

Cheney bolborosind ceva în vreme ce tu îi faci semn din mână să-şi ţină gura, iar Grace te ajută cu cel mai bun zâmbet îndurerat al ei. Fiindcă adevărul este că i-ai cerut lui Whitby să acţioneze ca un detectiv, în încercarea de a „gândi în afara cutiei Diviziei Sudice”.

O O O

Şi, pentru o vreme, cu ajutorul lui Whitby, săgeţile tale îşi ating ţinta. Fiindcă e drept, la început ai succes. Sub atenta ta supraveghere se fac progrese remarcabile în privinţa echipamentului expediţiei, ca, de pildă, microscopul de teren îmbunătăţit şi armamentul care nu declanşează reacţii de apărare ale Ariei X. Tot mai multe expediţii încep să revină intacte, iar rafinamentul de a transforma oamenii în funcţiile lor - şmecheria pe care ai învăţat-o trăind în propria-ţi deghizare - pare să ajute.

Măsori creşterea Ariei X, începi să-ţi dai seama de unii dintre parametrii săi şi chiar creezi cicluri de expediţie cu metrici comune. Poate că nu controlezi întotdeauna criteriile, dar, pentru o vreme, consensul e că situaţia s-a stabilizat, că veştile sunt mai bune. Oul argintiu şi lucitor pe care ţi-l imaginezi când te gândeşti la Centru - gândurile acelea fluide, de nivel înalt, exprimate atât de imperfect de superiorii tăi de acolo - se toarce şi se mormăie şi se emană aprobare către voi toţi… chiar dacă emană şi senzaţia că Divizia Sudică e un soi

de corupere cărnoasă a unui algoritm frumos şi elegant pe care Centrul l-a ascuns adânc în interiorul său.

Însă, pe măsură ce trec anii, pe măsură ce influenţa lui Lowry devine tot mai corozivă, nu se întrevede nicio soluţie. Datele extrase din Aria X se copiază pe ele însele şi scad ca valoare, sau „le scade interpretarea”, cum se exprimă Whitby, şi teoriile proliferează, însă nimic nu poate fi demonstrat. „Ne lipsesc analogiile”, o ţin întruna lingviştii.

Grace începe să-i numească „lingoriştii”, fiindcă se poticnesc, nu pot ţine pasul şi, cum zice o glumă crudă, „cad la o margine de drum care e o metaforă complexă a unei limbi care se îndoaie şi îi trage şi pe ei”, cu Aria X tulburând apele. Doar că nu înţeleg de acolo mişcările apei sau o limbă la marginea drumului, sau orice altceva, încurcat sau nu. „Ne lipsesc analogiile” e ceva deficient în sine ca diagnostic, iar lingviştii se consumă la reintrarea în atmosfera Pământului. După ce dau nas în nas cu Aria X. Te duce cu gândul la sateliţii aceia morţi sau pe moarte, propulsaţi pe coordonatele între care se afla Aria X, fiindcă era uşor, fiindcă gunoiul spaţial dispărând fulgerător din existenţă avea un sens pervers, cumva, deşi transformarea în coş de gunoi a Ariei X pare întru câtva lipsită de respect, genul ce poate să calce pe nervi vreo zeitate nesigură pe ea. Doar că Aria X nu a reacţionat niciodată, nici măcar la acea atitudine ireverenţioasă.

Lingviştii nu reprezintă cu adevărat problema, şi nici măcar centrul. Lowry este problema, fiindcă Lowry îţi păstrează secretul - că ai crescut în ceea ce avea să devină Aria X - şi în schimb tu încerci să-i oferi ce vrea, în anumite limite. Lowry a investit sângele şi truda altora în ideea acestor expediţii, sugerând prin asta ideea că frontiera ar fi o barieră impenetrabilă, lucru care înseamnă că el e în siguranţă de partea cealaltă a stăvilarului. În vreme ce Whitby critică mereu tradiţionalul: „Orice am crede despre frontieră, e important să acceptăm că ea reprezintă o *limitare* a Ariei X”. Oare era chiar important?

Ce ţi se pare ţie mai important: Cât de adevărate sunt zvonurile în privinţa felului necruţător de-a se purta al lui Lowry odată ce a ajuns la Centru, în privinţa faptului că şi-a dăltuit propriul atelier antifonat. Şoapte ce vin spre tine de la distanţă, însă tot mai limpezi, ca atunci când umbli prin întuneric, prin pădurea nemişcată, şi auzi clinchetele

slabe ale unor clopoţei de vânt. Un semnal ce promite toate alinările civilizaţiei, însă odată ce drumeţul ajunge la capătul acelei poteci şi nu găseşte decât un abator cu mormane de cadavre. Dovada e uşurinţa cu care i rece peste capul lui Pitman, superiorul tău nominal de la Centru, şi te presează dur ca să obţii rezultate.

În vremea când ai ajuns la ciclul al unsprezecelea de expediţii te simţi tot mai secătuită iar planurile de la Centru au început să se schimbe. Valul de personal nou, de bani de echipament a fost redus la un firicel anemic, fiindcă Centrul petrece mare parte din timpul său zdrobind terorismul intern şi suprimând dovezile dezastrului ecologic iminent.

Te întorci, după zile lungi, la casa din Bleakersville, care nu este un refugiu. Nălucile te urmează şi acolo, se aşază pe canapea sau se iţesc pe geam. Gânduri nedorite se furişează în mintea ta în momente nepotrivite - în mijlocul şedinţelor, când iei prânzul cu Grace în sala de mese sau când cauţi fără chef ultimele microfoane puse de Centru prin biroul tău - gânduri care-ţi spun că poate nimic din toate acestea nu merită, că nu ajungi nicăieri. Greutatea fiecărei expediţii apasă asupra ta.

„Puteam eu să fiu director”, se lăudase la un moment dat Lowry, „dar s-a aprins un bec de avertizare în carlingă şi am lăsat-o baltă”. Becul de avertizare e frica pe care ştii că o ţine în el, însă pe care Lowry n-o s-o admită-n veci. Voioşia grosolană a presiunilor la care te supune, de parcă ar şti că îţi cere, până la urmă, imposibilul.

Te preocupă mereu, într-o manieră febrilă, de elevă de şcoală primară, că cineva de la Divizia Sudică îţi va descoperi secretul, că Lowry n-o să poată îngropa la nesfârşit informaţia - sau că o va divulga de bună voie, hotărând că se poate lipsi de tine. Un risc de securitate. O mincinoasă.

Prea implicată emoţional. Şi totuşi în compasiune ai cea mai puţină încredere, o alungi de la tine preferând să te arăţi cu toţi, în afară de Grace, rece, distantă, aspră chiar, ca să poţi avea mintea limpede, să fii obiectivă… cu toate că rolul ăsta, jucat atâta timp, te-a făcut un pic rece, distantă şi aspră.

Într-un fel pe care nu-l poţi măsura, crezi, de asemenea, că abordarea lui Lowry îndepărtează Divizia Sudică de răspunsuri. Ca un astronaut ajuns în neantul spaţiului vast şi pustiu care, zbătându-se, nu face decât să-şi apropie momentul în care nu mai poate fi salvat. Şi

mai rău, după cum vezi tu lucrurile, trăindu-ţi din nou, fără nostalgie, iureşul vremurilor tale de psihologă, e că Lowry s-a condamnat singur să găsească feluri nenumărate de a-şi retrăi el însuşi experienţa oribilă din Aria X, aşa că nu se poate nicicând elibera pe deplin, fiindcă aşa-zisa încercare de a se smulge s-a transformat într-o îmbrăţişare nesfârşită.

Celălalt sanctuar al tău este acoperişul sediului Diviziei Sudice - unde nu poţi fi văzută de jos din cauza structurii ciudate, a muchiei înălţate care dă roată acoperişului. Îi zici Baza Retrasă, „BR” pe scurt, „Brr” iarna şi câteodată „Bere!” pe timp de vară. Întotdeauna „Bar” când o ştergi la băut după slujbă.

Împărţi acest spaţiu sacru cu o singură persoană: Grace. Întoarceţi pe toate părţile ideile ivite la Star Lanes, „caterinca”, protejate de faptul că doar tu, Grace şi îngrijitorul aveţi câte o cheie. De multe ori, lumea încearcă să dea de tine şi descoperă că te-ai evaporat, pentru a reapărea, fără ca ei s-o ştie, în Baza Retrasă.

Acolo, cu privirea cuprinzând mlaştinile preistorice, kilometri de pădure întunecată de pin, vă vin în minte ţie şi lui Grace toate poreclele. Frontiera o numiţi „şanţul”, iar intrarea e „uşa din faţă”, deşi speraţi amândouă că veţi găsi o „uşă din spate” sau un „chepeng”. Tunelului sau anomaliei topograficei din Aria X îi spuneţi „Susjos”, referire la un film bizar pe care l-a văzut Grace, cândva, cu prietena ei.

Multe sunt prostii, însă pe moment amuzante, mai ales dacă ai lângă tine o sticlă cu coniac sau dacă ea aduce ţigări cu aromă de cireşe şi tu tragi nişte scaune de grădină şi daţi drumul la idei sau vorbiţi despre sfârşitul de săptămână ce va să vină. Grace ştie că te duci la Chipper's, după cum şi tu ştii că o aşteaptă o expediţie în canoe, împreună cu amicii ei, „eşti dependentă de vâsle”. Nu trebuie să-i zici să nu se arate la bar, şi nici tu să nu te inviţi în expediţiile pe râu. Circumferinţa prieteniei voastre sunt lungimea şi lăţimea Divizei Sudice.

Acolo, pe acoperiş, îi menţionezi mai întâi lui Grace ideea de a te strecura peste frontieră, în Aria X. A devenit, cu timpul, mai mult decât un gând răzleţ - a devenit o metastază codată, „o plimbare cu Whitby”, de vreme ce expediţiile din ciclurile al zecelea şi al

unsprezecelea s-au descurcat mult mai bine, chiar dacă n-au adus, totuşi, răspunsuri.

Pe Grace n-o poţi lua, deşi îţi trebuie povaţa ei. Fiindcă ar fi ca şi cum ai tăia două capete deodată, dacă ceva merge prost, şi n-ai crezut niciodată că Grace ar avea temperamentul potrivit; e prea legată de lume. Copii. Surori. Un fost soţ. O iubită. Grace, glumeşti tu, îţi e „busola morală externă", care ştie mai bine decât tine unde sunt hotarele. „Prea normală", ţi-ai scris la un moment dat pe un şerveţel.

— De ce îl laşi pe Lowry să-ţi spună ce să faci? te întreabă într-o după-amiază Grace, după ce ai îndrumat într-acolo conversaţia.

Respingi/răsfrângi. Lowry nu e şeful tău direct, e mai degrabă ca o rimă incompletă, nu se află la capătul rândului dar tot deţine controlul. Grace ar trebui să ştie cum şi-a întins Lowry tentaculele prin Centru şi cum de te-a prins şi pe tine în tentacule, iar până acum ai izbutit s-o fereşti de toate acestea.

Îi aminteşti lui Grace că există o parte a împărăţiei pe care o controlezi tu, unde Lowry nu are influenţă: ce iese din Aria X în urma expediţiilor. Totul este procesat prin intermediul Diviziei Sudice, aşa că atunci când ultima expediţie a unsprezecea a venit fără nimic în afara unor fotografii neclare lăsate în tabără de expediţia precedentă, sau poate chiar de una de mai dinainte, le-ai luat şi te-ai uitat la ele cu orele. Nişte umbre pe un fundal negru. Dar era oare un zid? Era o textură care-ţi aducea aminte de un alt fotograf, din altă expediţie? Aşa că ai scos toate fotografiile interioare făcute în Susjos. Toate treisprezece cu chipul acela înfăţişându-se vag… e ceva familiar? Era greşit să creadă că are vreo însemnătate?

Mărturisindu-ţi planul simplu lui Grace, arătându-i o parte din dovezi, pariezi că n-o să te trădeze la Centru, dar ştii că ar fi posibil, din respect pentru reguli. Fiindcă, dincolo de toate motivele tale, de date, îţi faci griji că totul se reduce doar la faptul că ţi s-a făcut lehamite de senzaţia aceea în fundul stomacului, ori de câte ori nu se mai întoarce vreo expediţie, ori se întoarce înjumătăţită, ori se întoarce cu mâna goală. Ai nevoie să schimbi cumva paradigma.

— Mă duc doar o fugă până la Susjos şi mă întorc. N-o să afle nimeni vreodată.

Deşi era posibil ca Lowry să afle ce-avea să facă descoperind că ai traversat frontiera fără permisiunea lui? Oare furia lui avea să se îndrepte doar asupra ta?

După ce tace un timp, Grace zice:

— De ce ai nevoie de la mine?

Fiindcă vede că-i important şi vede că o s-o faci fie că te ajută ori nu. Apoi zice:

— Crezi că-l poţi convinge pe Whitby?

— Da, cred, zici, însă Grace pare sceptică.

Însă Whitby nu este o problemă. Whitby abia aşteaptă, ca un terrier schelălăitor ce-şi doreşte o plimbare lungă, foarte lungă. Whitby vrea să mai iasă un timp din secţia ştiinţifică. Whitby e cel care te îmbărbătează evocând ratele de supravieţuire ale ultimelor expediţii. Whitby e atât de înviorat de ocazia asta încât aproape că uiţi că întreaga idee e periculoasă.

E o uşurare, fiindcă în acel weekend îţi dai seama, schimbând amabilităţi cu agenta imobiliară, că ai fi îngrozită să mergi singură. Îţi dai seama, privind la televizorul barului un meci, dedesubtul acoperământului ceresc ruginit şi transfigurat, că, dacă Whitby n-ar fi spus da, ai fi putut contramanda întreaga poveste.

Prin intrare, în drum spre Aria X, simţi un fel de presiune care te gheboşează, vezi un orizont negru plin de stele căzătoare, cu cozile sângerând puternic pe non-cerul la care te uiţi cu ochii mijiţi, cu privirea copleşită de acel aparat de sudură ceresc. Senzaţia unui dezechilibru, senzaţia că ţi se învârte capul, dar de fiecare dată când ajungi prea departe de o margine sau cealaltă, ceva te înghionteşte înapoi spre mijloc, de parcă marginile, mai apropiate decât par, s-ar apropia într-un unghi mai strâns. Gândurile îţi zboară iuţi, apoi încetinesc, fiindcă între ele se lipeşte ceva ce nu poţi identifica. Simţi impulsul de a nu mai păşi, de a te opri din mers acolo, pe coridorul dintre lumea reală şi Aria X, pentru eternitate.

În vreme ce Whitby, hipnotizat, îşi mută lângă tine un picior după altul, cu ochii închişi, plin de ticuri şi zvâcniri, de parcă ar avea un vis intens. Orice îl bântuie lăuntric, te-ai asigurat că n-o să se piardă, că n-o să se oprească undeva pe parcurs. E legat de tine, de la încheieturi, cu o funie de nailon, şi se ţine, poticnindu-se, pe urmele tale.

Sentimentul ca de melasă la care ţi-a spus Whitby să te aştepţi urmează acum, senzaţia că îţi croieşti drum printr-un aer greu, până la genunchi, rezistenţă ce înseamnă că te apropii de capăt, vezi o geană

de lumină din uşa spiralată aflată în faţă, departe, şi e tocmai la timp, fiindcă, oricât de dârză ai fi, mersul-în-vis al lui Whitby a început să te afecteze, să te facă să crezi că se uită la tine nişte *lucruri*. Îţi pierzi orientarea în relaţie cu orice, chiar şi cu propriul tău corp… Chiar păşeşti, ori stai pe loc şi creierul doar crede că picioarele ţi se ridică, coboară, se ridică iar?

Până ce rezistenţa se rupe ca o răsuflare ţinută prea mult şi apoi eliberată şi amândoi, împleticindu-vă, ieşiţi pe deschiderea ce dă spre Aria X. Cu Whitby în patru labe, îmbrăţişând pământul, zguduindu-se convulsiv, în vreme ce tu îl eliberezi din funie şi-l tragi dincolo de ieşire, pentru ca nu cumva să se împleticească în direcţia greşită şi să dispară pentru totdeauna. Gâfâie, la fel ca tine, de la aerul proaspăt, obişnuindu-se cu acesta.

Un cer atât de albastru, lipsit de nori. O potecă ce-ar trebui să fie familiară, dar au trecut decenii de când ai văzut coasta uitată. Îţi va lua mai mult de o clipă ca să le gândeşti la acest loc ca la acasă. Recunoşti poteca mai mult din fotografii şi din relatările expediţionarilor, ştii că era aici înainte de primii invadatori, că era folosită de strămoşii tăi din vechime şi că a supravieţuit, astupată de vegetaţie, ca parte a Ariei X.

— Poţi să mergi? îl întrebi pe Whitby după ce l-ai readus în simţiri.

— Sigur că pot să merg.

Entuziast, dar cu un soi de licărire lăuntrică, de parcă ceva, un strat interior a şi fost îndepărtat.

Nu-l întrebi ce-a visat, ce-a văzut. Nu vrei să afli până ce nu te întorci în cealaltă parte.

O O O

Ai parcurs filmuleţele acelea toxice din prima expediţie, cea condamnată, nu pentru a căuta răspunsuri ci, cu o anume vinovăţie, pentru a căuta o legătură cu natura sălbatică pe care ai cunoscut-o de copilă. Ca să-ţi întăreşti amintirile, să rememorezi ce poţi rememora - să treci dincolo de răcnete, de dezorientare şi de lipsa înţelegerii, dincolo de vaietele lui Lowry, dincolo de întuneric.

Vezi, acolo, şirul de stânci de lângă casa farului, cu plaja deja diferită întru câtva, de parcă specificul locului, terorul lui Whitby, ar fi putut fi trasat prin urmele lăsate de maree. De parcă acolo, printre

găurile crabilor de nisip şi scoicile micuţe ce se vâră la adăpost ori de câte ori apa le scoate la iveală, nişte mostre ar putea deţine toate răspunsurile.

Mai sunt şi urme: nemişcarea întunecată a unor pini şi vegetaţia de dedesubtul lor, împestriţată de o lumină stranie. Amintirea de la şase ani, când se pierduse în furtună şi ieşise din pădurea aceea fără să ştie unde se află - scoasă din memorie de felul precaut, tăcut în care şeful expediţiei scruta norii apăsători, ca şi cum aceştia ar fi profeţit şi altceva decât nevoia de a găsi adăpost.

După furtună, descoperind cu o tresărire spaţiul deschis şi lumina soarelui, te-ai întâlnit cu un aligator imens ce bloca poteca îngustă, cu apă de amândouă părţile. Ţi-ai făcut vânt şi ai sărit peste el. Niciodată nu i-ai spus mamei despre starea de încântare desăvârşită, despre felul în care ai îndrăznit, în mijlocul săriturii, să arunci o privire în jos ca să zăreşti ochiul acela galben, pupila întunecată, verticală, cântărindu-te, cercetându-te cum cercetase Aria X în prima expediţie, apoi ai trecut peste continuând să alergi multă vreme dintr-un preaplin de bucurie, dintr-un preaplin de adrenalină, ca şi cum ai fi cucerit lumea.

Alergatul de pe ecran, dinspre sfârşit, născut dintr-o pricină, nu duce către ceva, şi ţipetele nu sunt de triumf, ci de înfrângere - ţipete ostenite, arătând parcă epuizarea de a lupta cu ceva ce nu voia să se arate ca lumea.

În momentele tale mai cinice te-ai gândit la ele ca la nişte ţipete de convenienţă: un organism care ştie că nu are sens să riposteze, un corp care capitulează, iar mintea îi permite. Nu se rătăciseră, cum te-ai rătăcit tu în ziua aceea; nu aveau o cabană pe malul mării la care să se întoarcă, nu-i aştepta nicio mamă plimbându-se pe ponton în sus şi-n jos, scoasă din minţi de îngrijorare, recunoscătoare pentru brusca ta apariţie, murdară şi udă leoarcă.

Ceva de pe chipul tău trebuie să fi păstrat amintirea acelei bucurii, fiindcă nu te-a pedepsit ci doar ţi-a dat haine uscate şi de mâncare, fără să te întrebe nimic.

O O O

Scurtând traseul spre tabăra-bază, te îndrepţi grăbită spre anomalia topografică, de parcă ai avea în tine, declanşat, un mecanism cu cronometru. Ştiinţa faptului - niciodată discutat cu Whitby - că, cu cât

mai mult stai, cu cât zăboveşti, cu atât cresc ocaziile ce pot duce la dezastru. Ochiul acela de aligator care se ridică spre tine are mai multă conştiinţă în privirea-i pătrunzătoare decât ţii tu minte. Cineva, care nu se vede în imagine, în a doua zi a primei expediţii, zicând „Vreau acasă” iar Lowry, prostindu-se, sigur pe el, replicând: „Cum adică? Păi, asta-i casa noastră de-acum. Avem de toate. Tot ce ne trebuie. Aşa-i?”

Nicăieri nu apare mai intensă această grabă decât în momentele trecerii prin pădurea cu mlaştină aflată la doi sau trei kilometri de frontieră, unde lemnul se întâlneşte cu canalele umede, negre. Locul unde ai văzut cel mai adesea semne ale trecerii urşilor şi ai auzit foşnete în bezna dintre copaci.

Whitby e mai degrabă tăcut, şi când vorbeşte întrebările şi grijile sale nu fac nimic ca să uşureze presiunea acelei mohoreli, senzaţia de *intenţionat* etern ce ocupă această limbă de pământ ce precedă Aria X. Apa nemişcată, băltind, negreaţă opresivă a unui cer în care albastrul se iţeşte când şi când printre coroanele copacilor, la intervale ce te fac să tresari, doar pentru a fi astupat iarăşi, şi de fiecare dată părând să vină spre tine de la mii de kilometri distanţă. În luminişul de aici au murit trei bărbaţi pe parcursul celei de-a cincea expediţii? În balta aceea se află trupurile celor din expediţia a opta? Uneori, suprapusă peste peisaj, silueta palidă şi şoptitoare a lui Whitby te surprinde ca un şoc electric, inseparabilă de acele ecouri ale unor ultime zile ce-au trecut cândva.

În cele din urmă ajungeţi într-un peisaj cu un aspect mai optimist, unul la care te poţi adapta, în care se poate reconcilia, într-o singură viziune, trecut şi prezent. Aici, o potecă mai largă separă pădurea umedă şi mlăştinoasă de sol, îţi îngăduie vederea unei zări unde câţiva pini înalţi sunt răsfiraţi printre ierburi şi cercuri de palmieri, înclinaţia acelei păduri înseamnă că întunericul se sfârşeşte abrupt, acoperind jumătate din potecă cu o umbră piezişă.

Mai sunt şi alte frontiere înăuntrul Ariei X, alte cătuşe de fier, şi ai trecut printr-una pentru a ajunge la anomalia topografică.

O O O

Ajunsă acolo, ştii imediat că turnul nu este făcut din piatră - şi ştie şi Whitby. Îşi doreşte oare acum, pe sub expresia de necitit a feţei sale,

să-l fi condiţionat hipnotic, să fi trecut prin toată instruirea oferită de Centru, şi nu doar prin şedinţa ta insuficientă de hipnoză de proastă calitate?

Turnul respiră. Nu-i nicio ambiguitate aici: carnea părţii circulare din vârful anomaliei se ridică şi coboară în ritmul regulat al unei persoane adâncite în somn. Nimeni n-a menţionat în rapoarte acest aspect; nu eşti pregătită pentru asta, dar cât de uşor te obişnuieşti, te laşi dusă de stare, îţi poţi deja imagina cum o să cobori, deşi o parte a ta pluteşte, se ridică şi se uită de sus la neghiobia acestei decizii.

Se va trezi odată ce pătrunzi?

Deschizătura ce duce în beznă aduce mai degrabă cu un bot căscat decât cu un culoar de trecere, tufele din jur sunt apăsate în spate, strivite într-un oval ca o ramă, de parcă vreun şarpe, absent acum, s-ar fi ghemuit acolo, aşezându-se în apărare. Treptele alcătuiesc un rânjet şerpuitor de dinţi zimţaţi iar în aer se simte, gros, izul de pul refacţie.

— Nu pot să cobor acolo, zice Whitby într-un fel atât de decis încât trebuie să-i treacă prin minte că, dacă coboară, nu va mai fi Whitby.

Scobiturile feţei sale, chiar şi în lumina aceea vibrantă de sfârşit de vară, îl fac să arate ca bântuit de o amintire pe care n-a avut-o încă.

— Atunci mă duc eu, te oferi.

În pântecele bestiei. Au făcut-o şi alţii, chiar dacă nu prea des, şi s-au şi întors, aşa că de ce nu? Ca să fie sigură, îşi pune o mască de gaze.

În fiecare mişcare a ta e o panică amorţită şi o tensiune, o încordare care te va afecta mai târziu în carne, în oase. Luni întregi, de-acum înainte, te vei trezi cu vânătăi şi usturimi, de parcă corpul tău n-ar putea să uite ce s-a întâmplat, iar acesta e singurul fel în care poate exprima trauma.

O O O

În interior e altfel decât apare în fragmentele de raport aduse de celelalte expediţii. Ţesutul viu ce îmbracă pereţii e aproape inert, cu vinişoare ce abia se mişcă, ce formează cuvintele, atât de lent încât, pentru moment, îţi spui că e ţesut mort. Iar cuvintele nu sunt de un verde intens, ca în rapoarte, ci de un albastru de flamă, aproape de culoarea unei flăcări de la un ochi de aragaz. Cuvântul *adormit* îi trece prin minte, odată cu o nădejde nebunească: aceea că totul, în jos, va fi

inert, normal, chiar dacă la limita extremă a sensului pe care-l are cuvântul.

Te aţii prin mijloc, nu atingi niciun zid, încerci să ignori tremuratul uşor al răsuflării turnului. Nu citeşti cuvintele fiindcă de multă vreme socoteşti asta un fel de capcană, o cale de a-ţi pierde atenţia… şi totuşi ai senzaţia că ceea ce te va dezorienta şi destabiliza se află dedesubt, decizând dacă să se lase văzut ori să rămână nevăzut - după un colţ, dincolo de orizont, şi cu fiecare nouă bucată pustie ce se înfăţişează, cu fiecare curbă a treptelor iluminate de flăcările albastre ale cuvintelor moarte, ducând spre ceva necunoscut ce ezită, timid, să se arate, te încordezi tot mai tare, chiar dacă nu e nimic de văzut. Iadul, chinul de a nu vedea absolut nimic, care se simte ca şi cum ţi-ai retrăi fiece moment al vieţii la Divizia Sudică - coborârea fără sens, pentru nimic, ca să găseşti nimic. Niciun răspuns, nicio soluţie, niciun final de drum, în vreme ce cuvintele nu seamănă a fi mai proaspete, ci mai mohorâte, părând să se facă nevăzute când te apropii… până ce, în sfârşit, sesizezi o licărire, departe, jos - atât de departe încât pare o inflorescenţă ce licăreşte într-o cavernă de pe fundul mării, o scânteie abia mijită care, parcă printr-un truc de magician, pluteşte exact înaintea feţei tale, oferindu-ţi iluzia că poţi întinde mâna ca s-o atingi, asta dacă ţi-ai aduna curajul de a întinde mâna.

Dar nu asta îţi înmoaie picioarele şi-ţi face sângele să-ţi năvălească în creier.

O siluetă stă ghemuită lângă peretele dinspre stânga şi se uită în jos, pe trepte.

O siluetă cu capul lăsat în piept, întors de la tine.

Simţi furnicături pe sub mască, un fel de introducere molatecă, fluidă a unui milion de ace reci, nedureroase însă subtile, invizibile, aşa că poţi pretinde că ţi-a venit doar un bufeu de căldură, că simţi un fel de rigiditate pe la marginile nasului, în jurul ochilor, intrarea molcomă a unui ac într-o pernuţă, revenirea a ceva menit dintotdeauna să se afle acolo.

Îţi spui că nu e mai real sau mai puţin real decât jocul de bowling la Chipper's, decât hipopotamul cu vopsea roşie pe sub piele, decât traiul la Bleakersville şi munca la Divizia Sudică. Şi că momentul acesta e aidoma cu oricare alt moment, că nu-i nicio diferenţă pentru atomii, pentru aerul, pentru creatura ale cărei ziduri respiră împrejurul tău. Că ai renunţat la dreptul de a numi ceva imposibil

odată ce ai decis să pătrunzi în Aria X.

Te apropii, atrasă de lucrul acela imposibil, te aşezi pe treapta de alături.

Are ochii închişi. Faţa îi este luminată de o lucire albastru-închis ce emană din interiorul său, de parcă pielea i-ar fi luată în stăpânire, şi e la fel de poros ca o rocă vulcanică. Pare lipit de perete, sau o excrescenţă a peretelui, ca o extensie, ceva ce a ieşit în afară dar poate fi retras în orice clipă.

— Eşti real? întrebi, dar fiinţa nu zice nimic.

Întinzi mâna, tremurând, uluită de apariţie, voind să ştii ce senzaţie lasă la pipăit pielea, chiar dacă te temi că atingerea ta ar putea să-l transforme în pulbere. Buricele degetelor tale îi ating fruntea, şi senzaţia e aspră şi umedă, ca şi cum ai atinge o bucată de şmirghel pe sub un strat gros de apă.

— Mă mai ţii minte?

— N-ar trebui să fii aici, zice în şoaptă Saul Evans. Are ochii închişi; nu te poate vedea, dar ştii, cu toate acestea, că te vede.

— Trebuie să cobori de pe stânci. Vine fluxul.

Nu ştii ce să spui. De mult timp nu mai ştii. Răspunsul tău a fost rostit cu multă vreme în urmă.

Auzi acum vuietul cuprinzător, atoate-consumator al unui motor gigantic aflat dedesubt, o rotire iute pe nişte orbite stranii şi lumina de dedesubt, lumina imposibilă, ca o inflorescenţă, fluctuează acum, îşi schimbă forma, se transformă în altceva.

Ochii săi se deschid brusc, albi, contrastând cu bezna. Nu arată altfel ca atunci când l-ai văzut ultima oară, nu a îmbătrânit, iar tu ai iarăşi nouă ani şi lumina din străfunduri vine spre tine, se revarsă pe trepte, tot mai sus, iute, şi auzi, deasupra, ţipătul depărtat al lui Whitby, de parcă ar ţipa pentru amândoi.

0004: PAZNICUL FARULUI

Nişte *tatu au făcut prăpăd prin grădină, dar n-aş prea vrea să pun otravă. Tufele de struguri de mare trebuie scurtate iarăşi. Voi face o listă cu lucrările de întreţinere până mâine. Pe Insula Eşecului s-a născut un incendiu, dar se ştie deja că nu a fost mare lucru. Văzut: albatroşi, nişte rândunele neidentificate, un râs (pe la dumbrava de palmieri dinspre est, uitându-se ţintă la un drumeţ care nu l-a observat), o pasăre ce prindea*

muşte, grupuri de delfini îndreptându-se sprinteni spre est, pe urmele unui banc de chefali, prin algele din apele mici de pe lângă coastă.

Şi grupurile puteau fi semnalizatoare, Saul ştia. Un far era un semnal fix pentru un ţel fix; o persoană era un semnal în mişcare. Însă oamenii încă emanau lumină în drum, încă străluceau cu kilometrii, ca avertizare, ca invitaţie sau pur şi simplu ca un indicator static. Oamenii se deschideau pentru a deveni strălucire sau se înnegreau. Uneori îşi întorceau către interior lumina, aşa că nu puteai s-o vezi, fiindcă nu aveau de ales.

— Numai prostii, zisese Charlie noaptea trecută, după ce Saul îi spusese ceva similar, după ce făcuseră sex. Să nu te faci poet vreodată.

Izbutise, totuşi, să-l convingă în cele din urmă pe Charlie să vină la far, eveniment rar, fiindcă Charlie avea un fel al lui de-a nu sta locului, de-a se fofila. Bătut de tatăl său şi alungat de familie, în douăzeci de ani nu ieşise încă din carapace cu totul. Acesta era, deci, un uriaş pas înainte - ceva ce-l făcea fericit pe Saul, pentru că putea oferi cuiva o anume siguranţă.

— O idee dintr-o predică de-a tatei. Cea mai bună pe care-a ţinut-o.

Flexându-şi mâna, încercând să simtă dacă rămăsese vreun disconfort după incidentul cu planta. Nu descoperi nimic.

— Îţi lipseşte vreodată? Să fii predicator? întrebase Charlie.

— Nu, încerc să-mi dau seama de ceva despre Brigada Uşoară.

Încă îi stârneau un sentiment nu foarte concret dar acut de alarmă. Emanau oare ceva ce nu putea el să vadă?

— A, *ăia?* zisese Charlie prefăcându-se că dintr-odată cască şi întorcându-se pe spate. Nu-i poţi lăsa pe Brigadieri în pace, este? Toţi sunt duşi cu sorcova. Şi tu la fel.

Dar o zisese cu afecţiune.

Mai târziu, când o luă din loc, Charlie murmurase:

— Nu-i o prostie. Chestia cu semnalul. E un gând mişto, cumva. Poate.

Poate. Lui Saul îi venea greu să-şi dea seama dacă în asemenea privinţe Charlie era sincer. Uneori viaţa lor intimă i se părea misterioasă, fără vreo relaţie cu care să te înfăţişezi lumii.

Uneori, alţi oameni îţi dădeau lumina lor şi ajungeau să pâlpâie ei înşişi, să devină abia vizibili, dacă nu avea nimeni grijă de ei. Fiindcă ofereau prea mult şi nu le mai rămânea nimic pentru ei înşişi.

În cele din urmă, cu biserica lui, se simţise ca un lămpaş secătuit de lumină, cu excepţia unei mici sclipiri rămase în adâncul inimii - felul în care cuvintele străluceau ieşindu-i pe gură, şi aproape că nu conta ce fel de lumină creau, nu pentru congregaţia lui, fiindcă ei se uitau la el, nu-l ascultau. În cel mai bun caz, poziţia sa de predicator fusese neobişnuită, atrăgând hipioţi şi puritani totodată, fiindcă extrăsese pilde din Vechiul Testament, pasaje din doctrina deistă şi din cărţile esoterice care-i stăteau la îndemână în biblioteca tatălui său. Ceva ce tatăl lui nu intenţionase: rafturile pline de cărţi îl purtaseră pe Saul prin locuri pe unde bătrânul ar fi preferat să nu-l vadă niciodată aventurându-se. Biblioteca tatălui său se dovedise mai liberală decât omul însuşi.

Şocul trecerii de la a fi în centrul atenţiei la ieşirea completă din joc - asta încă îl necăjea pe Saul când şi când, pe neaşteptate. Dar nu fusese nicio dramă în parohia sa prăpădită din nord, nicio revelaţie uluitoare, mai presus de felul în care predica un lucru şi gândea altul, confundând conflictul acela, mult timp, cu manifestarea vinovăţiei sale în legătură cu păcate atât reale, cât şi imaginare. Şi într-o zi oribilă îşi dăduse seama, trădat de pasiunea sa, că *el* devenea mesajul.

Până să se trezească Saul, Charlie nu mai era; nu lăsase nici măcar un bilet. Dar un bilet ar fi părut sentimental, iar Charlie era genul ce nu ar fi îngăduit un asemenea soi de lumină.

O O O

După-amiază, o văzu pe Gloria umblând pe plajă, îi făcu semn din mână, fără să fie sigur că-l văzuse până ce ea nu-şi schimbă drumul ca să se apropie încet-încet. Se părea că nu voia să se arate prea interesată în a sta de vorbă cu el. Poate încălca vreun cod al fetelor.

Astupa gropile pe care şobolanii aceia cu platoşă le săpaseră prin grădină. Gropile, care aveau aproximativ forma boturilor lor, îl amuzau. Nu putea spune de ce. Însă munca îl înveselea într-un fel inform, lipsit de motiv. Şi mai bine încă, gemenii, Henry şi Suzanne, întârziau mult.

Ziua se făcuse uluitor de frumoasă, după ce debutase cu nori. Marea avea o nuanţă limpede de albastru, era vibrantă în mişcarea prin care lovea umbrele opace ale algelor scufundate. Chiar la capătul unui orizont neted, din ce în ce mai albastru, jetul arogant al unui

avion trimitea semnale dispreţuitoare rezidenţilor coastei uitate. Mult mai aproape de casă, Saul încercă să ignore stâncile unse cu găinaţul alb al cormoranilor.

— De ce nu faci ceva cu animalele alea, tatu? întrebă Gloria când ajunse, într-un târziu, lângă far.

Probabil se abătuse de la drumul drept, distrasă de comorile găsite prin ghemotoacele de alge aduse de ape pe plajă.

— Îmi plac, îi zise.

— Jim bătrânul zice că-s dăunători.

Jim bătrânul. Uneori i se părea că ea aducea vorba de Jim bătrânul ori de câte ori ţinea morţiş să rămână pe-a ei. Jim locuia pe unul dintre zecile de drumeaguri neasfaltate, la capătul unui labirint, într-o superbă colibă aflată lângă un punct ilegal de depozitare a unor recipiente cu reziduuri chimice. Nu ştia nimeni cu ce se ocupase înainte să eşueze pe coasta uitată, dar acum servea de proprietar adhoc al barului din sat, care se tot închidea şi deschidea periodic.

— Aşa zice Jim, ha?

Asigurându-se că bătuceşte bine pământul, cu toate că se simţea ciudat de obosit. Încă o furtună şi avea să se aleagă cu o groază de şanţuri de eroziune.

— Sunt şobolani cu platoşă.

— Iar pescăruşii sunt şobolani cu aripi?

— Ce? Ai putea pune capcane, să ştii.

— Sunt prea isteţi pentru capcane.

Încet, privindu-l dintr-o parte:

— Nu cred că-i adevărat, Saul.

Când îi spunea Saul, el ştia prea bine că s-ar putea să dea de bucluc. Dar de ce să n-o păţească un pic? Plus că avea nevoie de-o pauză, prea tare asuda.

— Într-o zi, zise sprijinit în lopată, au ajuns până la geamul de la bucătărie punându-se unii peste alţii şi deschizând ivărul cu botul.

— O piramidă de tatu!

Apoi, recuperându-şi precauţia tinerească:

— Cred că nici asta nu-i adevărat.

Adevărul era că lui Saul îi plăceau aceşti tatu. I se păreau caraghioşi - poznaşi, însă sinceri. Citise într-o carte despre natură că tatu „înotau” mergând pe rundul râurilor, ţinându-şi răsuflarea, un detaliu care îl captivase.

— Pot fi cam neplăcuţi, recunoscu. Aşa că ai probabil dreptate.

Ştia că, dacă nu face o concesie mică, avea să-l facă cu ou şi cu oţet.

— Jim bătrânul zice că eşti nebun fiindcă ai văzut un cangur pe-aici.

— Poate ar trebui să nu te mai duci pe la Jim bătrânul.

— Nu m-am dus. Locuieşte într-o cocioabă. A venit el s-o vadă pe mama.

— Venise la doctor. Se simţi cuprins de un sentiment de uşurare sau era doar sudoare rece de la efort. Nu că ar fi fost ceva în neregulă cu Jim, însă îl apăsa gândul că ea se preumbla pe acolo, atât de curajoasă şi de capul ei. Cu toate că Charlie îi zisese lui Saul, de mai multe ori, că Gloria cunoştea zona mai bine decât el.

— Aşadar, ai văzut un cangur? Dumnezeule, asta însemna să ai copii?

— Nu chiar. Am văzut ceva care *arăta* a cangur. Localnicii încă mai făceau glume în privinţa asta, însă el se jura că-l văzuse, îl văzuse ca pe o străfulgerare în acel prim an, când fusese extaziat de explorarea atâtor poteci noi, necunoscute.

— A, era să uit. Am venit cu un motiv, zise ea.

— Da?

— Jim bătrânul a zis că a auzit la radio că insula a luat foc, şi vreau să mă uit mai bine la el din vârful farului. Cu telescopul?

— Ce? făcu el scăpând lopata. Cum adică insula a luat foc?

Nu mai era nimeni pe-acolo acum, în afara membrilor Brigăzii Uşoare, din câte ştia el, însă o parte a slujbei sale era să raporteze incidente precum incendiile.

— Nu toată *chestia,* zise ea, doar o parte. Lasă-mă să mă uit. E cu fum şi de toate.

O O O

Aşa că urcară, după ce Saul insistă ca ea să-l ia de mână, ceea ce fetiţa făcu, strângându-l puternic şi lipicios, şi-i ceru să aibă grijă la scară, întrebându-se totodată dacă ar fi trebuit să sune pe cineva în privinţa focului înainte de a confirma.

Ajunşi în vârf, după ce trase draperia sistemului optic şi se uită prin telescop, desemnat în principiu privitului cerului, Saul descoperi că

fata avusese dreptate: insula era în flăcări. Ori, mai degrabă, vârful farului ruinat era în flăcări - la câţiva kilometri distanţă, dar limpede văzut prin telescop. O tentă de roşu, dar mai ales fum întunecat. Ca un rug funerar.

— Crezi că o fi murit cineva?

— Nu-i nimeni acolo.

În afară de „ciudaţi”, cum zicea Gloria.

— Atunci cine a pus focul?

— Nu l-a pus nimeni. Poate aşa s-a întâmplat.

Dar el nu crede una ca asta. A văzut pălălăi mari, nori de fum. Să facă asta parte dintr-un incendiu controlat?

— Pot să mă mai uit?

— Sigur.

Chiar şi după ce-a lăsat-o pe Gloria la telescop, lui Saul i se pare că vede vinişoare subţiri de fum la orizont, dar este probabil o iluzie.

O O O

Stranietatea nu era ceva nou în Insula Eşecului. Dacă îl ascultai pe Jim bătrânul, sau pe alţi localnici, mitul coastei uitate a inclus întotdeauna insula aceea, chiar înainte ca ultimele încercări de a stabili acolo o aşezare să eşueze. Piatra şi lemnul clădirilor oraşului, aspre şi nefinisate, pustiul de pe insulă, felul în care contururile plajelor începuseră să se schimbe chiar în timp ce farul era în construcţie, cu atâta vreme în urmă, toate păruseră să-i prezică soarta.

Sistemul optic de la farul lui a aparţinut mai înainte turnului dărăpănat de pe insulă. În ochii unora asta înseamnă că vreun ghinion esenţial a urmat lentilelor aduse pe coastă, poate din cauza legendei mutării sistemului optic de patru tone, când se înteţise din senin o furtună şi cerul fusese brăzdat de fulgere, iar sistemul optic aproape că scufundase vasul care-l purta şi că dusese la fund lumina care l-ar fi putut salva.

În vreme ce Gloria era lipită de telescop, Saul observă ceva neobişnuit pe podea, aproape de postamentul sistemului optic, pe latura ce dădea către mare. O grămăjoară minusculă de sticlă, sclipind pe scândurile închise la culoare. Ce mama naibii? Oare spărsese vreun bec Brigada Uşoară? Îi veni, apoi, un alt gând, şi se gheboşă puţintel, trăgând acoperământul lentilelor exact deasupra fragmentelor de

sticlă. Şi, cum să nu, descoperi o fisură acolo unde sticla intra în contact cu montura. Era aproape cum îşi imaginase el că ar arăta o gaură de ieşire a unui glonţ, doar că mai mică. Examina „ieşirea”, cum o şi numea în gând. Crăpăturile abia sesizabile, întinzându-se pe sticlă, aduceau cu rădăcinile unei plante. Alte pagube nu observă la suprafaţa aceea netedă, fractală.

Nu-şi dădea seama dacă să se înfurie sau să adauge asta, pur şi simplu, pe lista de reparaţii, de vreme ce n-avea să afecteze funcţionarea lentilelor. Oare o făcuseră Henry şi Suzanne, intenţionat sau din neîndemânare ori din greşeală? Nu reuşea să se dezbare de senzaţia că existau nişte conexiuni ascunse, că ceva scăpase din spaţiul acela.

Răsunetul unor paşi în spate, sunetul unor voci - două rânduri de paşi, două voci. Brigada Uşoară, Henry şi Suzanne. Din impuls, aşeză iarăşi acoperitoarea şi răspândi bucăţelele de sticlă cu bocancul, lucru care-l făcu să se simtă, într-un fel nefiresc, complice.

Când apărură în cele din urmă, Saul n-o putu învinovăţi pe Gloria pentru felul în care îi privea - holbată ca o pisică sălbatică, cu mustăţile zbârlite, din poziţia ei de la telescop. Aşa se simţea şi el.

Henry era iarăşi îmbrăcat ca de ieşit în oraş. Suzanne părea încordată, poate fiindcă de data asta ea căra grosul echipamentului.

— Aţi întârziat, zise fără a-şi putea stăpâni o nuanţă dezaprobatoare în voce.

Henry ţinea de mâner ceva ce părea o trusă metalică de unelte, în mâna stângă, şi o legăna uşurel înainte şi înapoi.

— Aia ce-i?

Saul n-o mai văzuse înainte.

— A, nimic, Saul, zise Henry zâmbind larg, ca de obicei. Nişte scule. Şurubelniţe, din astea. Ca un meşter.

Sau ca şi cineva ce lua mostre din nişte lentile de prima clasă, care izbutiseră să evite vandalizarea vreme de mai bine de un veac.

Observând, se pare, ostilitatea Gloriei, Suzanne lăsă pe podea valiza şi cutia de carton pe care le ducea şi se aplecă spre telescop, zicând:

— Ce fată dulce. Ai vrea o acadea pe băţ?

Şi scoase la iveală ca prin minune din urechea Gloriei o acadea, cu gesturile excesiv de dramatice ale unui magician amator.

O privire cercetătoare, ostilă din partea Gloriei.

— Nu, ne uităm la cum arde insula.

Îşi puse ochiul la telescop iarăşi, dispreţuitoare.

— E un foc, da, zise imperturbabil Henry, în vreme ce Suzanne revenea alături de el.

Un zăngănit slab când aşeză trusa de scule lângă celălalt echipament.

— Ce ştii despre el? întrebă Saul, deşi acum îi veneau în minte multe alte întrebări.

— Ce ştiu despre el? Un accident regretabil. Cred că n-am căpătat niciodată insignele potrivite la cercetaşi, da? N-a fost rănit nimeni, din fericire, în această fermecătoare zi, şi oricum avem de gând să plecăm de-acolo foarte curând.

— Să plecaţi? făcu Saul, deodată plin de speranţă, închideţi prăvălia?

Expresia lui Henry era mai puţin prietenoasă acum decât fusese cu un moment în urmă.

— Doar de pe insulă. Ce căutăm noi nu e acolo, încrezut, ca şi cum se bucura să ţină un secret pe care n-avea să-l împărtăşească cu Saul. Chestia nu-i pică bine lui Saul, care îndată se şi înfurie.

— Ce tot căutaţi? Ceva care v-ar face să-mi stricaţi lentilele?

Francheţea sa o făcu pe Suzanne să tresară. Nu voia să-i întâlnească privirea lui Saul.

— Nu ne-am atins de lentile, zise Henry. N-am făcut nimic, aşa-i Suzanne?

— Nu, nu ne-am atinge de lentile, zise Suzanne pe un ton înfricoşat.

I se păru că Suzanne protesta prea mult.

Saul ezită. Să le arate locul de pe lentilă care fusese avariat? Nu prea voia. Dacă o făcuseră, ar fi minţit, iar dacă n-o făcuseră, le-ar fi atras atenţia într-acolo. Şi nici nu voia să se ia la ceartă cu Gloria prin preajmă. Aşa c-o lăsă baltă şi, cu ceva greutate, o smulse pe Gloria de la telescop, ştiind că ascultase în tot acel timp.

O O O

Jos, în bucătărie, sună la pompierii din Bleakersville, care îi spuseră că ştiau de incendiul de pe insulă, că nu era o ameninţare pentru nimeni, făcându-l să se simtă şi cam neghiob pe parcurs,

fiindcă aşa se purtau cu oamenii de pe coastă. Sau erau morţi de plictiseală.

Gloria stătea pe un scaun la masă, rozând absentă dintr-un baton de zahăr pe care i-l dăduse. Îşi închipuise că probabil voise acadeaua pe băţ.

— Du-te acasă. După ce ai terminat.

Nu putea formula în cuvinte, dar voia s-o ştie departe de far în momentul acela. Charlie l-ar fi numit iraţional, emotiv, ar fi zis că nu gândeşte limpede. Dar amestecul ăsta de incendiu, lentile avariate şi dispoziţie stranie a lui Suzanne… pur şi simplu n-o voia pe Gloria acolo.

Însă Gloria se încăpăţâna, de parcă asta ar fi fost un soi de dar care i se oferise odată cu batonul de zahăr.

— Saul, eşti prietenul meu, zise, dar nu eşti şeful meu.

O zisese pur şi simplu, ca pe un lucru pe care el ar fi trebuit deja să-l ştie, care nici nu mai trebuia rostit.

Bărbatul se întrebă dacă mama Gloriei zisese asta - mai mult decât o dată. Fără chef, trebui să admită că era adevărat. Nu era nici şeful lui Henry ori, de fapt, al cuiva. Clişeul groaznic de plictisitor dar adevărat îi veni în minte. *Vezi-ţi de curtea ta.*

Aşa că încuviinţă din cap, admiţându-şi înfrângerea. Fata putea să facă tot ce voia să facă. Toţi puteau, aşa că trebuia să se obişnuiască cu ideea. Sfârşitul de săptămână, cel puţin, se apropia repede. Avea de gând să meargă cu Charlie la Bleakersville, cu maşina, să vadă cum stau lucrurile cu un local nou numit Chipper's Star Lanes, unde-i plăcea mult unui prieten de-al lui Charlie. Avea un teren de minigolf care-i plăcea lui Charlie, şi nu-l deranja nici bowlingul, deşi cel mai mult şi mai mult lui Saul îi plăcea că aveau permis de desfacere pentru băuturi alcoolice şi un bar în spate.

O O O

La doar o oră după aceea, Henry şi Suzanne coborâră iarăşi - observă mai întâi scârţâitul treptelor, apoi văzu, pe geamul bucătăriei, cum păşeau repetitiv, coborând spre parter.

Ar fi stat înăuntru, lăsându-i cu ale lor, însă câteva minute mai târziu Brad Delfino, un voluntar care mai dădea câte o mână de ajutor pe la far, îşi opri camioneta pe aleea de acces. Deja, înainte să se

oprească complet, Brad îi şi făcea din mână lui Henry, şi cumva Saul nu voia ca Brigada Uşoară să vorbească cu Brad dacă nu era şi el prezent. Brad era un muzician dintr-o trupă locală căruia îi plăcea să bea şi să trăncănească în urechile oricui îl asculta. Uneori dădea de belea; munca făcută când şi când pe la far trecea drept serviciu în folosul comunităţii pe coasta uitată.

— Ai auzit de foc? zise Brad când Saul îl întâmpină în parcare.

— Da, zise fără chef Saul, am auzit.

Sigur că Brad ştia, altfel de ce ar fi apărut în clipa aceea?

Vedea acum că Henry şi Suzanne pozau necontenit fiecare bucăţică din terenul împrejmuit. Completând harababura, Gloria îl observase şi venea spre el săltând şi scoţând sunete ca de lătrat, cum mai avea obiceiul câteodată. Fiindcă ştia că nu le suportă.

— Ştii ce s-a întâmplat? întrebă Brad.

— La fel ca tine. Pompierii zic, totuşi, că nu-i nicio problemă.

Ceva i se schimba în ton când vorbea cu Brad, rostea cuvintele cu o anume tărăgănare sudistă care-l irita.

— Dar pot totuşi să urc şi să mă uit cu telescopul? La fel de nerăbdător ca Gloria să arunce o privire asupra singurului eveniment interesant al zilei.

Însă, până să apuce Saul să răspundă, Henry şi Suzanne ajunseseră la ei.

— E timpul pentru o poză, zise Suzanne cu un zâmbet larg.

Avea un teleobiectiv destul de voluminos ataşat la aparat, iar cureaua lată pe care şi-o petrecuse pe după gât îi dădea un aspect şi mai copilăresc încă.

— De ce vrei poză? vru Gloria să ştie. Şi Saul ar fi întrebat la fel.

— Pentru arhivele noastre, zise Suzanne cu un zâmbet larg, devorator. Realizăm o hartă foto a zonei şi înregistrăm şi oamenii care locuiesc aici. Plus că, ştii, e o zi tare frumoasă.

Numai că se cam înnorase de-acum, se întindea cenuşiul unor nori ce aveau probabil să-şi lepede apa pe continent, nu aici.

— Da, ce-ai zice de-o poză cu tine, asistentul tău… şi fata, presupun, zise Henry ignorând-o pe Gloria.

Îl cerceta cu privirea pe Saul cu o intensitate care-l stânjenea.

— Nu sunt sigur, zise Saul, ezitând fără să aibă alt motiv în afara insistenţei lor.

Mai voia şi să se dezbare cumva de Brad, care nu era defel într-o

poziţie atât de formală precum cea de „asistent.”

— *Eu* sunt sigură, mormăi Gloria şi îi ţintui cu privirea.

Suzanne încercă s-o mângâie pe creştet. Gloria păru, iniţial, că ar vrea să-i muşte mâna, apoi, încă jucându-şi rolul de câine, se mulţumi să mârâie şi să se ferească.

Henry veni aproape de Saul.

— Ce-ar fi o fotografie a farului fără paznicul său? întrebă, dar nu era tocmai o întrebare.

— O imagine mai bună?

— Erai predicator în zona nordică odată, ştiu, zise Henry. Dar dacă îţi faci griji din cauza celor pe care i-ai lăsat în urmă acolo, n-ai de ce… nu-i pentru publicare.

Asta îl scoase din sărite.

— De unde ştii asta? zise Saul.

Însă pe Brad dezvăluirea aceea îl stimulase, aşa că se băgă înainte ca Henry să apuce să răspundă.

— Mda, Saul ăsta, frăţie, e-un bandit adevărat. E căutat în zece state. Dacă i-ai făcut o poză, gata, s-a terminat cu el.

Chiar conta o poză? Chiar dacă lăsase lucruri neisprăvite prin nord, nu fugise, nu tocmai, şi nici nu erau şanse prea mari ca fotografia să ajungă prin ziare.

Vântul se înteţea. În loc să stea la discuţii, Saul îşi scoase din buzunarul de la spate şapca, gândindu-se că avea să-l deghizeze întru câtva, cu toate că de ce i-ar fi trebuit deghizare? Un gând iraţional. Probabil că nu primul gând iraţional al unui paznic de far, pe coasta uitată.

— Zâmbiţi, vă rog. Ziceţi „fără secrete”. Număr până la trei.

Fără secrete?

Brad decisese să-şi asume o postură stoică, despre care Saul presupuse că putea fi o formă de a-şi râde de el. Gloria, teatrală, îi făcu să aştepte să-şi tragă peste cap gluga hanoracului şi apoi o zbughi către stânci ca formă de protest, sigură că Suzanne n-avea să o poată prinde în cadru. Odată ajunsă la stânci, se caţără pe ele, apoi se răsuci şi începu să coboare, chiuind de încântare şi ţipând, fără vreun motiv anume:

— Sunt un monstru! Sunt un monstru! Numărătoarea până la trei începu, Suzanne tăcu şi înlemni, îndoindu-şi genunchii de parcă ar fi fost pe puntea unei nave pe mare. Dădu semnalul.

— Fără secrete! rosti înainte de vreme Brad, cu un entuziasm pe care ar fi putut să-l regrete, date fiind antecedentele de consum de droguri.

Apoi se declanşa bliţul, lăsându-l pe Saul cu ochii plini de punctuleţe negre, mişcătoare, care părură să dureze mai mult decât ar fi fost normal.

0005: CONTROL

Explodaseră, propulsaţi pe coridorul acela teribil dintre lume şi Aria X, şi nimeriseră într-un loc fără aer care-l buimăcise pe Control, până ce se izbise de corpul Păsării Rare, al cărei trup îl împingea pe al lui, iar greutatea rucsacului, ce-l trăgea în jos, îl silise să lupte împotriva apăsării a ceva ce ochii săi arşi şi gâtul încleştat îi spuneau că e apă de mare. Izbutise să închidă la loc gura pe care-o căscase de uimire, să ignore bulbucii ce se ridicau iute împrejur, deasupra creştetului său. Reuşise să-şi stăvilească panica şi ţipetele, să îndure senzaţia că e sfârtecat de mii de suprafeţe aspre-moi - aducând mult cu uşa care devenise perete - care-i despicau pielea de pe braţe, de pe picioare, făcându-l să fie convins că se materializase într-o tornadă de cuţite lucitoare - cu Whitby şi Lowry, şi Grace, şi maică-sa spioana, şi toată gaşca afurisită de la Divizia Sudică strigând la unison cuvântul *sari!* prin miile de cioburi argintii. Chiar în clipa în care plămânii îi fuseseră potopiţi de apă. Chiar în clipa în care se zbătuse să scape de raniţa cea trădătoare, însă fără a dori să lase pierzaniei documentul lui Whitby aflat înăuntru, se zbătu să prindă paginile în pumn, cu câteva dintre acestea ţâşnind în sus, ridicate de apa învârtejită, în vreme ce restul se cufundaseră în bezna de dedesubt, împreună cu raniţa: un ghemotoc cărnos într-un cavou lichid.

O văzuse ca prin ceaţă pe Pasărea Rară, ţâşnind în sus pe lângă el, spre un halou reflectat în unde, aducând cu un ou galben, licăritor, ce putea fi sau putea să nu fie soarele. În vreme ce el încă absorbea apă, aflat în cercul cuţitelor ce se învârteau şi-l priveau opace, cu ochi plini de reproş. Buimăcit de paginile rotitoare ce pluteau deasupra sau dedesubtul său, care i se prindeau de haine, care se despărţeau în vârtejuri miniaturale pentru a se alătura apoi vortexului. Pentru o clipă, un moment trecător, reuşi să se uite la un rând scris pe o foaie, simţind că se sufocă, simţind cum boturi teşite i se izbesc în piept.

Abia când un leviatan adevărat apăru, creierul său privat de oxigen izbuti să priceapă că ieşiseră într-un banc de peşti, un fel de ştiuci-de-mare care erau tulburate de un prădător mai voluminos. Fusese ca o cădere în abis, o oribilă pustiire… spaţiul închizându-se rapid în vreme ce rechinul enorm accelera prin vârtej, anihilând peşti, răspândind un nor stacojiu. Un fel de megalodon. Lowry într-o altă

formă… cu aerul ieşindu-i în bule mici pe gură, ca o suită de minciuni minuscule despre lumea ce decisese să-l condamne la extincţie.

„Lowry”, care lăsa în urma lui o dâră de viscere, venise atât de aproape de Control, care urca spre suprafaţă, încât faţa i se frecă de branhiile creaturii. Un freamăt, un plescăit mai ascuţit şi mai aspru decât şi-ar fi imaginat, vuietul în ureche, gâlgâitul apei expulzate cu putere şi ochiul acela imens însă ciudat de delicat, în stânga lui, privindu-l ţintă. Apoi stomacul i se izbise de trupul peştelui, mijlocul învineţit îi fusese plesnit de o lovitură de coadă, îşi simţise capul vuind, simţise că se pierde în unde, că nu-şi mai poate opri gura să se deschidă, văzuse cum punctul galben al soarelui se micşorează deasupra. *Pune mâna pe armă, Control, zicea bunicul lui. Ia-o de sub scaun. Apoi sari.*

Avea oare Lowry, sau cineva, vreo expresie care să-l salveze?

Consolidarea autorităţii.

Nu există recompensă în risc.

Plutesc şi tot plutesc.

Paralizia nu este o analiză convingătoare.

Doar că era. Şi, din zbatere şi freamăt, din învălmăşeala dimprejurul său, o mână familiară îl apucase de talie şi-l smucise în sus. Aşadar nu era doar un ghem de amintiri confuze, un trup învineţit, un cifru, ci se părea că era ceva ce merita salvat, că era cineva pe cale să fie salvat.

Picioarele i se opintiseră în nimic, ca ale unui spânzurat, în vreme ce peştele făcuse încă un ocol, dând să se apropie, cu corpul izbit de o sută de boturi netede-aspre, acoperit de torentul de corpuri ce ţâşneau drept în sus, respins de carnea continuă, ce se încleşta în jurul său precum nişte fălci din care ar fi putut sau nu să scape.

Apoi ajunseseră pe ţărm şi, nu ştia de ce, se trezise că Pasărea Rară îl săruta. Îl săruta cu putere, strivindu-i buzele, atingându-i pieptul şi, când deschisese ochii şi o privise, îl silise să se întoarcă pe-o parte. Din el apa ţâşnise, apoi picurase, şi iată-l sprijinindu-se singur în braţe, hol-bându-se în nisipul ud, privind tunelele minuscule ale viermilor de nisip în vreme ce unda mării îi atingea palmele şi se retrăgea.

Stând aşa, lungit pe o parte, vedea în depărtare clădirea farului. Însă, de parcă i-ar fi ghicit gândul, Pasărea Rară spusese:

— Nu mergem acolo. Mergem pe insulă.

Şi aşa, într-o clipă, pierduse controlul.

Acum, în ziua a patra de la sosirea în Aria X, Control i urma pe Pasărea Rară prin iarba înaltă, buimac, perplex, bolnav, ostenit - noaptea era atât de potopită de insecte încât îi era greu, cu atâta gălăgie şi bâzâială, să doarmă. În acest timp, în gândurile sale începuse să se formeze o zonă întunecată, vastă, ce se întindea peste lumea din afara Ariei X ca o peliculă de apă prelingându-se din fundul unei sticle fisurate.

Şi mai rea încă era atracţia gravitaţională pe care o exercita Pasărea Rară asupra lui, cu toate că femeia se arătase indiferentă, deşi se lipeau câteodată unul de altul, noaptea, pentru căldură. Neaşteptata delicateţe şi delirul acelei atingeri accidentale. Însă mesajul ei, transmis în momentul în care depăşise o anumită limită, făcând-o să se depărteze de el, fusese limpede şi absolut. Aşa că revenise şi el la a se gândi pe el însuşi drept Control, din necesitate, pentru a regăsi o anumită distanţă, o anumită doză de obiectivitate. Ca să şi-o poată imagina iarăşi în camera de anchetă de la Divizia Sudică şi să se poată imagina pe el urmărind-o de după geamul opacizat.

— Cum poţi fi aşa de voioasă? o întrebase după ce ea luase notă, într-un fel foarte energic, de proviziile lor mici de apă şi mâncare, după care arătase cu degetul un soi de rândunică despre care zisese că în restul lumii dispăruse, cu vocea animată de un extaz aproape religios.

— Fiindcă sunt vie, replicase ea. Fiindcă mă plimb prin natură într-o zi frumoasă.

Acestea însoţite de o privire piezişă, care-l făcuse să creadă că femeia se întreba dacă nu cumva el o ţine pe loc. O privire care-l făcuse să-şi dea seama că ţelurile ei era posibil să nu fie şi ale sale, că drumurile lor se întâlniseră, poate, doar pentru a se despărţi şi că trebuia să fie pregătit pentru asta. I se preumblau prin minte amintiri cu misiuni de teren sfârşite prost. Amintiri cu maică-sa zicând: „Traumele operaţionale de pe urma unui eveniment anume pot stărui în minte ca o fantomă”. Iar el începuse să se întrebe dacă nu cumva până şi cele mai banale lucruri spuse de ea nu aveau cumva un înţeles sau scop ascuns.

Libertatea te poate duce departe de ceea ce cauţi, nu aproape. Era ceva ce învăţa aici, unde nu mai avea sens colectarea standard de

informaţii, în mijlocul unei naturi sălbatice pe care n-o înţelegea. Era la fel de pregătit pentru Aria X, îşi dădea seama, cam cât era şi pentru Pasărea Rară şi poate că, până la urmă, era vorba despre acelaşi lucru. Fiindcă existau singuri împreună, urmând o cărare ce şerpuia printre lacuri sufocate de stufărişuri, ce puteau fi negre ca de catran ori la fel de verzi precum copacii reflectaţi în ape, adunaţi în pâlcuri prin stuf… şi era în sfârşit liber s-o întrebe tot ce poftea, însă nu făcea asta. Fiindcă nu prea mai avea importanţă.

Prefera, deci, să-şi vâre mâna din când în când în buzunarul gecii şi să strângă în pumn mica sculptură a tatălui său, luată de pe policioara căsuţei de pe dealul din Hedley. Liniile ei fine, felul în care granulaţia lemnului, sub vopsea, era cât pe ce să se prefacă într-o aşchie, toate asta îl linişteau. Sculptura unei pisici, aleasă pentru a-i reaminti de pierdutul Chorry, care fără îndoială că vâna cu încântare şobolani prin tufe.

Prefera deci, agasat de greutatea cu care îl apăsau, să se cufunde în reexaminarea, iarăşi şi iarăşi, a paginilor salvate din raportul lui Whitby, paginile „despre specificul local”, deşi erau mai personale de-atât. O ancoră, o proptea pentru amintirea restului manuscrisului, pierdut în apele mării. Dacă folosea paginile acelea ca să vorbească cu Pasărea Rară, asta era în parte ca să-şi aline sau să-şi abată gândul de la apropierea ei şi de la felul în care stufărişurile interminabile, aerul proaspăt, cerul albastru conspirau toate ca să facă lumea reală un loc depărtat, neimportant, un vis. Când, de fapt, lumea aceea era lucrul de căpătâi.

Acolo, pe undeva, maică-sa se lupta la Centru pentru cariera sa, un act sinonim cu lupta împotriva cuprinderii de Aria X. Tot acolo se deschiseseră fronturi noi, fiindcă Aria X se extindea acum în feluri care nu mai corespundeau cu caracteristicile sale iniţiale. De unde să ştie el? Poate că avioanele cădeau de pe cer, poate că această non-misiune, această *urmărire* a lui era de fapt un eşec din start.

Citând din raportul lui Whitby aşa cum şi-l amintea, parafrazând:

— Au dat ei, oare, sentinţa fără proces? Au hotărât că nu putea exista tratat sau negociere?

— S-ar putea să fie mai aproape de adevăr, de un fel de adevăr, răspunse Pasărea Rară.

Trecuse de amiază de-acum şi cerul căpătase o nuanţă mai închisă de albastru, brăzdat de nori lungi şi înguşti. Mlaştina era plină de

forfotă şi ciripit de păsări.

— Condamnaţi de un tribunal extraterestru, zise Control.

— Puţin probabil. Indiferenţă.

— Şi despre asta zice aici: „N-ar fi asta umilirea finală a condiţiei umane? Ca păsările şi copacii, vulpea şi iepurele, lupul şi căprioara… să atingă un punct la care nici nu ne mai observă măcar, fiindcă suntem transformaţi”.

O altă frază pe care şi-o amintea pe jumătate, realul devenind pe jumătate real. Însă tatăl lui preţuise nu atât autenticitatea, cât îndrăzneala exprimării.

— Vezi căprioara aceea, de după canal? Cu siguranţă ne observă.

— Ne observă sau ne *observă?*

Oricare dintre scenarii ar fi oripilat-o pe maică-sa spioana, care nu se înţelesese niciodată prea bine cu natura. De fapt, nimeni din familie nu prea avusese de-a face cu asta. Nu-şi amintea să fi făcut cu ei vreo ieşire adevărată prin codri, doar pescuit pe lacuri şi stat prin cabane, la foc, pe timp de iarnă. Oare se mai pierduse vreodată?

— Pretindem că-i vorba despre prima variantă, de vreme ce nu putem face nimic în privinţa celei de-a doua.

— Sau asta, zise Control. Sau asta: „Ori ne-am întors în timp şi suntem completaţi de vreo creatură sau impuls din trecut, fiindcă ne-am oprit definitiv din mişcare.”

— O prostie, zise Pasărea Rară, neputând să nu muşte momeala. Locurile naturale nu sunt diferite de oraşele oamenilor. Cele vechi există alături de cele noi. Speciile invazive se integrează sau dau deoparte speciile native. Peisajul pe care-l vezi în jur e ca şi cum ai vedea o catedrală alături de un zgârie-nori. Nu crezi tâmpeniile alea, sper?

Îi aruncă o privire pe care şi-o dorea sfidătoare, una din care să nu rezulte că începuse să se îndoiască de Whitby, deşi continua să recite evanghelia după Whitby. Lăsase deoparte părţi care-ar fi putut duce la ceva mai substanţial, ca să se poată gândi la ele un pic mai mult, să le poată contamina cu propriile sale păreri.

— Încerc să separ chestiile fără sens de cele folositoare, încerc să progresez cumva cât o ţinem cu drumul spre insulă.

Nu se putuse abţine să nu insinueze nişte venin în cuvântul *insulă.* Bunicul Jack s-ar fi simţit la fel în privinţa insulei, ar fi fost agitat, încordat, i-ar fi rezistat cât ar fi putut Păsării Rare.

— A ajuns vreo expediţie pe insulă, vreodată? întrebă ea, şi în întrebare Control recunoscu o încercare de deviere de la subiect.

— Dacă da, la Divizia Sudică nu se ştia nimic despre asta. Nu era o prioritate.

Poate că nu se puteau preocupa de atât de multe deodată.

— De ce accentul pe far, pe anomalia topografică şi nu pe insulă?

— Pe fosta directoare ar trebui s-o întrebi. Sau pe Lowry.

— Nu l-am cunoscut pe Lowry, zise ea ca şi cum asta ar fi fost o dovadă a inexistenţei acestuia.

Adevărul era că şi lui Control i se părea ireal Lowry când îi rostea numele în acest loc. Însă Lowry se împotrivea totuşi să fie dat deoparte, neluat în seamă, şi continua să plutească pe-acolo, să fie zărit cu coada ochiului, ca un fel de fir de praf maiestuos, demonic. Se manifesta ori de câte ori îşi făcea griji că ar putea fi încă într-o misiune ce-i fusese implantată atât de adânc în ţeastă încât n-o mai putea scoate. Comenzi necunoscute, mesaje, imperative, impulsuri care nu erau ale lui, care puteau fi activate de alţii.

— Gândim în termeni mecanici, nu animali. Duşmanul nu dă nicio atenţie maşinilor.

Îi plăcea cuvântul *duşman* - îi cristaliza şi-i concentra atenţia mai mult decât „Aria X”. Aria X era un fenomen ce afecta umanitatea ca un eveniment meteorologic, însă *duşman* avea intenţie şi intensitate.

Pe ea o bufni râsul la *mecanici, nu animali.*

— Ba înţelege cât se poate de bine şi dă atenţie maşinilor. Le înţelege mai bine decât noi.

Se opri ca să-l privească în faţă, ca să apese pe vorbele rostite; ceva, un fel de furie, emana din ea.

— N-ai priceput că ceea ce provoacă asta poate manipula genomul, poate înfăptui miracole de imitare şi biologie? Ştie ce să facă cu molecule şi membrane celulare, se poate *uita prin lucruri* şi apoi se poate retrage. Că, pentru entitatea asta, un telefon mobil, să zicem, e la fel de simplu ca o săgeată cu vârf de cremene, că entitatea operează cu simţuri atât de complexe şi de rafinate, că uneltele de care ne-am înconjurat noi, mijloacele cu care măsurăm noi universul sunt pentru ea, probabil, dovezi ale naturii noastre primitive. Poate nici nu crede că avem conştiinţă sau liber-arbitru - nu în felul în care măsoară ea asemenea lucruri.

— Dacă aşa stau lucrurile, de ce ne dă totuşi atenţie cât de cât?

— Probabil că ne acordă cea mai scăzută atenţie cu putinţă.

Ai ceva vârât înspre coada ochiului şi nu poţi scoate?

— Deci s-o lăsăm baltă. Să ne stabilim pe insulă, să ne facem pălării de frunze şi să pescuim în mare.

Să construiască o casă din coastele unuia dintre leviatanii din visele lui. Să asculte muzică de dans produsă local, sorbind rachiu distilat din ierburi toxice. Să întoarcă spatele lumii reale, fiindcă aceasta nu mai există.

Ignorându-l, ea zise:

— O balenă poate răni o altă balenă cu sonarul. O balenă poate vorbi cu o alta la o distanţă de nouăzeci de kilometri de ocean. O balenă e la fel de inteligentă ca şi noi, numai că într-un fel pe care nu-l putem măsura sau pricepe. Fiindcă suntem nişte instrumente incredibil de imprecise.

Din nou ideea asta.

— Sau tu, cel puţin, eşti.

Poate că nu rostise asta printre dinţi, poate doar îşi imaginase el.

— Îi ţii partea entităţii, zise. O placi.

Un atac ieftin de la care nu se putuse abţine.

Prea adesea, în ultimele patru zile, se simţise ca şi cum ar fi traversat una dintre dioramele de la muzeul de istorie naturală care îi plăcuseră atât de mult cândva - te puneau pe gânduri, te pasionau, dar nu erau tocmai reale, sau cel puţin nu erau pentru el. Chiar dacă efectele nu se manifestau încă, era invadat, infectat, reconstruit. Oare soarta lui era să devină o lighioană văicăreaţă prin stuf, apoi hrană pentru viermi?

— Erau multe chestii despre falsuri în notiţele lui Whitby, zise ceva mai târziu, viclean, ca să o testeze.

Mai ales că atenţia ei părea îndreptată într-altă parte şi privirea mereu lipită de cer. Ca să vadă, poate, cât de puţin interesată putea să fie de propria-i condiţie. Şi mai era pe-acolo şi o ţâră de ranchiună, pe care nu şi-o putea stăvili. Fiindcă mersul pe insulă n-avea niciun sens.

Când ea nu spuse nimic, inventă un citat, simţindu-se vinovat îndată ce cuvintele îi ieşiră pe gură: „Sensul în care falsul perfect devine lucrul pe care-l imită, printr-un proces straniu şi totuşi static, dezvăluie un anumit adevăr despre lume. Deşi nu poate fi, prin definiţie, cel original”.

Tot nicio reacţie.

— Nu? Ce zici atunci de „Când te întâlneşti cu tine însuţi şi vezi o dublură care eşti tu, simţi oare compătimire sau impulsul de a distruge copia? De a o socoti ireală şi de a o face fărâme, ca pe ceva tras la indigo?”

Încă un citat fals, fiindcă Whitby nu adusese vorba despre dubluri - nici măcar o dată în tot afurisitul ăla de document.

Ea se opri şi se întoarse spre el. Ca întotdeauna, lui Control îi veni greu să nu-şi ferească ochii.

— De asta te temi, Control? zise fără pic de cruzime sau pasiune. Fiindcă aş putea să te hipnotizez.

— S-ar putea să fii şi tu sensibilă la asta, zise dorind s-o abată de la acest gând.

Deşi ştia că era posibil să vină o vreme când să-i *trebuiască* hipnoza ei, cum o făcuse în tunelul ce dădea către Aria X. *Ia-mă de mână. Închide ochii.* Simţise asta de parcă s-ar fi târât necontenit de pe gura unui imens şarpe negru, părându-i-se că „vede” un sunet aspru ieşind din gâtlejul creaturii şi că în toate părţile, în întunericul infinit care-l înconjura, se aflau leviatani ce-l priveau ţintă.

— Nu sunt.

— Dar eşti o dublură, copia, insistă el. Poate copia n-are aceleaşi mecanisme de apărare. Şi tot nu ştii de ce.

Atâta lucru îi spusese.

— Testează-mă, şuieră ea.

Se opri, îl privi în ochi, îşi lăsă pe jos rucsacul.

— Haide, fă-mi un test. Spune. Spune cuvintele care crezi tu că mă vor distruge.

— Nu vreau să te distrug, zise el încetişor, ferindu-şi privirea.

— Sigur? spuse ea venind foarte aproape.

Îi simţi sudoarea, îi văzu ridicarea umerilor, mâna stângă pe jumătate curbată.

— Sigur? repetă ea. De ce nu mă inoculezi, dacă nu eşti foarte sigur? Eşti deja prins între faptul că mă doreşti. Teama că nu sunt cu totul umană, aşa e? Că sunt făcută de duşman. Trebuie să fie duşmanul. Şi cu toate astea nu le poţi abţine.

— Te-am ajutat la Divizia Sudică, zise el.

— Nu mulţumi nimănui pentru că face ceea ce ar trebui. Tu mi-ai spus asta.

El, împleticindu-se, făcu un pas înapoi.

— Sunt aici, Pasăre Rară, am nimerit într-un loc unde nu voiam să ajung. Am urmat o persoană pe care nu sunt sigur că o cunosc.

Era încă un punct de reper pentru el şi-i era ciudă pentru asta, nu voia. Dar nu se putea abţine.

— Ce spui e rahat. Ştii exact cine sunt - sau aşa ar trebui. Te temi, exact ca mine, zise ea, iar Control ştie că aşa era.

Nu avea cum să se apere acolo de nimic.

— Nu cred că eşti de partea duşmanului, zise, iar *duşman* sună de data asta aspru, nerezonabil. Şi nu cred că eşti o copie. Nu tocmai.

Exasperare, deşi ea dădea înapoi acum, sau aşa crezu el:

— Dar sunt o copie, John. Doar că nu una perfectă. Nu sunt ea. Ea nu este eu. Ştii ce i-aş spune dacă aş ajunge faţă în faţă cu ea?

— Ce?

— I-aş spune aşa: Ai făcut o groază de greşeli nenorocite, totuşi te iubesc. Eşti un dezastru şi o revelaţie, dar eu nu pot fi niciuna din astea. Nu pot decât să-mi dau seama de unele chestii de una singură. Şi după aia, din câte o cunosc, probabil că s-ar uita la mine ciudat şi ar lua o mostră de ţesut din mine.

Asta îl făcu să izbucnească într-un hohot de râs zgomotos, îşi pocni genunchiul cu palma.

— Ai dreptate. Probabil că aşa-i, exact asta ar face. Se aşeză pe jos, în vreme ce ea rămase unde se afla, rigidă ca o santinelă.

— Sunt depăşit de situaţie aici. Sunt varză total. Chiar dacă am merge la far.

— Varză total, zise ea şi zâmbi.

— Ciudat, nu? Un loc tare ciudat unde să te afli.

Să fie scos dintr-ale lui, deşi nu voia asta. Mai calm, deodată, decât fusese de când ajunseseră aici, cu toate eşecurile atenuate şi indistincte, puse dincolo de un alt fel de frontieră.

Ea îl măsură din priviri.

— Ar trebui să pornim mai departe, zise. Dar poţi continua să citeşti.

Îi întinse o mână, iar forţa strânsorii ei, când se puse pe picioare, i se păru mai liniştitoare decât orice cuvinte.

— Dar e un dezastru nenorocit, zise. Îţi citesc testamentul unui neghiob.

— Mai avem şi altă distracţie pe-aici?

— E drept.

Control nu-i povestise despre bizara încăpere a lui Whitby şi nici despre bănuiala că Whitby funcţiona ca punct de legătură cu Aria X. Nu-i spusese nimic despre acele momente ultime, disperate de la Divizia Sudică, atunci când frontiera se schimbase. Şi, nespunându-i aceste lucruri Păsării Rare, ajunsese să înţeleagă mai bine minciunile maică-sii. Ea dorise să-şi acopere miezul deciziilor ascunzând fapte sau diluându-le. Însă probabil că fusese îndeajuns de înţeleaptă să-şi dea seama, indiferent de motivaţii, indiferent de labirintul de minciuni, că orice omisiune îşi lăsa acolo pecetea.

— Cum poate entitatea să se refacă, dacă nu prin acţiunile noastre? Vieţile noastre? întrebă Whitby, făcându-şi auzită vocea prin Control, cu toate că murise, sau şi mai rău poate.

Însă ea nu-l asculta, fiindcă ceva de pe cer îi atrăsese iarăşi atenţia, şi nu putea fi vorba despre berze. De data asta binoclul era la el şi se uită iute, să vadă la ce privea ea. Când îşi dădu seama la ce, potrivi focusul lentilelor de câteva ori, nesigur că văzuse bine.

Dar văzuse.

Peste albastrul tot mai intens, sus, la înălţime, plutea ceva ce aducea cu nişte fâşii rupte, boţite de panglică. Lungi, largi şi străine. Fâşiile se întindeau sus, departe… Control se gândi la o pungă invizibilă de plastic ce fusese făcută bucăţi, eviscerată, alungită şi pusă să se întindă peste cer… doar că era mai groasă şi era şi *parte* din cer. Textura sa, felul în care exista şi nu exista, îl făcu să se strângă în el, îi făcu mâna să tremure, să-i amorţească, îi făcu pielea să i se răcească, fiindcă îi aducea aminte de un perete care nu era perete. Un perete care respirase sub atingerea sa.

— La pământ! zise Pasărea Rară şi-l sili să se lase în genunchi, lângă ea, în stuf. Îşi simţea acum, în el, strălucirea - ceva încordat, o strânsoare, o tragere ca şi cum l-ar fi apucat cineva de piele, ca şi cum l-ar fi tras către cerul care nu mai era doar un simplu cer. Tras într-acolo cu o asemenea putere, că s-ar fi ridicat în picioare dacă nu l-ar fi obligat Pasărea Rară, din nou, să rămână la pământ. Stătu întins, simţindu-se recunoscător pentru greutatea ei, pe care o simţea alături, recunoscător că nu era singur acolo.

Întinzându-se peste cer, într-un chip îngrozitor - unduindu-se, plutind, ridicându-se iar, fâşia scoase o şoaptă înfiorătoare, care-i străpunse nu doar timpanele ci trupul întreg, de parcă nişte particule mici din ceva material, fizic l-ar fi străbătut. Înjură, încremenit, alert,

aşteptând. „Liniile unduitoare care sunt şi nu sunt acolo.” Un extras din raportul lui Whitby pe care nu-l citise cu voce tare, fiindcă nu-l înţelesese. Imagini din filmul făcut de prima expediţie îi apărură în minte.

— Nu mişca, îi şopti la ureche Pasărea Rară. Nu mişca.

Îi apăra trupul cu trupul ei, încerca să facă să pară că el nici nu era acolo.

Încercă să-şi ţină respiraţia, să devină atât de nemişcat încât să pară că nici nu mai e viu. În vreme ce panglica se învârtejea, urcând către cer, o auzi din nou unduindu-se, plutind, ridicându-se, scoţând un sunet ca de velă în bătaia vântului şi, riscând să arunce o privire, văzu ceva, o manifestare care încremenea văzduhul, şi pentru un moment aerul se rigidiza ca o piele întărită, aproape casant, inflexibil.

Apoi, cu un salt şi o ascensiune finale, după ce se apropiase mult prea mult, *prezenţa* se spulberă brusc, sau se prelinse afară din văzduh, iar cerul se făcu iarăşi cum fusese.

N-avea cuvinte prin care să descrie ce se petrecuse, fie ale sale sau ale lui Whitby. Asta nu era o dioramă moartă. Nu era un schelet de om-fiară pe care nu-l cunoscuse. Totul părea posibil acum. Se putea întâmpla orice. Strânse în pumn sculptura ce-l înfăţişa pe Chorry. Atât de tare că aproape îşi găuri pielea.

Rămaseră aşa până ce peste cerul pe care Control îl socotea acum trădător se întinse umbra unei furtuni, şi odată cu lumina cenuşie veniră fulgerul şi tunetul. Prin stropii de ploaie ce-i udară până la piele începură să se zvârcolească nişte larve negre şi alunecoase, dispărând în pământul din jur în vreme ce se străduiau să se adăpostească pe cât de bine puteau, uzi leoarcă, sub câţiva copaci gheboşaţi, înnegriţi, cu frunzele ca nişte pumnale. Larvele erau mai degrabă ca nişte râuleţe vii, cam de mărimea degetului său mic. Nu se putu opri să nu-şi spună că veneau din acea fâşie de pe cer, că aceasta se dezintegrase cumva într-un milion de bucăţele şi că toate astea făceau şi ele parte din ecosistemul Ariei X.

— Ce crezi că o să devină? o întrebă.

— Ce devine totul pe-aici, zise ea, şi asta nu era defel un răspuns.

După ce furtuna trecu, mlaştina se umplu de ciripeli şi de bolborositul apei prin canale. Totul părea iarăşi firesc. Poate că păpurişurile păreau ceva mai vibrante, copacii mai verzi, dar asta se datora doar luminii, ce venea de la un soare care părea la fel de

depărtat ca şi restul lumii.

După un timp, se ridicară în picioare. Şi iarăşi, după un timp, îşi văzură de drum, păşind acum mai aproape unul de celălalt.

0006: DIRECTOAREA

E un loc pe care, când erai mică, îl numeai punctul cel mai depărtat - cea mai mare distanţă la care puteai ajunge, locul unde stăteai şi puteai să pretinzi că eşti singura persoană de pe lume. Când te duceai acolo erai neliniştită, dar îţi oferea şi un fel de pace, o senzaţie de siguranţă. Dincolo de punctul acela, în orice direcţie, te întorceai întotdeauna, şi încă te întorci. Însă în acel moment, chiar şi acum, cu Whitby alături, te afli într-o asemenea izolare încât pe kilometri întregi nu e nimic - şi o simţi. O simţi cu tărie. Ai trecut de la a fi un pic iritată la a fi un pic obosită şi ai ajuns la acest peisaj absolut nemişcat, unde stepa plină de tufe se transformă în mlaştină, cu un canal cu apă dulce folosind de tampon pentru smârcurile sărate şi, în cele din urmă, se vede marea. Unde ai văzut vidre cândva, unde ai auzit ţipetele culicilor. Tragi aer în piept şi priveşti relaxată peisajul, păşeşti în lungul ţărmului acestui paradis micuţ, care-şi trage seva din perfecta sa nemişcare. Pentru un timp nu-ţi mai simţi picioarele obosite şi nu te mai temi de nimic, nici măcar de Aria X, şi nu-ţi mai încap în minte amintiri sau gânduri, nimic altceva decât momentul acesta, şi următorul, şi cel de după.

Însă, nu peste mult, senzaţia îţi trece şi, împreună cu Whitby - supravieţuitori ai anomaliei topografice -, ajungeţi să păşiţi în ruinele cabanei mamei tale. A mai rămas doar o podea şi doi pereţi, cu tapetul atât de decolorat că nu-i mai poţi desluşi modelul. Pe duşumeaua căzută, plină de aşchii, nişte scânduri late ce au servit cândva de punţi către dune, şi de acolo către marea de un albastru-metalic ce azvârle cu spumă şi se retrage apoi. Poate că n-ar fi trebuit să vii aici, dar îţi trebuie ceva care să aducă a normalitate, o evocare a acelor zile de dinainte ca totul să se strice - zile ce au părut, la vremea lor, atât de banale.

„Nu mă uita”, zisese atunci Saul, ca şi cum ar fi vorbit nu doar pentru el ci şi pentru mama ta, şi pentru restul coastei uitate. Acum cu adevărat uitate, cu Whitby la un capăt şi tu la celălalt, simţind nevoia de spaţiu. Nu e sigur în privinţa ta, şi nici tu în privinţa lui. Whitby a

vrut să pună capăt misiunii după episodul cu turnul, dar tu nu ai crezut niciun moment că ar trebui să pleci pur şi simplu. Asta a fost casa ta şi Whitby nu te va opri, deşi ar putea să protesteze, deşi s-ar putea să se văicărească şi să încerce să se elibereze, deşi s-ar putea ruga de tine să vă întoarceţi imediat peste frontieră.

„Unde îţi e acum optimismul?” Îţi vine să-l întrebi, însă oriunde va fi ajuns el, locul acela nu e totuşi lumea ta.

Cu mult timp în urmă, un foc sau două a fost aprins pe duşumeaua cabanei, în ceea ce era altădată sufrageria, la adăpostul unui perete înclinat. Porţiunile înnegrite rămase o dovedesc, îţi arată că până şi în Aria X oamenii au mai continuat să vieţuiască o vreme. Oare mama ta a făcut focul?

Pe podea e plin de gândăcei morţi, striviţi, transformaţi în bucăţele lucioase ca de smarald, cu muşchi verde-închis şi lujeri groşi care alcătuiesc o mare verde, haotică. Pănţăruşi şi cinteze saltă prin tufele de afară, se aşază pe cadrul gol al ferestrei ce dă spre partea terestră, apoi îşi iau zborul. E fereastra pe care şi tu te-ai uitat aşteptându-ţi tăticul să vină în vizită, pe drumeagul care nu se mai vede acum, acoperit de tufe şi buruieni.

Cutii de conserve, de mult ruginite, împreună cu un strat gros de pământ ce erupe pe la colţuri, printre bucăţi de duşumea mâncate de insecte. Anomalia unor farfurii crăpate, abia recognoscibile, înghesuite într-o chiuvetă care s-a prăbuşit şi s-a transformat sub acţiunea mucegaiului şi lichenilor, în vreme ce bufetul de dedesubt a putrezit.

Simţi în tine un regret, un fel de panou indicator pe care l-ai lăsat de izbeliște. Expediţionarilor nu li se spune niciodată că aici au locuit oameni, că au muncit, s-au îmbătat şi au cântat aici. Oameni care au locuit în rulote, în cabane şi în case de far. Mai bine să nu te gândeşti la oamenii care-au trăit, la cât e de pustiu totul acum… şi totuşi vrei ca să-şi amintească cineva, să înţeleagă ce a pierit, chiar dacă nu era mare lucru.

Whitby rămâne pe loc ca un intrus în vreme ce tu explorezi, ştie că-i ascunzi ceva în privinţa cabanei. Linia teşită, amară a gurii lui, resentimentul din privire - e ceva natural sau Aria X îl întoarce pe Whitby împotriva ta? Când ai ieşit în goană din turn, scăpând acelui lucru ce s-a înălţat cu atâta viteză către tine, l-ai găsit încă ţipând, bolborosind despre ceva care l-a atacat. „N-a fost niciun sunet. Nimic. Şi apoi… un *perete* în spatele meu, se apropia. Şi după aceea a

dispărut.” Dar, de vreme ce n-a zis mai multe, nu i-ai povestit nici tu ce-ai văzut înainte să urci în salturi acele ultime trepte spre lumină.

Poate amândoi aveţi impresia că celălalt nu vă va crede. Poate că amândoi vreţi ca, mai întâi, să vă întoarceţi în lumea reală.

Nu-i niciun cadavru în cabană, dar ce-oi fi crezut? Că s-o găseşti pe ea, ghemuită, încercând să se ferească de dezastru cumva, în vreme ce lumea se altera în jurul ei? Asta nu i-a stat niciodată mamei tale în fire. Dacă ar fi fost ceva cu care să se lupte, s-ar fi luptat. Dacă ar fi avut pe cine să ajute, ar fi ajutat. Dacă ar fi putut să se refugieze undeva, la adăpost, ar fi făcut-o. În reveriile tale o vezi rezistând, cum ai rezistat şi tu, sperând că va fi salvată.

Stând acolo la Star Lanes Lounge, mâzgălind, ţi-ai dat seama că amintirea cabanei îţi vine în minte în momente neaşteptate, împreună cu farul. Mereu acelaşi impuls turbulent care te trage în apă, nevoia aceea de a şti ce copleşeşte frica. Vuietul valurilor nocturne la flux, felul în care, de la geamul cabanei mamei tale, pe atunci, puteai vedea suişul talazurilor sub lumina lunii, ca pe nişte şiruri de linii de un albastru-metalic, cu apa întunecată înghesuindu-se între ele. Uneori, liniile acelea erau întrerupte de silueta ei, fiindcă se plimba noaptea târziu pe plajă, ţinută trează de gânduri despre care nu vorbea niciodată, cu spatele la tine. Ca şi cum ar fi căutat încă de pe atunci răspunsul pe care vrei să-l găseşti tu acum.

O O O

— Ce-i locul ăsta? întreabă iarăşi Whitby. De ce am venit aici?

Vocea îi trădează încordarea.

Îl ignori. Îţi vine să spui „Aici am crescut”, dar deja a îndurat şocuri destule şi încă trebuie s-o scoţi la capăt cu Lowry, cu Divizia Sudică, atunci când te întorci. Dacă te mai întorci.

„Acolo, unde e umbra aceea plină de lujeri, a fost camera mea”, i-ai spune dacă ai putea. „Ai mei au divorţat când aveam doi ani. Tata a plecat - e un soi de escroc mărunt - şi m-a crescut mama, doar că fiecare vacanţă de iarnă am petrecut-o cu el. Până ce am rămas la el de-a binelea fiindcă nu m-am mai putut întoarce acasă. Şi el m-a minţit în privinţa motivului până ce am crescut mare, lucru care a fost probabil corect. Şi toată viaţa m-am întrebat cum ar fi să mă întorc aici, în locul ăsta. M-am întrebat ce aş simţi, ce aş face. Uneori mi-am

imaginat chiar că ar fi vreun mesaj, ceva ce mama, prevăzătoare, a pus într-o cutie de metal sau sub vreo stâncă. Vreun semn, fiindcă chiar şi acum am nevoie de un mesaj, de un semn.

Dar în resturile cabanei nu e nimic, nimic despre care să nu fi ştiut deja, şi în spate e farul - râzându-şi de tine, zicând „ţi-am spus eu”.

— Nicio grijă, o să ne întoarcem curând acasă, zici. Mai avem doar farul şi ne întoarcem.

Salvează ce-i mai bun pentru la sfârşit, sau ce-i mai rău? Cât dintr-o copilărie poate fi distrus sau pervertit înainte ca amintirile să fie acoperite cu uitare?

Te năpusteşti pe lângă Whitby, repezită, fiindcă nu vrei ca el să-şi dea seama că eşti necăjită, că Aria X te-a prins iarăşi în mreje.

Puţinele scânduri rămase din cabană scârţâie şi suspină, alcătuind o armonie aspră. Păsările ciripesc voioase în tufe, se urmăresc, se înalţă în spirale spre cer. Va ploua curând, orizontul pare o frunte încruntată, un berbece de asalt îndreptat spre coastă. Au văzut oare ce-i aştepta, Henry măcar? A fost ceva vizibil? S-a prăvălit peste ei? Tot ce ai putut desluşi, copilă fiind, a fost moartea mamei tale; ţi-a luat ani să-i poţi vedea moartea în alte feluri.

Tot ce poţi vedea e expresia de pe chipul lui Saul, ultima oară când l-ai văzut, copilă fiind - şi ultima ta privire prelungă aruncată coastei uitate prin luneta prăfuită a maşinii, cotind pe drumul neasfaltat şi intrând pe şoseaua statală pavată, şi unduirea depărtată a mării ştergându-se din vedere.

0007: PAZNICUL FARULUI

Două cargouri şi un vas al pazei de coastă văzute noaptea trecută. Ceva mai mare la orizont - vreun tanc petrolier. „Acolo este marea, vastă şi spaţioasă, şi pe ea navele se duc şi se-ntorc.” Sirena vestică tot nu-i în regulă - o *problemă la un contact? M-am simţit un pic rău, aşa că am fost la doctor. Am făcut o mică plimbare. Văzut: o bufniţă cornută suită peste* o *ţestoasă, încercând să o mănânce. Nu mi-am dat seama ce văd. M-am simţit un pic tulburat, la început. Mi s-a părut ceva bizar, cu penaj şi trunchi cu platoşă. Bufniţa a ridicat capul şi s-a holbat la mine, n-a zburat până ce n-am alungat-o de pe ţestoasă.*

Acte de iubire-bunătate. Lipsa de sens a vinovăţiei.

Uneori lui Saul îi lipseau slujbele, cadenţa lor, felul în care putea ridica vorbele din interiorul său şi le putea trimite afară, fără a reteza vreodată puternica legătură dintre ele. Putea numi un lucru şi, numindu-l, să pătrundă în atâtea minţi. Însă, în vremea slujirii sale, venise o vreme când nu-i mai rămăsese niciun cuvânt, când ştiuse că-i plăcea cadenţa frazelor sale mai mult decât înţelesul lor - şi se simţise pierdut pentru un timp, înotând printr-o nesfârşită mare de îndoieli, sigur că eşuase. Fiindcă eşuase. Focul iadului şi viziunile apocaliptice, viitoarea distrugere a lumii de către demoni nu puteau susţine multă vreme un bărbat fără a-i şi răpi ceva. În cele din urmă, nu mai ştiuse ce voia sau ce credea, aşa că, într-o prelungă zguduire sufletească, se dezbărase de întreaga sa viaţă şi fugise cât de departe putuse spre sud, şi într-un loc cât mai izolat. Fugise totodată şi de tatăl său, care-i încurajase acel cult tot mai accentuat al personalităţii, care fusese totodată manipulativ şi invidios; ajunsese să nu mai poată suporta ca un om atât de distant, care emana atât de puţină lumină, să-i dezvăluie acum lui Saul doar acele emoţii pe care nu le voia.

Totul se schimbase odată cu mutarea. În sud se simţea altfel decât în nord, în feluri care însemnau că era mai fericit, şi nu voia să ia în seamă boala sau altceva care ar fi putut indica o modificare în ceva ce fusese, până atunci, ideal.

Însă se simţise uşor amorţit când se culcase în pat lângă Charlie, la o săptămână după incidentul din curte, un episod de cam zece minute în care trupul păruse că se deconectase de el. Sau momentele neplăcute în timpul plimbărilor din ultima vreme făcute pe coastă, pe lângă far, unde pretexta că face rondul pentru a împiedica încălcarea proprietăţii, însă bucurând-se, de fapt, de păsările care-i ieşeau în cale.

Se uita către mare şi descoperea că sesizează, în câmpul vederii periferice, lucruri care nu se puteau explica drept puncte negre provocate de lumina solară. Era paranoia sau îl scormonea vreo îndoială, vreo parte a creierului său care voia să ducă totul de râpă, să-l facă nefericit - să-l oblige să-şi renege viaţa pe care şi-o construise aici?

Pe lângă acestea, prezenţa Brigăzii Uşoare devenea din ce în ce mai puţin reală, şi în zilele de după fotografiere intrase în vigoare un soi de armistiţiu, un acord reciproc de a nu se acuza unii pe ceilalţi. Reparase găurica din lentilă, curăţase sticla şi-şi spusese că toată lumea merita o a doua şansă.

Însă întâlnirile lor tot mai erau tensionate uneori.

Astăzi, păşise în propria-i bucătărie şi o găsise pe Suzanne făcându-şi un sendviş, fără pic de ruşine sau preocupare că ar putea fi surprinsă. Pe blatul din bucătărie erau felii din şunca şi brânza lui, alături de pâine, ceapă şi o roşie din grădină. Căţărată pe un taburet, aşezată într-un unghi extrem, cu un picior drept, cu talpa pe podea, şi cu celălalt flexat, Suzanne şi postura ei îi sporiseră iritarea. Fiindcă aproape arăta ca şi cum ar fi fost agăţată acolo, rigidă, menţinându-şi o poziţie la fel de artificială pentru ea pe cât i se părea şi lui a fi.

În clipa aceea intrase Henry şi i-o luase înainte lui Saul, împiedicându-l să înceapă o prelegere despre folosirea fără drept a lucrurilor altora. Despre cum nu-i frumos să faci un sendviş fără să ceri voie mai înainte, ceva ce avea să i se pară mai târziu atât invaziv, cât şi ridicol de banal.

Henry zise, pe un ton aproape firesc de conversaţie:

— Nu se întâmplă nimic fantomatic pe-aici, Saul? Pe-aproape sau pe departe?

Nu obţinu decât un zâmbet chinuit. Toată lumea ştia poveştile cu fantome de pe coasta uitată.

— Şi e probabil doar o coincidenţă, dar de la faza aia a ta, când cu sperietura în grădină, măsurătorile noastre sunt duse rău… distorsionate. Uneori e şi echipamentul de vină, că-i varză, dar l-am testat. N-are nimic. Am dreptate, nu, Saul?

„Sperietura” lui din grădină. Era limpede, Henry încerca să-l calce pe bătături.

— Da, merge, e-n regulă, zise Saul pe un ton ce se dorise voios.

Altcineva l-ar fi socotit pe Henry, în speţă, un soi de bufon, iar încercările sale căznite de conversaţie, semne de stângăcie socială. Însă pe Saul îl descumpănea adesea prezenţa lui, chiar şi când stătea pe-acolo pur şi simplu.

Aşa că le făcu amândurora vânt, îl sună pe Charlie întrebându-l dacă puteau să mănânce împreună de prânz, îşi încuie zona de locuit din casa farului şi se duse cu maşina până în sat, la cârciumă, ca să ia o pauză.

Cârciuma din sat era improvizată, o alcătuire ad-hoc care depindea de cine era prin zonă. Astăzi se transformase într-o zonă cu grătare în spate, iar frigiderul era plin cu beri locale. Mai erau farfurii de hârtie pentru o petrecere de aniversare a unui puşti, şi tort cu lumânări pe

fond roz. Saul şi Charlie se aşezară afară, pe platforma uzată care dădea spre mare, la o masă ferită de o umbrelă de un albastru-spălăcit.

Vorbiră despre ziua petrecută de Charlie pe puntea bărcii, despre un nou locuitor al zonei, care cumpărase o casă pe jumătate distrusă de un uragan şi despre Jim bătrânul, care trebuia să renoveze bodega, fiindcă „nu-i mişto să ai o speluncă într-un loc unde nu ai alte baruri decente cu ajutorul cărora s-o compari”. Despre cum, cine ştie, aveau poate să se ducă să vadă trupa aceea rock de care-i povestise Charlie. Despre cum, în loc de asta, puteau să zacă pur şi simplu în pat toată ziua.

Despre cum îl scotea din sărite pe Saul Brigada Uşoară.

— Henry-i un dubios, îi zise lui Charlie. Se holbează Ia tine ca un cioclu. Şi Suzanne se ţine după el peste tot.

— N-or să vină la nesfârşit, zise Charlie. Or să o şteargă într-o zi. Micuţii dubioşi. Brigada Dubioasă.

Încercând vorbele ca să se amuze, poate fiindcă băuseră amândoi, deja, câteva beri.

— Poate, dar între timp mă bagă în sperieţi.

— Nu-s cumva agenţi sub acoperire de la departamentul silvic sau de la protecţia mediului?

— Sigur, că tot arunc la chimicale cât e noaptea de lungă.

Charlie glumea, însă coasta uitată avusese de suferit de pe urma unui deceniu sau două de reglementări prea relaxate, ca „zonă neîncorporată administrativ”. Natura sălbatică îşi luase porţia de butoaie împuţite, unele ascunse prin foste ferme abandonate, pe jumătate acoperite de hăţişul pinilor.

Reluară mai târziu conversaţia, în cabana cu două odăi a lui Charlie, aflată ceva mai încolo, pe drum. Ceva fotografii de familie, nişte cărţi, nu mare lucru prin frigider.

Niciun lucru pe care Charlie să nu-l poată îndesa la repezeală într-un rucsac dacă decidea vreodată s-o ia din loc sau să se mute cu cineva.

— Eşti sigur că n-au scăpat de la vreun spital de nebuni?

Lucru care-l făcu pe Saul să râdă, fiindcă chiar în vară doi pacienţi de la un azil de pe lângă Hedley evadaseră şi ajunseseră tocmai pe coasta uitată, izbutind să rămână liberi aproape trei săptămâni înainte de a fi capturaţi de poliţie.

— Dacă i-ai da deoparte pe nebuni, n-ai mai rămâne cu nimeni.

— În afară de mine, zise Charlie. De mine şi, poate, de tine.

— În afară de căprioare, de păsări şi de vidre.

— În afară de dealuri şi de lacuri.

— În afară de şerpi şi de scări.

— Ce?

Dar se încurajaseră unul pe altul, sub aşternut. Ar fi fost în stare să zică orice, şi asta şi făceau.

Gloria fusese aceea care-i schimbase părerea despre vizita la doctor. În următoarea zi, cu Henry şi Suzanne reveniţi la far şi el dedesubt, la parter, fetiţa se înfiinţa după-amiaza devreme şi începu să se ţină după el. Era atât de obişnuit cu ea încât, dacă n-ar fi apărut, s-ar fi gândit că-i ceva în neregulă.

— Eşti altfel, zise Gloria, iar el cugetă la asta un pic.

De data asta fata se sprijinea de şopron, urmărindu-l cu privirea în vreme ce se ocupa cu refacerea unei bucăţi de peluză. Voluntarul Brad promisese că vine să-l ajute, însă nu se arătase. Soarele, deasupra, era un glob imens de galben picurător. Valurile vibrau, foşneau pe fundal, însă zgomotul era atenuat. De când se trezise avea o ureche înfundată, neîndoielnic din cauza poziţiei în care dormise. Poate că devenea prea bătrân pentru genul ăsta de muncă. Poate era un motiv pentru care lucrătorii la far trebuiau să se retragă la cincizeci de ani.

— Sunt cu o zi mai bătrân şi mai înţelept, replică. N-ar trebui să fii la şcoală? Aşa te-ai face mai înţeleaptă şi tu.

— Învăţătoarea are treabă în oraş.

— Şi noi avem treabă pe-aici, pe la far, zise el mormăind şi fărâmiţând cu o lopată bulgării de pământ.

Îşi simţea pielea elastică, informă, şi i se tot bătea ochiul stâng.

— Atunci arată-mi cum se face treaba ta şi te ajut.

Auzind asta, se opri, sprijinindu-se în coada lopeţii, şi o privi cu atenţie. Dacă continua să crească, într-o bună zi ar fi putut ajunge o baschetbalistă decentă.

— Vrei să te faci paznic la far?

— Nu, vreau să folosesc lopata.

— Lopata e mai mare ca tine.

— Adu alta din şopron.

Da. Măreţul şopron, unde se aflau toate lucrurile… în afara cazurilor când nu se aflau acolo. Aruncă o privire spre turnul farului, unde Brigada Uşoară, neîndoielnic, făcea chestii inimaginabile sistemului său de semnalizare.

— OK, zise şi-i aduse o lopată mai mică, ori mai degrabă un hârleţ botezat astfel.

Nevrând să-i asculte instrucţiunile de mânuire a lopeţii, fata se postă lângă el şi începu să scormonească stângace, scoţând bucăţi de pământ, în vreme ce el avu grijă să păstreze o distanţă bunicică. Fusese izbit în moalele capului, odată, de o coadă de lopată manevrată de un ajutor aflat prea aproape şi excesiv de entuziast.

— De ce eşti altfel? întrebă ea, directă ca întotdeauna.

— Ţi-am spus că nu sunt altfel, zise pe un ton mai morocănos decât intenţionase.

— Ba eşti, zise ea ignorându-i tonul.

— E de la aşchie, zise el în cele din urmă, ca să nu se complice.

— Aşchiile te dor, dar te fac să-ţi dea sângele.

— Asta nu, zise Saul începând să lucreze. Asta a fost altfel. Nu prea pricep cum, dar văd lucruri în coada ochiului.

— Ar trebui să te duci la doctor.

— O să mă duc.

— Mama e doctoriţă.

— Este, aşa-i.

Mama fetei era, sau fusese, pediatru. Nu era chiar acelaşi lucru. Chiar dacă oferea sfaturi medicale fără licenţă rezidenţilor de pe coasta uitată.

— Dacă eu aş *fi* altfel, m-aş duce să mă consulte. Diferit. Dar în ce fel?

— Tu locuieşti cu ea.

— Şi?

— De fapt ce cauţi aici? Ai venit să mă interoghezi?

— Crezi că nu ştiu ce înseamnă „interoghezi”, dar eu ştiu, îi spuse fata şi se depărta.

O O O

După ce Henry şi Suzanne îşi terminară programul pentru acea zi şi plecară, Saul se sui în vârful farului şi privi spre contrastul bogat

dintre mare şi plajă, scrută licărirea de bronz vechi a soarelui de după-amiază. Din locul acela, o lumină străbătuse prin furtuni şi dezastre înfăptuite de mâna omului, în vremuri calme şi în vremuri de restrişte. Lumină în valuri sau intermitentă. Lumina care pulsa şi tremura, care trăgea întunericul spre ea şi apoi îl azvârlea deoparte.

În camera luminilor se aflase când îl văzuse prima dată pe Henry, cu atâtea luni în urmă. Văzuse mersul greoi al lui Henry către far, un fel de pseudo-avansare, îl văzuse clătinându-se, nesigur pe picioare, luptându-se să se suie. Îl văzuse cum mijeşte ochii în lumina crudă, în vreme ce vântul aproape că-i smulgea de pe el cămaşa - îi era atât de largă încât i se zbătea în stânga şi-n dreapta pe umeri, ca o velă, ca şi cum ar fi încercat din răsputeri să se elibereze. Cămaşa fluturândă o ascunsese vederii pe Suzanne, rămasă în urmă; pe ea Saul nici n-o observase la început. Fluierarii nu se obosiseră să se lase zburătăciţi de apropierea lui Henry, alegând să ciugulească prin nisip până în ultima clipă şi apoi să-şi ia zborul ca să scape de acel monstru neîndemânatic. În momentul acela Henry arăta ca un penitent stingher, ca un pelerin venit să adore.

Îşi lăsaseră sus echipamentul - cutiile de metal cu ciudatele cadrane şi butoane. Aproape o ameninţare. Ca nişte nomazi ce-şi însemnaseră locul viitoarei tabere. Ne vom întoarce. Nu înţelegea nici jumătate din maşinăriile acelea, nici măcar de aproape. Şi nici nu voia - nu voia să ştie ce anume ţinea de partea supranaturală şi ce avea de-a face cu partea ştiinţifică. Particule prebiotice. Energie fantomatică. Camere cu oglinzi. Sistemul său optic era îndeajuns de miraculos în ce putea face şi fără să mai fie nevoie să-i găsească şi alte semnificaţii.

Genunchiul lui Saul răspunse acestor gânduri, făcând să scârţâie prea tare duşumelele, în vreme ce se uita prin echipamentele celor de la Brigada Uşoară. În vreme ce căuta ceva ce ştia că n-avea să recunoască probabil, cugeta la faptul că un om putea să fie afectat de o serie de afecţiuni şi că puţină întreţinere n-avea cum să strice. Mai ales că Charlie era cu şapte ani mai tânăr. Dar asta abia dacă-i ascunse gândul ce-i venise acum, purtat de o panică în valuri: că ceva era cu *adevărat* în neregulă, că se simţea tot mai mult ca un străin în propria-i piele, că poate ceva începea să privească prin ochii săi. *Infestarea* era un gând ce i se furişa în minte în clipele dintre trezie şi somn, somn şi trezie, alunecând prin pasajul dintre cele două stări.

Avea senzaţia că un lucru se aşază acolo într-un fel definitiv, iar

senzaţia asta îl nedumerea şi-l speria.

O O O

Din fericire, mama Gloriei, Trudi Jenkins, consimţi să-l vadă imediat, la cam o oră înainte de lăsarea nopţii. Locuia către vest, într-o cabană retrasă, iar Saul se duse până acolo conducând camioneta cea mare. Parcă pe aleea de acces, murdară, sub un pâlc de stejari, magnolii şi palmieri scunzi. După colţ se vedea o platformă aproape la lei de mare cât casa ei, de unde se putea zări plaja. Dacă ar fi vrut, ar fi putut să închirieze o cameră turiştilor, pe timp de vară.

Se zvonea că Trudi venise pe coasta uitată după ce scăpase, colaborând cu justiţia, de o condamnare pentru trafic de droguri, cu mai bine de un deceniu în urmă. Însă, oricare i-ar fi fost trecutul, avea mână sigură şi cap limpede şi era mai bine să se ducă la ea decât la clinica aflată la şaptezeci şi cinci de mile în interiorul uscatului sau la medicul rezident care făcea vizite prin sat.

— Am avut o bucăţică de…

O altă chestie cu Trudi era că putea vorbi de aşchia aceea. Încercase cu Charlie, însă, din motive neelucidate, cu cât vorbea mai mult cu Charlie, cu atât simţea că-l împovărează pe Charlie, şi nu ştia câtă greutate putea Charlie să ducă.

Gândul la asta îl deprima însă, şi se opri după un timp, fără să menţioneze senzaţia că îi pluteau chestii prin zona vederii periferice.

— Crezi că te-a *muşcat* ceva?

— Nu neapărat o muşcătură, mai degrabă m-a împuns. Aveam mănuşi, dar tot n-ar fi trebuit să pun mâna. S-ar putea să n-aibă nimic de-a face cu felul în care mă simt.

Dar cum putea să ştie asta? Momentul acelei senzaţii, sau non-senzaţii, îi tot revenea în minte. Ea încuviinţă şi zise:

— Înţeleg. E normal să-ţi faci griji, cu toate bolile astea transmise de ţânţari şi căpuşe. Deci pot să-ţi verific palma, braţul şi să-ţi fac o examinare generală, poate aşa te mai linişteşti.

Era ea pediatru, dar nu vorbea cu el ca şi cum ar fi fost un copil. Avea doar un fel de a simplifica lucrurile şi de a fi la obiect care-l făcea să se simtă recunoscător.

— Puştoaica ta vine destul de des pe la far, zise ca să facă conversaţie, în vreme ce îşi scotea cămaşa, lăsând-o să-l examineze.

— Da, ştiu. Sper că nu face probleme.

— Nu… doar că se suie mult pe stânci.

— Îi place să se suie, da. Peste tot se caţără.

— Ar putea fi periculos.

Ea îi aruncă o privire tăioasă.

— Prefer să se ducă la far şi să stea cu oameni pe care-i ştiu, decât să umble aiurea pe vreo cărare sau ceva.

— Mda, e drept, zise el regretând că adusese asta în discuţie. Are un talent la identificarea găinaţului.

Trudi zâmbi.

— De la mine i se trage. Eu am învăţat-o despre diferitele feluri de caca.

— Dacă se cacă un urs în pădure, ea ştie. Femeia râse.

— Cred că s-ar putea să se facă om de ştiinţă când creşte.

— Acuma unde-i?

Saul socotise că fata se dusese acasă după ce plecase de la far.

— La prăvălie. Îi place să umble peste tot pe jos. Aşa că, dacă tot îi place, n-are decât să meargă până la prăvălie şi să cumpere lapte şi ceva pentru cină.

Şi băcănia de lângă cârciuma din sat era destul de improvizată.

— Îmi spune apărătorul luminii.

Nu ştia de unde-i venise asta fetei, dar îi plăcuse să fie numit aşa.

— Îhî, făcu ea revenind la consult.

La final, zise:

— Nu văd niciun semn anormal pe mâna sau braţul tău. Nici măcar vreo urmă nu găsesc. Dar a trecut o săptămână, poate a dispărut.

— Nimic, deci?

Se simţea uşurat şi bucuros că nu se dusese la Bleakersville, gândindu-se la cât de mult timp liber avea să aibă în perioada următoare şi cum prefera să-l petreacă cu Charlie. Să cureţe creveţi la vreun local de pe marginea drumului. Să bea bere şi să joace darts. Să se cazeze la vreun motel, atenţi să ceară pat dublu.

— Ai presiunea sângelui ridicată şi un pic de febră, dar atât. Mai puţină sare în alimentaţie. Mai multe legume. Vezi cum te simţi în câteva zile.

Când plecă se simţea mai bine, după ce negociase o plată de douăzeci de dolari şi o promisiune să bată în cuie nişte scânduri desprinse din platformă şi poate încă vreo două lucruri.

Însă, pe măsură ce se întorcea spre far, revizuindu-şi în minte cele necesare pentru repararea sistemului optic, mirarea care-l înviorase se evaporă şi îndoiala începu să-l cuprindă. Pe fundal stăruia gândul că se dusese la doctoriţă ca un fel de măsură paleativă la o problemă mai gravă, că nu făcuse decât să confirme faptul că diagnosticul nu avea să fie uşor, că nu era o problemă atât de simplă ca o muşcătură de căpuşă ori o răceală.

Ceva îl îmboldi să se uite în spate în timp ce şofa către Insula Eşecului, care se profila ca o umbră spre vest, părând, de la distanţa aceea, doar o curbă abruptă a coastei. O pulsaţie slabă, roşie, clipea intermitent, se afla la mare înălţime ca să vină de la altceva decât de la un cargou. Dar prea neregulat ca să fie altfel decât ţinut în mână sau improvizat. Era în locul potrivit, la orizont, ca să vină dinspre Insula Eşecului, poate chiar de la farul ruinat.

Care clipea, transmiţând un cod pe care nu-l recunoştea, un mesaj de la Henry pe care nu voia să-l primească.

O O O

După ce se întoarse, îl sună pe Charlie, dar fără rezultat, apoi îşi aminti că Charlie se băgase într-o tură de noapte, la vânat de caracatiţe, calamar şi calcan - genul de aventură care-i plăcea. Aşa că-şi făcu ceva rapid de mâncare, spălă vasele şi pregăti farul. Nu era de aşteptat niciun trafic maritim în această noapte, iar raportul meteo spunea că marea avea să fie calmă.

Odată cu apusul veni şi premoniţia splendorii: cerul avea deja, înainte ca soarele să dispară cu totul, puzderie de stele pe el. Înainte să activeze sistemul optic zăbovi acolo preţ de câteva minute, uitându-se ţintă la ele şi la albastrul adânc ce le era fundal. În asemenea momente se simţea ca şi cum, cu adevărat, ar fi trăit la marginea lumii cunoscute. De parcă ar fi fost singur în felul în care-şi dorea să fie singur: atunci când alegea asta, nu când lumea i-o impunea. Însă nu putea să ignore punctuleţul acela luminos ce se vedea dinspre Insula Eşecului, chiar şi aşa, lăsat în umbră de atâţia sori depărtaţi.

Apoi se aprinse farul şi lumina, până să dispară, se transformă în punctuleţe, iar Saul se retrase pe treapta cea mai de sus ca să monitorizeze funcţionarea lentilelor vreme de câteva minute, înainte de a coborî ca să se ocupe de alte corvezi.

N-ar fi trebuit să doarmă defel în nopţile în care farul era aprins, dar îşi dădu seama, la un moment dat, că adormise pe trepte şi că visa, ştiu că nu s-ar fi putut trezi şi nici n-ar fi trebuit să încerce. Aşa că n-o făcu.

Stelele nu mai străluceau, ci se scurgeau grăbite pe întinderea cerului, şi violenţa trecerii lor nu îndura să se lase cercetată cu privirea. Avea senzaţia că ceva depărtat se apropiase, venind cale lungă, că stelele se deplasau astfel fiindcă erau mai aproape, fiindcă puteau fi zărite altfel decât ca nişte puncte minuscule de lumină.

Mergea pe cărare spre casa farului, însă luna era pătată cu sânge pe cercul ei argintiu şi ştia că lucruri oribile trebuie să se fi petrecut pe Pământ pentru ca luna să moară, să fie cât pe ce să se prăbuşească din înalturi. Oceanele erau umplute cu cimitire plutitoare de gunoaie, cu toţi poluanţii ce fuseseră dezlănţuiţi vreodată asupra naturii. Războaiele pentru resursele din ce în ce mai puţine transformaseră ţări întregi în pustiuri de moarte şi chin. Bolile se răspândiseră şi viaţa începuse să sufere mutaţii, să se preschimbe în alte forme, gemând şi urlând în rămăşiţele infecte ale unor oraşe altădată măreţe, luminate de pălălăi de foc ce trosneau, cuprinzând oasele pârjolite ale unor cadavre nefireşti, distorsionate.

Trupurile zăceau la pământ, pe drumul spre far. Rănile le erau viscerale, scăldate în sânge oranj, gemetele lor se auzeau cu putere, la fel de abrupte şi de nefolositoare ca şi violenţa pe care încă o exercitau unele asupra altora. Dar Saul, păşind printre ele, avea senzaţia că existau în altă parte şi că doar un impuls ascuns, ca un flux celest, le împingea să se manifeste în acest loc, în vreme ce turnul înnegrit al farului se înălţa înfăşurat într-un linţoliu de umbră şi văpaie.

Din acest peisaj apăru şi Henry, la uşa farului, cu un zâmbet de neasemuită fericire întipărit pe chip, iar zâmbetul i se tot mări până ce ajunse să se încovoaie dincolo de marginea maxilarelor. Din el erupeau cuvinte, însă nu se auzeau. *Şi Dumnezeu a zis: să fie lumină. Dumnezeu a zis-o Saul, şi El a venit de atât de departe, şi casa Lui nu mai este, însă scopul Său rămâne. Îi vei refuza noua Sa Împărăţie?* Odată cu aceste cuvinte se propaga şi o tristeţe care-l făcu pe Saul să se simtă izbit în plin, care-l făcură să se ferească de ele, de Henry. Aceste cuvinte erau despre tot ce lăsase el în urmă.

Înăuntrul clădirii farului, Saul găsi nu trepte care să ducă în sus, ci

un tunel uriaş ce se îndrepta spre pământ - o spirală copleşitoare care şerpuia la nesfârşit spre abis.

În spatele lui, luna se acoperise acum cu sânge şi se năpustea către Pământ, coborând în mijlocul unei văpăi atât de fierbinţi încât o simţea pe spinare.

Trânti uşa, închizând-o după el, şi o porni pe calea aceea ce ducea în jos, pipăind cu palmele peretele rece ca gheaţa, şi se văzu păşind departe, dedesubt, aşa că ori se privea pe el însuşi de la o înălţime imensă, ori se făcuse la fel de înalt ca şi farul, şi fiecare pas coborâtor era cât etaje întregi.

Însă Henry îi rămăsese alături, nedorit, iar treptele se umpleau şi cu apă acum, apă şiroind furioasă, cu vuiet; nu peste mult, mare parte din el fu acoperită, cămaşa lui Henry se umflă de apă, în vreme ce Saul cobora încă, până ce creştetul i se cufundă, fără să respire, clătinându-se, şi deschise ochii, văzând pe perete, în verde-auriu înflăcărat, cum o mână invizibilă scrie cuvinte, chiar în timp ce privea.

Ştia însă că de la el vin cuvintele, că de la el veniseră mereu, şi că erau emise de gura lui, fără sunet. Mai ştia şi că vorbea, deja, de mult timp, şi că fiece vorbă îi limpezea creierul tot mai mult, pic cu pic, şi-i uşura apăsarea din ţeastă. În vreme ce lucrul care aştepta în adânc aştepta ca mintea să i se dezgolească cu totul. O lumină albă, orbitoare, o plantă ale cărei frunze formau un cerc, o aşchie ce nu era o aşchie.

O O O

Când se trezi, stătea pe un scaun, lângă far, fără să aibă habar cum ajunsese acolo. Cuvintele încă trăiau în lăuntrul său, ca o predică gata să fie rostită fie că voia, fie că nu. Fie că avea să-l distrugă ori nu.

Unde sălăşluieşte fructul sugrumător venit din mâna păcătosului eu voi aduce seminţele morţilor pentru a le împărţi cu viermii.

0008: PASĂREA RARĂ

Îndată după furtună, poteca pe care o urmau coti înapoi către mare, de-a lungul pantei unor dealuri în zigzag paralele cu apa. Umezeala, amintirea acelor râuleţe întunecate, făcea pământul acesta

nou să pară aproape voios, în faţă se întindeau contururile verzi ale unei insule, luminate de lumina ca de aramă a după-amiezii târzii. Nu mai venise nimic din văzduh, acum însă păşeau printr-o lume de lucruri stricate, de siluete ce se profilau, pe jumătate distruse pe orizontul scăpărător.

— Ce s-a întâmplat aici? îl întrebă Pasărea Rară, pretinzând că acesta era domeniul său.

Şi poate că era.

Control nu răspunse, nu spusese nimic de ceva timp, de parcă n-ar mai fi avut încredere în cuvinte sau ca şi cum ar fi început să preţuiască răspunsurile pe care i le oferea liniştea.

Însă ceva rău se petrecuse acolo.

Căutând un traseu în jos, către plajă, care să nu implice înţepături de ierburi ghimpoase şi de ace de cactuşi, nu avuseseră de ales decât să dea nas în nas cu urmele carnagiului. O urmă veche de cauciuc de maşină, înnoroită, cu o ciubotă abandonată iţindu-se deasupra. Licărul palid al unei arme automate, ascunsă de iarba umedă. Urme de focuri aprinse şi apoi stinse în grabă, corturi înălţate, apoi făcute bucăţi - era limpede că centrul de comandă şi control fusese făcut praf şi pulbere.

— Nu furtuna a făcut asta, zise ea. Treaba e veche. Cine erau?

Tot niciun răspuns.

Ajunseră în vârful unui deluşor. În josul pantei se vedeau rămăşiţele unui camion; două maşini de teren, una arsă aproape complet, din care nu mai rămăseseră decât roţile; un lansator de rachete în stare de descompunere avansată. Toate acestea cuprinse blând, cufundate în muşchi, ierburi şi lujeri. Urme tulburătoare de oase îngălbenite printre zdrenţe de uniforme de un verde spălăcit. Singurul miros era un iz slab, dulceag, venind de la florile de câmp ce-şi legănau corolele albe şi purpurii furioase în vânt.

Era un loc paşnic. Simţi că o cuprinde pacea, în cele din urmă, Control vorbi.

— Nu pot fi trupe prinse în Aria X când s-a extins, dacă nu cumva Aria X a grăbit cumva perioada de descompunere.

Ea zâmbi, mulţumită că-i aude vocea.

— Da, sunt prea vechi.

Însă o altă caracteristică a acestui tablou desfăşurat înaintea lor o interesa pe ea.

Plaja şi terenul de lângă, paralel cu ea, fuseseră subiecte ale

vreunui eveniment catastrofal, fuseseră scormonite, răscolite, astfel că o urmă imensă de anvelopă de pe ţărm fusese umplută cu apă, iar pe solul înfierbântat de dincolo de ele se vedeau urme ca făcute de nişte gheare imense, ori efectele unei eroziuni accentuate. Avu viziunea a ceva monstruos care ieşea din mare, trăgându-şi pe ţărm corpul imens, ca să atace.

Arătă spre scobiturile gigantice.

— Ce a făcut astea?

— O tornadă?

— Ceva care a ieşit din mare. Sau… ce-am văzut noi pe cer?

Vântul flutură un steguleţ zdrenţuit, portocaliu, înfipt, la capătul unei prăjini, în pământul de lângă corturile distruse.

— Ceva foarte furios, aş zice.

O O O

Curios lucru. Găsiră, pe plajă, o barcă ascunsă după o perdea de ierburi, o barcă trasă la ţărm dincolo de linia maximă a fluxului, cu tot cu vâsle. Părea să stea acolo de mult, aşteptând. Pasărea Rară se simţi cuprinsă de un amestec de tristeţe şi nelinişte. Poate că barca fusese lăsată ca să fie descoperită de biologă, însă o găsiseră ei în loc. Sau soţul biologei nu mai izbutise să ajungă pe insulă şi barca dovedea asta. Însă, oricum ar fi fost, nu putea de fapt să ştie ce însemna, în afara faptului că oferea o cale de acces peste apă.

— Ne ajunge timpul, la limită, zise ea.

— Vrei să traversezi acum? întrebă Control fără să-şi creadă urechilor.

Poate că era o neghiobie, însă nu mai voia să aştepte. Le mai rămânea cam o oră de lumină deplină, apoi nimbul de umbre ce prevestea adevărata beznă avea să se coboare peste ei.

— Ai prefera să rămâi la noapte aici şi să dormi cu scheletele?

Ştia că lui nu prea îi mai plăcea să doarmă defel şi începuse să aibă halucinaţii. Stelele căzătoare deveneau iepuri albi, cerul era plin de ei, cu pete de întuneric întrerupându-le formele ţopăitoare. Se temea că mintea începe să-i joace feste, încercând să deghizeze ceva mai tulburător decât puteau ochii să zărească.

— Şi dacă creatura care-a făcut asta a venit de pe insulă?

I-o aruncă înapoi:

— Dar dacă creatura care-a făcut asta e pe undeva prin spatele nostru, prin mlaştini? Barca ţine la apă. Şi avem timp.

— Nu-ţi dă de bănuit că e aici o barcă ce ne aşteaptă pe noi?

— Poate avem şi noi noroc o dată.

— Şi dacă se ridică ceva din apă?

— Vâslim înapoi, foarte rapid.

— Foarte îndrăzneţ, Pasăre Rară. Foarte îndrăzneţ din partea ta.

Dar şi ea se temea la fel de tare, chiar dacă nu de aceleaşi lucruri.

Până să o pornească pe ape, prin scobitura aceea enormă în ţărm, apoi pe lângă un şir de cordoane de nisip, soarele începu să coboare. Apa era de un auriu întunecat. Cerul strălucea într-un roz intens, cu un chenar albastru-cenuşiu, semn al apusului. Deasupra zburau pelicani, în vreme ce lăstunii sculptau formule matematice ascuţite prin aer, iar pescăruşii pluteau, aţinându-se contra vântului.

Vâslele, plescăind şi stropind, creau vârtejuri de apă aurie ce se pierdeau, apoi, în undele lucitoare. Prova bărcii avea în ea un pragmatism bolovănos, îndreptată înspre lumina aceea, care i se părea serios Păsării Rare, ca şi cum ce făceau ar fi avut substanţă. Modelele repetitive puteau fi îndeajuns uneori ca scop, iar sincronicitatea vâslitului lor o liniştea. Erau *meniţi* să vâslească spre insulă - să fie aici, în acest loc. Neliniştea pe care o simţea în privinţa posibilei descoperiri a biologei şi a soţului ei pe insulă, anxietatea de a da nas în nas cu ei, scăzuse sau se pierduse, pentru o vreme cel puţin, în apă.

Panglica lungă şi verde care era insula, văzută de la distanţă, căpăta ceva neregulat şi dezordonat în aspect de la cei câţiva stejari înalţi şi pini care, împreună cu turla frântă a farului, se ridicau spre văzduh. Prinsă între cele două: cerul calm, nemişcat şi marea mereu neliniştită, insula licărind la orizont, înconjurată de o distorsiune ca şi cum ar fi emanat căldură. Alunecând, iţindu-se din ambele părţi, insuliţe mizere, lunguieţe, cu copaci gheboşaţi înspre ei; siluetele acestor avanposturi prelungite de linia neagră-cenuşie a cochiliilor de stridii şi albul irizat, surprindeau ochiul, înspre interiorul scoicilor desfăcute de păsările de pradă.

Nu vorbeau, chiar şi când le trebuia câte o corecţie a direcţiei, uşor spre vest, pentru a evita zone neaşteptate cu apă mică, ori când vreo schimbare de curent - ce făcea valurile să se izbească în barcă -

necesita un vâslit mai viguros. Nu se auzea decât gâfâitul lui surd, respiraţia ei greoaie, în ritm cu mişcarea vâslei, uşoara atingere a vâslei lui de marginea bărcii, fiindcă Control nu-i putea egala fluiditatea în vâslit. Se simţea mirosul transpiraţiei lui şi izul sărat al mării, mirosul înţepător, aproape ca o aromă, dovada efortului onest. Încordarea pe care o simţea ea în tricepşi, în antebraţe, când trăgea tare de vâslă. Împunsătura plăcută care venea după, anunţând că acesta era efort, că era real.

Pe măsură ce lumina scădea iar marea îşi pierdea licărul auriu, umbra aspră de cărbune a bărcii se contopea cu albastrul mai adânc ce cuprindea valurile, cu vineţiul pătat şi zdrenţuit al cerului. Odată cu amurgul, ceva i se relaxa în capul pieptului şi vâslitul ei deveni şi mai relaxat, şi mai puternic, făcându-l pe Control să-i arunce priviri piezişe, încruntate. Îi simţea uitătăturile scurte, întrebătoare, şi uneori se răsucea să le pareze sau să le neutralizeze.

Farul dărăpănat crescu în vedere în vreme ce lumina aluneca tot mai tare în beznă. Chiar şi aşa ruinat, devastat, dărâmat de vânt, eroziune şi furtuni, rămânea un reper, avea ceva viu în el, ceva ce femeia nu putea să ignore. Avea un aer aproape nobil, ceva ce ţinea de frig, de umbra copacilor şi de dăinuirea acestui loc care o întrista dar o făcea, totodată, să se simtă mândră - un sentiment neaşteptat. Aşa se simţise şi biologa, dacă trecuse pe aici? Pasărea Rară nu credea asta. Biologa ar fi văzut mai întâi cele ce înconjurau turnul.

Întunecimea mai puţin pronunţată dintre contururile insulei şi mării se termina în platforma distrusă a cheiului, uşor înclinată faţă de nivelul mării, în aşa fel încât jumătate era cufundată, iar ţărmul, de amândouă părţile, era o învălmăşeală de pietroaie şi bucăţi de beton spart, făcută de mâna omului. Nu se vedea nici urmă de plajă, până ce o geană alburie de nisip nu se înfăţişă la cotitura ţărmului, mai departe spre vest.

Dinspre far nu venea nicio lumină, însă stolurile gălăgioase de păsări ce se opriseră în copaci ca să înnopteze se luau la întrecere cu vuietul valurilor. Ţipetele lor stridente erau purtate de vânt către ea. Traiectoriile liliecilor, prin văzduh, păreau planificate parcă de un navigator beat, iar trupurile lor mascau stelele în feluri bruşte şi imprevizibile.

— Ai impresia că ne urmăreşte cineva? şopti ea.

— Nu, n-am.

Vocea lui era răguşită, de parcă ar fi vorbit în tot acest timp cu ea, probabil un efect al vântului şi aerului sărat.

— *Mie* mi se pare că ne urmăreşte.

— Păsări. Lilieci. Copaci.

Dar o zisese cu o nepăsare prea apăsată. Nu credea nici el că erau doar păsări, lilieci şi copaci.

O O O

Plescăitul ca un gâlgâit de sub doc când legară la chei barca, foşnetul apei, venind şi apoi retrăgându-se sub pietre, scârţâitul scândurilor când urcară pe punte. Păsările anonime din copaci tăcură, însă o serie de croncăneli zbuciumate urmară să se audă de prin hăţişurile ce ocupau împrejurimile farului. Undeva, mai încolo, paşii apăsaţi ai vreunui mamifer de talie medie croindu-şi drum prin desişuri. În vreme ce deasupra lor turla şuie, aproape luminescentă, a farului se înălţa, pe fundalul întunecat al cerului, cu stele presărate împrejur de parcă ar fi fost centrul universului.

— O să rămânem aici peste noapte, apoi o să căutăm de mâncare dimineaţă.

Era mai cald acolo decât pe mare, dar tot rece.

Ştia că nu se putea ca amănuntul să fi scăpat vigilenţei sale - cărăruia bătută ce străbătea tufele, vizibilă la lumina stelelor. Doar circulaţia intensă ori întreţinerea ar fi putut face ca ierburile să nu crească pe acolo.

Control încuviinţă din cap, cu faţa de necitit în întuneric, se aplecă să ia de pe jos un băţ, îl cântări în palmă. Nu aveau arme - îşi lepădaseră de mult puţinele obiecte moderne, recunoscând astfel efectele stranii ale Ariei X, păstrând o lanternă doar. S-o aprindă acum ar fi părut însă o neghiobie, ceva necugetat. Ea avea însă un cuţit mic de vânătoare, şi-l scoase din teacă.

Uşa farului dădea spre uscat, iar cărarea ducea direct într-acolo. Uşa originală lipsea, însă în locul acesteia se afla o baricadă de lemn masiv. Ea îşi dădu seama, cu întârziere, că era uşa de la un grajd sau ceva asemănător. Cu un pic de strădanie, reuşiră să o mute într-o parte şi se opriră în prag. Din interior venea un iz de putred şi de lemn ud. Mirosea mai proaspăt decât s-ar fi aşteptat.

Aprinse un chibrit, văzu, printre umbrele lăsate de pereţi, că

treptele spiralate stăteau dezgolite, ca un gigantic tirbuşon, în mijlocul încăperii de la parter, şi că treptele suiau printr-o gaură gigantică de la etajul superior, în cel mai bun caz instabile. În cel mai rău caz, se puteau prăbuşi din clipă în clipă.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Control spuse:

— Ne-ar putea suporta greutatea, probabil. Au construit în aşa fel casa scărilor că pereţii de rezistenţă preiau mare parte din greutate. Dar a cam rămas doar scheletul.

Ea încuviinţă din cap, vedea acum barele de oţel ce străbăteau construcţia, un schelet ce inspira ceva mai multă încredere.

Chibritul se stinse. Mai aprinse unul.

Podeaua era acoperită cu frunze moarte şi cu o învălmăşeală de crengi ce ascundeau o catacombă, în spate, alcătuită din încăperi mai mici. Un plafon de ciment, cu cicatrice care arătau că cineva smulsese de-acolo scândurile.

Chibritul se stinse. I se păru că aude ceva.

— Ce-a fost aia?

— Vântul?

Dar Control nu părea convins.

Mai aprinse un chibrit. Nimic. Nimeni.

— E doar vântul, zise el, părând uşurat. Dormim aici sau explorăm camerele din spate?

— Explorăm - n-am chef de surprize.

Chibritul se stinse de la o pală de vânt venind dinspre casa scărilor.

— Trebuie să facem chibriturile astea să ţină mai mult, se plânse Control.

Mai aprinse unul şi ţipă, speriindu-l pe Control, aflat în spate.

O umbră stătea sus, la jumătatea şirului de trepte, cu o puşcă aţintită asupra lor. Umbra se limpezi, transformându-se într-o negresă îmbrăcată în haine militare - constituţie compactă, păr creţ, tăiat scurt.

— Salutare, Control, zise femeia, ignorând-o pe Pasărea Rară.

Pasărea Rară o recunoscu, o văzuse la primul interogatoriu de la Divizia Sudică.

Grace Stevenson, directoarea adjunctă.

0009: DIRECTOAREA

Sediul secret al lui Lowry, într-o parte urâtă a coastei estice, cu plaje de pietriş şi iarbă searbădă, îngălbenită, fusese clădit pe temelia unei foste baze militare. Aici, Lowry îşi perfecţionase neurologia şi tehnicile de condiţionare - unii ar fi zis de spălare a creierului. Din susul unui deal îmbrăcat în muşchi, scobit pe dinăuntru pentru a-i găzdui centrul de comandă şi control, el cârmuieşte o lume stranie de mine de argint subterane ieşite din uz ce se cască spre pajiştea de dedesubt şi de suporturi ruginite pentru armament ce datează din războaie desfăşurate cu şaptezeci de ani în urmă. Lowry a pus să i se construiască o copie a farului din Aria X şi o copie a taberei - bază a expediţiilor, ba chiar şi o gaură în pământ menită să aproximeze puţinele lucruri ştiute despre „anomalia topografică”. Ştii toate acestea de dinainte de a fi convocată, şi în imaginaţia ta falsul far şi tabăra falsă apar rău prevestitoare, aproape supranaturale, însă, de fapt, când ajungi să stai acolo cu Lowry şi să te uiţi peste domeniul său printr-o fâşie lungă de sticlă cu vitralii, ţi se pare, mai degrabă, că te uiţi la un platou de filmare: o colecţie de obiecte care, fără a fi animate de paranoia şi frica lui Lowry, fără povestea pe care o proiectează în ele, sunt inerte şi jalnice. Nu, îţi dai seama că nu-i nici măcar un platou de filmare. Mai degrabă aduce cu un carnaval pe plajă în timpul iernii, în extrasezon, când până şi plaja e un poem despre singurătate. Oare cât de singur se simte Lowry aici, înconjurat de toate astea?

— Ia loc, îţi aduc ceva de băut.

Foarte în stilul lui Lowry, numai că nu iei loc şi refuzi politicoasă băutura, preferând să te uiţi lung la ţărm, la mare. E o zi cenuşie şi mizerabilă, iar la meteo se spune că s-ar putea chiar să şi ningă. Apa are ceva uleios, de la poluare, iar lumina difuză stârneşte curcubee pe suprafaţa ei nemişcată.

— Nu? Ei, îţi aduc ceva oricum.

Tot foarte în stilul lui Lowry, şi te simţi mai încordată decât erai cu un moment în urmă.

Încăperea este îngustă, tu stai la geam şi în spatele tău se întinde o sofa de culoarea lămâii verzi, cu un cadru de oţel acoperit cu perne portocalii, psihedelice.

Ca nişte sâni grosolani, lăsaţi, ţurţuri de porţelan, în şiruri de câte douăzeci, luminează din tavanul înclinat după curbura dealului. Lucirea lor se topeşte peste canapele, mese şi duşumea în cerculeţe

moi, care se întrepătrund. Placa de sticlă ce închide partea din spate a încăperii e o oglindă ce-ţi proiectează imaginile şi te protejează de adevăr, de faptul că acela nu e de fapt un salon, iar tu nu ai venit acolo în vizită, ci ţi s-a ordonat să vii. E un fel de cameră de interogatoriu.

Lowry, varianta rafinată, spre deosebire de Lowry cel lipsit de maniere - aplecat în faţă de pe un scaun dispus în diagonală faţă de canapea -, a petrecut o eternitate, intenţionat, punând cuburi de gheaţă în pahare dintr-un bol de pe masa de dinaintea ta, unul câte unul, clinchet după clinchet. Deschide grijuliu o sticlă de scotch şi, atingând de pahare gâtul sticlei, toarnă două degete de băutură.

Lowry, aplecat asupra lucrului său, lăsând momentul să se prelungească. Capul semeţ, solid, pe un gât gros, trăsături pronunţate pe un chip care l-a servit bine: arătos la modul aspru, zic oamenii, ca un astronaut sau un star de cinema de modă veche. Oameni care n-au văzut poze cu Lowry după prima expediţie în Aria X, cu figura aceea nebărbierită, deshidratată pe care încă se citea imprimată întâlnirea cu oribilul necunoscut, după ce Lowry se dusese unde nu mai fusese niciodată nimeni. „Un tip de onoare” pe atunci, carismatic şi direct. Chiar şi după ce s-a mai îngrăşat, după ce i s-a rotunjit burta un pic, păstrează ceva farmec. Chiar şi cu un ochi stâng predispus să o ia un pic razna, ca o planetă mică ce se abate niţel de pe orbită, atrasă de gravitaţia a ceva ce nu se vede în cadru. Ochii aceia albaştri, pătrunzători. O idee de-ar fi mai strălucitori şi tot farmecul său s-ar pierde - nasul decis, mandibula hotărâtă, aproape o parodie, precum coasta unui continent încrezător - subminat de o privire prea glacială. Însă aşa are destulă căldură în priviri ca să păstreze restul iluziei.

— Gata, uite, zice, şi tu te simţi neliniştită de această răsturnare, de calmul şi grija lui pentru băuturi.

Lowry a înlocuit buncărele ascunse în dealurile adiacente cu laboratoare secrete. Pline de mamifere superioare, aşa umblă zvonul ridicol, aduse aici să îndure impactul imaginaţiei lui Lowry, parcă pentru a pedepsi natura pentru că l-a pedepsit pe el. Experimente asupra neuronilor, legăturilor neurale, controlului sinapselor. Lucruri plictisitoare şi imposibile de genul ăsta. Te îndoieşti că-şi aduce pe-aici a patra soţie sau copiii, deşi casa de vară a familiei e convenabil de aproape. Nu se fac excursii la serviciul lui tati.

Te întrebi ce face Lowry ca să se distreze. Sau poate face asta chiar

acum.

Se întoarce, cu câte un pahar în fiecare mână, îmbrăcat în costumul lui scump, albastru-închis, în picioare cu pantofi cu vârf aurit.

Zâmbeşte, întinde ambele pahare, şi mişcarea e dublată, triplată de oglinda din spatele său. Dinţi perfecţi, lucitori. Zâmbet larg de politician. Un zâmbet periculos.

Abia dacă zvâcneşte un pic din încheietură, atâta economie de mişcare face. O mişcare a cotului şi a braţului atât de compactă încât, pentru moment, nu-ţi dai seama că paharul cu băutură e aruncat spre tine.

Paharul care a fost în mâna lui stângă se zdrobeşte de fereastră lângă capul tău, cioburi. Tu te fereşti, te tragi într-o parte, fără să-l scapi din priviri pe Lowry, lichidul îţi udă pantofii şi aşchii de sticlă îţi înţeapă gleznele. Fereastra e groasă, antiglonţ. Nici nu vibrează măcar. Paharul din mâna lui Lowry nici măcar nu tremură. Dar nici tu.

Lowry încă zâmbeşte.

Zice:

— Acum că ţi-ai băut porţia, poate trecem dracului la treabă.

O O O

Te laşi pe spate, simţind în spinare, neplăcut, pernele, şi priveşti către mare, către far, către rămăşiţele paharului cu scotch de pe podea. Te întrebi dacă le-a comandat special ca să se spargă aşa de uşor. Lowry stă în fotoliul său, aplecat înainte ca un prădător. Tu rămâi nemişcată. Inima îţi bate un cod secret pe care nu-l poţi descifra, faţa lată a lui Lowry e aproape, grosolănia provocată de alcool, coborârea abruptă a umerilor laţi, felul în care stomacul i se revarsă în poală când se apleacă în faţă, cu paharul propriu încă în mână. N-ai văzut încă pe nimeni din echipa lui, dar ştii că oamenii de ordine aşteaptă după uşi.

— Te-ai gândit, deci, să te uiţi mai îndeaproape, ha, Cynthia? Să foloseşti codurile mele de securitate, să-ţi ocoleşti superiorii şi să arunci o privire la repezeală. N-ai putut rezista să nu vezi ce-i dincolo de cortină.

Era un plan bun; ar fi trebuit să funcţioneze. Ar fi trebuit să fii invizibilă la întoarcere. Dar Lowry are spioni la comandamentul de

frontieră, a fost alertat, iar Grace n-a putut face altceva decât să confişte materialele aduse înapoi de ei, să le pună în catedrala-depozit a Diviziei Sudice, cu etichete false, ca aparţinând unei expediţii de dinainte. Lowry a pus să fii reţinută la baza militară, strict secretă, înainte să te aducă aici cu un avion. Whitby a fost anchetat şi pus sub un fel de arest la domiciliu.

— Ştiam deja ce era acolo.

Un pufnet gigantic - de dispreţ, de neîncredere.

— Şoarece de birou tipic. Are impresia că, doar fiindcă a citit rapoartele, doar fiindcă e la conducere, ştie ceva.

O zice fără ironie.

Răsuflarea îi e dulceagă, prea dulceagă, de parcă ar avea înăuntrul corpului ceva pe cale să putrezească. Ochii îi joacă în cap, ostili, însă altfel expresia îi este impenetrabilă. Arată ca un om care, dacă mai bea un pahar în plus, ar fi în stare de aproape orice.

— Deci gata, aţi săltat peste frontieră şi-aţi avut o vacanţă grozavă? V-aţi relaxat pe plajă, da? După ce-aţi ajuns dincolo, te-a trecut un fior pervers la gândul că eşti acolo cu iubiţelul tău, Whitby? Ai vrut să-ţi faci de cap un pic pe treptele farului?

Tăcerea e cel mai bun răspuns. Centrul are parte de versiunea sofisticată a lui Lowry. Tu vezi partea mizerabilă, chestia pe care o disimulează.

— Atunci n-ai ce să-mi spui. Nimic? Nicio observaţie? Nicio explicaţie suplimentară?

— Am predat raportul.

Auzind asta, se ridică din scaun pe jumătate, însă tu nu te clinteşti. Şi la nouă ani, pe coasta uitată, ştiau că nu trebuie să fugi de un urs ori câine sălbatic. Te ţii bine, îi înfrunţi. Poate chiar mârâi. Ai fi făcut la fel după schimbarea regulilor, după ce coasta s-a transformat în Aria X? Nu ştii. Simţi că transpiri sub luminile acelea ridicole.

— Încerc să-ţi intru în minte fără să-ţi umblu prin minte, dacă înţelegi ce vreau să zic, spune Lowry. Încerc să-mi dau seama cum s-a ajuns aici. Încerc să-mi dau seama dacă e vreun căcat de motiv pentru care să nu-i las pe cei de la centru să te dea afară.

Oul Centrului deschizându-se ca o gură, slobozind un ordin care te va face să iei foc spontan sau, mai probabil, să te evapori precum ceaţa. Însă asta înseamnă că Lowry e motivul principal pentru care n-ai fost concediată, lucru care îţi restituie un dram de speranţă.

— Nu puteam continua să trimit expediţii sub autoritatea mea fără să mă duc eu însămi.

Nu i-ai putut lăsa doar pe ei să aibă parte de experienţa asta.

— Autoritatea *ta?* Autoritatea mea, nu a ta. Să pricepi asta…

Trânteşte paharul pe masa dintre voi. Un cub de gheaţă evadează, alunecă pe tăblie şi cade pe podea. Rezişti impulsului de a-l culege, de a-l pune la loc în pahar.

— Şi Whitby… a trebuit să-l recrutezi neapărat în expediţia ta amărâtă?

Ai putea dezvălui că Whitby a dorit să meargă, dar nu poţi prevedea reacţiile lui Lowry. Whitby a fost întotdeauna opusul lui Lowry, e acolo o neînţelegere fundamentală între forme de viaţă tragic de diferite.

— N-am vrut să plec singură. Îmi trebuia sprijin.

— *Eu* sunt sprijinul tău. Şi implicarea adjunctei tale în toate astea… şi asta a fost o idee bună?

Grace îl ura pe Lowry, însă nu ştia de ce, Lowry o plăcea întru câtva pe Grace. Lucru pe care dacă l-ar fi aflat vreodată, Grace s-ar fi simţit dezgustată.

— Nimic n-a fost o idee bună. A fost o lipsă de judecată… Dar e greu să trimiţi oameni în luptă fără să intri în luptă şi tu.

Ideea de apărare a lui Grace. Simplifică. Fă-o clasic.

— Termină cu rahaturile. Grace a venit cu ideea să spui asta? Pun pariu că da.

Să nu fi descoperit vreun microfon de data asta, sau a ghicit doar? Şi iarăşi:

— Am transmis rapoartele noastre.

Lowry este singurul care le primeşte. Comandantul forţelor armate de la frontieră o ştie, dar Grace a ascuns asta de Divizia Sudică, la solicitarea lui Lowry - „din motive ce ţin de moral şi nivel de securitate” - totul rămânând, deocamdată, să fie decis. Oficial, tu încă eşti într-o vacanţă lungă, iar Whitby a plecat într-o delegaţie.

— Mă piş pe rapoartele tale. Încerci să-l ascunzi pe Whitby de mine - nu tocmai adevărat - şi descoperirile tale par stângace, incomplete. Ai stat acolo aproape trei săptămâni şi raportul tău are doar patru pagini?

— Nu s-a întâmplat nimic foarte neobişnuit. Ţinând seama de împrejurări.

— Ţinând seama pe dracu'. Ce-a văzut Whitby? Ceva real sau vreun jeg de halucinaţie? Pricepi ce ai fi putut stârni acolo?

Cuvintele îi ies legate, bolborosite, sună ca *păstârnacul.*

— Pricep.

Un far de jucărie se luminează brusc. Lowry, ca un şarpe, se aplecă spre ea, şi-i şopteşte, în mirosul acela dulceag de putreziciune:

— Vrei să ştii ce-i amuzant, ce-i aşa de-al dracului de amuzant?

— Nu.

Vine istorioara. Ca şi cum ar fi bunicul cuiva la o petrecere de sărbători. Aceeaşi poveste, aproape de fiecare dată.

— Cândva, la început, ai priceput totul greşit. Dacă te „confesai" bătrânului Mare Şef la interviu, faza e că te-ar fi luat oricum. Te-ar fi angajat. O făceau, din câte-l ştiu eu pe ăl bătrân. Drept, poate s-ar fi adăugat şi un soi de fascinaţie bolnavă, ca şi cum ai fi fost vreun animal special, inteligent, crescut în laborator - un iepure alb magnific, să zicem. Drept, nu te-ar fi făcut directoare în veci, dar ce rahat, postul ăla e oricum naşpa, nu? Ai ajuns să-ţi dai seama. Şi o să-ţi tot dai seama. Problema e, acum, că minciuna a ţinut prea mult. Şi ce naiba facem acum.

Problema, din punctul tău de vedere, e mai puţin trecutul cât prezentul. A trecut de mult vremea când ai fi putut încerca să-l limitezi sau să-l influenţezi pe Lowry. De îndată ce-a ajuns la Centru, de îndată ce-a fost canonizat, nu l-ai mai putut atinge.

Persoana aceea, persoana care ai fost înainte de Marele Şef, a fost precaută - a avut mare grijă încercând să ajungă în punctul din care să poţi face ceva nechibzuit precum trecerea frontierei în Aria X.

Tatăl tău era paranoic în privinţa guvernului, fiindcă uneori se mai ocupa şi cu chestii ilicite ca să-şi rotunjească veniturile obţinute din munca de barman cu jumătate de normă - era un găinar. Nu voia să aibă de-a face. Nu voia belele pe cap. Ţinea deci guvernul la distanţă, nu-ţi spunea că mama ta murise probabil şi că n-aveai să te mai întorci pe coasta uitată în veci, dacă nu era silit s-o facă. Îţi zicea să dai răspunsuri vagi celor care veneau să te întrebe despre maică-ta - fiindcă era mult mai bine pentru ea în felul ăsta. Orice, numai să evite să atragă atenţia asupra „afacerilor" sale.

„Nu ştii din astea, eşti prea tânără", venea prelegerea obişnuită,

„dar politicienii se ocupă de toate şmecheriile mari. Guvernul e hoţul hoţilor. De aia încearcă din greu să prindă hoţi - nu-i place competiţia. Nu vrei *asta* pe cap, toată viaţa, doar fiindcă ai fost în locul greşit la momentul greşit”.

Când ţi-a spus că mama ta nu mai era, ai plâns o lună întreagă, şi chiar şi atunci expresia tatălui tău, avertismentele mohorâte, felul în care totul, în locuinţa ta ce se schimba mai mereu, funcţiona pe bază de precauţie te-au îndoctrinat întru avantajele tăcerii.

Cu timpul, amintirile despre mama ta au început să pălească, şi nu mai ştiai dacă o imagine sau un moment fusese în realitate sau era din fotografiile pe care tatăl tău le ţinea într-o cutie de pantofi în debara. Nu în felul în care ţii ceva aproape, ci mai degrabă în felul în care ţii ceva la distanţă. Te uitai la pozele cu mama ta - pe platformă cu prietenii, cu un pahar în mână, sau pe plajă cu tatăl tău - şi îţi imaginai că spune „Nu mă uita”, simţindu-te ruşinată că figura paznicului de la far era cea care îţi tot apărea înaintea ochilor.

Mai întâi cu şovăială, apoi cu mai multă hotărâre, ai început propria anchetă. Ai învăţat că există ceva numit Divizia Sudică, o instituţie dedicată curăţării „devastării ecologice” din ceea ce a fost cândva coasta uitată şi e acum Aria X. Ai strâns un ditamai albumul cu tăieturi din cărţi, reviste, ziare şi, mai târziu, saituri pe net. Preponderent teorii ale conspiraţiei sau interpretări speculative ale poveştii oficiale livrate de guvern. Adevărul, mereu ceva vag, nedesluşit, neavând nimic de-a face cu ce ai văzut, cu senzaţia ta că paznicul farului devenise *altfel*.

În primul an de facultate ţi-ai dat seama că vrei să lucrezi pentru Divizia Sudică, indiferent care le-ar fi fost rolul, simţind, cu instinctul tău de escroc mărunt, că trecutul ar fi putut însemna un punct slab. Ţi-ai schimbat deci numele, ai angajat un detectiv particular să te ajute să ascunzi restul, şi ai pornit să-ţi iei o diplomă. Psihologie cognitivă, cu accent pe psihologia percepţiei şi o calificare secundară în psihologie organizaţională. Te-ai măritat cu un bărbat pe care nu l-ai iubit, din multiple motive, ai divorţat la cincisprezece luni după aceea şi ţi-ai petrecut următorii aproape cinci ani lucrând pe post de consilier, aplicând şi reaplicând la Centru cu CV-uri făcute ca să-ţi dea o şansă să intri în Divizia Sudică.

Directorul de atunci, un fost puşcaş marin, iubit de toată lumea, însă nu îndeajuns de dur, nu a făcut el însuşi interviul de angajare. O

făcuse Lowry - care încă era la Divizia Sudică pe atunci şi avea propriile sale ţeluri. Îi plăcea să-şi adune puterea pieziş. După o întâlnire formală în biroul său, aţi ieşit până în capătul curţii şi ai dat un interviu cu totul diferit.

— Nu ne aude nimeni aici, a zis el, declanşând sirene de alarmă.

Gânduri iraţionale că are de gând să se dea la tine, cum au făcut amici de-ai tatălui tău. Ceva trebuie să te fi alertat, ceva dincolo de comportamentul politicos, hainele bine croite şi aerul autoritar.

Însă Lowry avea în minte ceva de mai lungă durată.

— Mi-am pus oamenii să te verifice. Îmi place efortul pe care l-ai depus ca să te deghizezi. Un efort decent, sigur că da. Deloc rău, dată fiind situaţia. Dar tot am aflat, şi asta înseamnă că ar fi aflat şi Centrul dacă nu acopeream toate urmele. Ce-a mai rămas din ele.

Un zâmbet larg, un comportament cordial. Ai fi putut vorbi despre sport sau despre mlaştina fierbinte din faţa voastră, ce aproape părea să fiarbă de la caniculă.

Ai trecut la ce era important:

— O să mă spuneţi?

Cu gâtul uscat, cu senzaţia că e şi mai cald acum decât era cu o clipă în urmă. Cu amintiri despre tatăl tău, dus la închisoare pentru fraude mărunte, mereu cu un zâmbet curajos şi trimiţându-i un pupic în zbor, de parcă toată chestia ar fi fost să fie prins, să aibă public, să fie observat.

Un chicotit al lui Lowry, şi tu intimidată de ceea ce atunci te-a izbit drept sofisticare, cu toate neajunsurile lui. Verva sa, felul în care îi venea costumul şi felul în care pe chip i se citea experienţa, ca şi cum ar fi văzut tot ce voia să vadă, şi ar fi fost pe unde voise să fie.

— Să te spun, Gloria… adică Cynthia. Să te spun? Cui? Tipilor care se ocupă cu numele false şi identităţile false? Celor obsedaţi de adevărurile de pe coasta uitată? Nu, nu prea cred. Nu cred că o să te spun.

Şi gândul nerostit: o *să te ţin doar pentru mine.*

— Ce doriţi? ai întrebat tu.

Recunoscătoare, o dată în viaţă, căci să fii copila tatălui tău însemna că uneori puteai să vezi dincolo de amăgire.

— Ce?

Prefăcut până în măduvă.

— Nimic. Nimic încă, în orice caz. Cynthia, de fapt… totul are de-a

face cu tine. O să merg înapoi cu tine înăuntru şi-o să te recomand pentru post. Şi dacă treci de instrucţia de la Centru, vom vedea. Cât despre restul… o să fie secretul nostru. Nu chiar un secret mic, dar un secret.

— De ce aţi face asta? Neîncrezătoare, nesigură că ai auzit bine. Şi el, cu o strâmbătură uşoară:

— A, eu am încredere doar în oamenii care au fost în Aria X. Chiar şi înainte de Aria X.

O O O

La început, preţul nu păruse atât de greu. Nu voise decât să-i relatezi, lui şi doar lui, amănunţit, cum a fost în ultimele tale zile petrecute pe coasta uitată. Paznicul farului, Brigada Ştiinţă şi Conştiinţă. „Descrie-i pe bărbat şi pe femeie”, zisese referindu-se la Henry şi Suzanne, şi toate întrebările sale despre BS&C sunau de parcă ar fi completat necunoscutele unei poveşti pe care o auzise parţial.

În câteva luni, favorurile cerute şi oferite fără tragere de inimă se multiplicaseră - sprijin pentru iniţiative şi recomandări, apoi, după ce ai devenit mai influentă, ţi s-a cerut să te opui anumitor lucruri, să fii mai puţin entuziastă, să tragi de timp. Mai ales, ţi-ai dat seama, în anumite comisii ce aveau de-a face cu secţia ştiinţifică, pentru a submina sau diminua influenţa Centrului asupra Diviziei Sudice. Toate acestea foarte iscusite şi graduale, aşa că nu ţi-ai dat seama de escaladarea lor până ce n-ai ajuns atât de prinsă în ele încât ţi-au devenit parte a slujbei.

În cele din urmă, Lowry ţi-a sprijinit candidatura pentru a deveni directoare. Venirea la Divizia Sudică fusese ca şi cum ţi s-ar fi dat voie să asculţi bătaia inimii unei fiare misterioase. Însă ca directoare ai ajuns şi mai aproape - înfricoşător de aproape, prinsă între pereţii unor încăperi, având nevoie de timp ca să te obişnuieşti. Timp exploatat de Lowry, desigur.

Aruncate pe masă: ultimele imagini luate de satelit deasupra Ariei X, imagini de sus reduse la poze lucioase, 30 pe 40 de centimetri. Fotografii de revistă ale unei resurse inepuizabile. Această imitaţie orbească a normalului, afectate doar de unele zone opace, pe care te-

ai putea aştepta să le găseşti în pozele făcute de vânătorii de fantome. Aceste zone opace demonstrează limpede o schimbare. De parcă cineva de la Divizia Sudică îşi pierde abilitatea de a vedea o minciună.

— Răul şi binele merg împreună. Dar aceşti termeni nu au sens în Aria X. Sau pentru Aria X. Aşa că de ce să ni se aplice mereu nouă în urmărirea unui duşman pentru care nu au însemnătate? Un context indiferent merită o indiferenţă egală din partea noastră - dacă vrem să supravieţuim.

Nu ţi se cere nicio replică, Lowry şi-a luat un pic de timp ca să filosofeze cât îşi umple încă o dată paharul. Şi nici n-ai *şti* ce să răspunzi, fiindcă nu l-ai putea caracteriza în veci pe Lowry drept *indiferent,* sau exprimând indiferenţă prin acţiunile sale. Ca întotdeauna, asta face parte din înşelăciunea lui: abilitatea de a-şi institui autoritatea instalând în alţii propria sa încredere în sine.

Lowry te-a ameninţat deja că te hipnotizează, dar singurul lucru în privinţa căruia te-ai decis, câtă vreme ai trăit la periferia experimentelor lui Lowry, e că nu-i vei îngădui niciodată asta. Sperând mereu că Lowry are şi limite, că nu poate fi de neatins, că nu poate opera fără constrângeri de mai sus. Însă nu dezvăluie fiecare acţiune de-a sa câte ceva despre motivaţiile lui unei persoane aflate deasupra, cu puterea de a interveni?

Te afli deci în ceea ce pare a fi un impas.

Apoi te surprinde.

— Vreau să te întâlneşti cu altcineva care are de-a face cu toate astea. O persoană pe care o ştii deja. Jackie Severance.

Nu-i un nume pe care te-ai fi aşteptat să-l auzi. Însă iat-o - escortată de Mary Phillips, una dintre secretarele lui Lowry, prin uşa de oglindă către partea ta; lui Severance nu pare să-i pese că tocurile îi calcă pe cioburile paharului spart. E îmbrăcată impecabil ca întotdeauna, şi încă dependentă de eşarfe.

Oare a stat să asculte în tot acest timp? Succesoarea dinastică a legendarului Jack Severance. Jackie, care nu mai are de vreo cincisprezece ani de-a face cu Divizia Sudică - o stea strălucind încă pe firmamentul cosmologiei personale a Centrului, în ciuda unei găuri negre de fiu care lucrează şi el în sistem şi pe care a trebuit să-l salveze de mai multe ori. Lowry nelegiuitul şi Jackie cea din cercul interior par aliaţi prea puţin probabil. Unul ţine oul argintiu în mână şi-l mângâie. Celălalt încearcă să-l zdrobească cu un ciocan invizibil.

Care-i jocul aici? O are Lowry la mână cu ceva, sau ea îl are la mână pe Lowry?

— Jackie mă va consilia în această situaţie. Se va *implica* de acum înainte. Şi înainte de a lua decizia finală în privinţa a ce-o să facem cu tine, vreau să-i repeţi şi ei tot ce e în raport - tot ce ţi s-a întâmplat dincolo de frontieră, încă o dată.

Severance zâmbeşte aşa cum zâmbesc crocodilii şi se aşază lângă ea pe sofa, în vreme ce Lowry se suceşte pe-acolo pregătindu-şi o nouă porţie de băutură.

— Nimic prea formal, Cynthia. Nu trebuie să te pregăteşti dinainte. Şi nu în vreo ordine anume. Poţi să spui în ce ordine doreşti.

— Drăguţ din partea ta, Jackie.

Nu-i deloc drăguţ, ci doar o încercare de a obţine o altă versiune. Lucru care face această convorbire un fel de ritual, cu un final deja stabilit.

Aşa că treci iarăşi în revistă totul, cu Severance, care te opreşte când şi când cu întrebări mai directe decât te-ai fi aşteptat de la cineva la care te-ai gândit ca la o persoană versată într-ale politicii.

— N-aţi mai fost nicăieri. N-aţi mai apucat-o pe scurtături, n-aţi mai făcut alte excursii?

— Excursii?

— E uşor să omiţi ceea ce nu pare relevant.

Acelaşi zâmbet lipsit de veselie.

Nu te oboseşti să răspunzi.

— Aţi adus ceva cu voi de acolo?

— Doar ce-am recuperat pe drum, ca de obicei, din echipamentul expediţiei de dinainte, cum se întâmplă cu multe expediţii.

Asupra acestei poveşti v-aţi decis tu şi Whitby, fiindcă ai vrut să păstrezi planta şi telefonul, să le testezi la Divizia Sudică, nu să-ţi fie luate de Centru. Voi sunteţi experţii, nu Centrul.

— Cum ţi s-au părut jurnalele de la far? Ţi-au lăsat vreo impresie, vreo idee, să le vezi pe toate aşa? Dacă nu ţi se pare prea vag.

Îi spui că nu, nu a avut nicio idee sau impresie anume. Erau doar nişte jurnale. Fiindcă nu vrei să revii acolo, nu vrei să-ţi retrăieşti finalul expediţiei, lucrurile care s-au petrecut în far.

— Şi nimic nu ţi s-a părut neobişnuit, ieşit din comun?

— Nu.

Şi-i dai înainte cu povestea mai simplă a pericolului din tunel.

Mai apoi, aplecându-se către tine conspirativ, ca între fete:

— Gloria. Cynthia. De ce-ai făcut-o, de fapt?

Ca şi cum Lowry n-ar fi fost cu ele în încăpere. Ridici din umeri, schiţezi un zâmbet chinuit. La finalul relatării tale, Severance surâde şi zice:

— E posibil să clasificăm asta drept „nu s-a întâmplat” şi să ne vedem de treabă mai departe. Şi dacă aşa va fi, ai să-i mulţumeşti lui Lowry.

O palmă pe braţul tău, totuşi, parcă pentru a spune: „Să nu uiţi că am ajutat”. Îţi rămâne şi Whitby, mai zice ea, dacă trece de o evaluare psihică pe care s-o conduci tu personal la Centru, neoficial. Dar:

— Garantezi pentru el. Eşti responsabilă pentru el.

Noul comandant al trupelor de frontieră va fi ales de Lowry personal şi va raporta atât acestuia, cât şi lui Severance, şi vor fi instituite protocoale pentru ca, după cum formulează Lowry, „Tu şi Whitby şi alţi ticăloşi suficient de tâmpiţi ca să încerce s-o şteargă să se gândească de două ori înainte”.

Încă vreo câteva amabilităţi fără rost şi Jackie a părăsit camera la fel de iute cum a şi ajuns, întâlnirea a fost atât de scurtă încât te face să te întrebi ce alt motiv a avut ca să vină aici, ce alte treburi mai are cu Lowry? A intrat ea într-o capcană, sau Lowry? Încercând să-ţi aminteşti data exactă când Severance a venit la Divizia Sudică. Prefirându-şi în minte o listă cu îndatoririle, cu obligaţiile ei şi unde a fost atunci. Gândindu-te că e o parte dintr-un puzzle pe care n-o vezi, pe care n-ai *nevoie* să o vezi.

O O O

Lowry se află acolo, în centrul sediului său secret, privind marea în vreme ce fulgi deşi de zăpadă încep să acopere iarba, minele marine, cărăruile. Cu gâştele şi pescăruşii cărora n-o să le pese niciodată de planurile lui Lowry sau de ale tale, de întrunirea voastră lângă farul fals, la fel de păcălită de el cum au fost şi expediţiile de dinainte păcălite de cel real. Dar Severance a ieşit afară acum, păşeşte pe stânci, se uită la valuri. Vorbeşte la telefon, însă Lowry nu o vede - îşi vede doar reflexia în geam iar ea e prinsă acolo, înăuntrul siluetei lui.

Lowry se saltă de pe scaun, se plimbă prin faţa paharului, îşi dă o palmă peste piept.

— Şi ce vreau eu e asta: Următoarea expediţie nu mai merge la Centru. Or să vină aici. O să fie instruiţi *aici.* Vrei ca Aria X să reacţioneze? Vrei să se schimbe ceva? O să schimb eu. O să vâr chestii în creierul Ariei X, chestii cu ghimpi în coadă. O să curgă sânge. O să-l facă pe inamic, la dracu', să ştie că rezistăm. Că ne-am pus pe el.

Unele poteci îşi pierd iute urmele; cu altele durează mult până le descoperi şi le urmezi. Vederea lui Severance păşind pe muchia de pietre negre de lângă far, fie el şi un far fals, îţi ridică părul de pe mâini, te face să vrei să zici „E al meu, nu al tău."

Lowry încă stă aplecat deasupra ta şi te toacă la cap cu ce se va întâmpla şi cum se va întâmpla. Sigur că vrea mai mult control. Sigur că o să-l capete.

Dar mai ştii, acum, ceva ce doar bănuiai înainte: Dincolo de răţoiala lui, Lowry simte că soarta voastră se întrepătrunde. Că e mai legat de tine ca oricând.

După şase luni, vei putea să te întorci la Divizia Sudică. Nimeni de-acolo nu va şti de ce-ai lipsit atâta, iar Grace nu le va spune, promite că-i va munci atât de tare, între timp, că „n-or să aibă timp să se gândească la asta".

Cât aştepţi acasă să treacă perioada de suspendare, ai în cap imaginea asta a lui Grace, o negresă înaltă, severă, în halat de laborator şi cu tricorn de general pe cap, ţinând o sabie întinsă şi stând, nu se ştie de ce, la prova unei bărci, traversând un râu de importanţă strategică. Când se face timpul ca ea să-şi lepede pălăria, să scape de barcă, să-ţi cedeze controlul, cum o să se simtă oare?

Un singur gând ceţos în majoritatea serilor, după vizitele la doctor sau după ce face cumpărături pentru cină: în ce lume trăiesc de fapt? Cea în care se pot auzi ţipetele lui Whitby la far, amestecate cu răcnetele din prima expediţie, sau cea în care pui recipientele cu supă conservată în bufet. Poţi să exişti în ambele? Vrei asta? Când Grace te sună să te întrebe ce mai faci, ar trebui să zici „Ca de obicei" sau „Oribil, ca şi cum aş face autopsii încontinuu, fără niciun motiv"?

Aşezată la bar, la Chipper's - e la fel, nu, acum că te-ai întors? Poate şi mai ceva acum, fiindcă ai mai mult timp de petrecut acolo. Şi agenta imobiliară apare des. Vorbeşte mereu - despre cum a plecat în nord să-şi viziteze familia, despre un film văzut, despre politica locală. Uneori, veteranul cu eterna bere dinainte scoate la înaintare câte o

amintire de demult cu copiii lui, încercând să ia parte la conversaţie.

În vreme ce agenta imobiliară şi beţivul vorbesc peste capul tău, dai şi tu din cap ca şi cum ai şti despre ce discută, de parcă ai putea avea de-a face cu asta, când tu nu mai poţi vedea acum decât două imagini suprapuse ale paznicului de la far, zicând acelaşi lucru la intervale diferite, adresându-se la două versiuni diferite ale tale. Una în obscuritate şi una în lumină.

— Te gândeşti la copiii tăi, nu? zice agenta. Îmi dau seama.

Mintea ţi-a zburat departe. Masca trebuie să se fi dezlipit.

Mai iei o bere, începi să-i povesteşti agentei totul despre copiii tăi - unde se duc la şcoală, cum ţi-ai dori să-i vezi mai des, că învaţă ca să se facă doctori. Că speri să-i vezi acasă în vacanţă. Veteranul, la capătul barului, se uită la tine pe lângă agentă, cu o expresie stranie pe chip. O expresie care arată recunoaşterea, de parcă şi-ar da seama ce faci.

La naiba, poate ar trebui să pui şi ceva piese la tonomat. Poate şi-o serie de karaoke mai târziu, încă vreo câteva beri, încă vreo câteva detalii născocite din viaţa ta. Doar că agenta imobiliară a plecat la un moment dat şi ai rămas doar cu veteranul, plus nişte oameni care au venit târziu şi pe care nu-i cunoşti, n-o să-i cunoşti niciodată. Duşumeaua e lipicioasă, înnegrită de pete vechi. Sticlele de după bar au pahare peste buză, ca să nu intre musculiţele. Tejgheaua are un luciu care nu-i cu totul natural. În spatele tău, spaţiile dintre mese sunt întunecate şi cerurile acelea ponosite au apărut din nou, minuni neînchipuite pe tavan, câteva dintre ele necesitând un moment pentru a le recunoaşte.

Fiindcă cealaltă lume se prelinge întotdeauna în asta. Fiindcă oricât ai încerca să ştii ce s-a întâmplat la far doar între tine şi Whitby, ştii că tot va scăpa cumva, în vreo formă, şi că asta va avea consecinţe.

La far, Whitby se apucase să umble prin clădire, iar tu încă urcai treptele când ţi-ai dat seama că nu-l mai auzeai mişcând prin camera alăturată. În nemişcarea şi praful acela, după felul în care lumina ce pătrundea pe uşa ruptă din faţă făcea întunericul să pară cenuşiu, te aşteptai să dai peste el într-un ungher, o siluetă luminând în întuneric.

Însă ai descoperit iute că urcase scara, se dusese până sus, în vârf. Se auzise zgomot de busculadă, de lemn spart. O voce înălţându-se peste alta, ambele curios de familiare, şi totuşi de unde încă o voce? Te-ai luat, deci, rapid după sunete şi, în vreme ce urcai, senzaţia era

totodată de dublură şi de disonanţă, fiindcă în amintire treptele fuseseră mult mai late, drumul mult mai îndelungat, spaţiul din interiorul turnului lăsase impresia unei lipse de greutate, pereţii fuseseră zugrăviţi cândva în alb, ferestrele deschise pentru a primi în ele cerul şi aroma de iarbă cosită adusă de Saul. Însă în întuneric, îngrijorată în privinţa lui Whitby, ai devenit o gigantă, ori farul s-a pierdut, ori s-a *diminuat,* nu doar ruinat de timp, ci contractându-se precum fosila spiralată a unei cochilii, ducându-te într-un loc ce nu-ţi mai era familiar. Ştergând, cu fiecare treaptă, ce credeai că ştii.

În vârf, dăduse peste Whitby în camera de observaţie, gâfâind ca un animal, cu hainele rupte şi sânge pe mâini, şi avusese impresia stranie că marginile jurnalelor se unduiau, îl acopereau pe Whitby, încercau să-l înece. Nu mai era nimeni acolo în afară de Whitby, care-i relată o poveste imposibilă despre cum îşi întâlnise dublura, pe Falsul Whitby, pe platformă, că acesta-l urmărise până în camera reflectorului, apoi căzuseră prin chepeng şi nimeriseră pe vraful de jurnale, dezechilibraţi şi stângaci. Mirosul lor. Mărimea movilei. Felul în care le simţiseră atingerea Whitby cel Real şi Falsul Whitby reluându-şi confruntarea, cu câte o rază de lumină pătrunzând când şi când prin chepeng.

Cum să verifice această poveste a doi Whitby în loc de unul? Că nu Whitby se lovise singur, nu îşi dăduse pumni şi picioare, nu se muşcase, acoperit cu hârtie foşnitoare, ci făcuse asta unei alte versiuni. Rănile sale erau neconcludente.

Însă tabloul te fascinează, îţi revine în minte după şase luni, chiar când tai ceapă pentru amestecul de condimente în bucătărie ori îţi tunzi peluza.

Încerci să-ţi imaginezi uneori cum ar fi fost să fi sosit mai din timp, nu după consumarea confruntării, şi să te opreşti acolo, în susul treptelor, să te uiţi în spaţiul acela fără să fii în stare să te mişti, şi să-i priveşti pe cei doi Whitby luptându-se. Aproape că-ţi vine să crezi că Whitby i-a dat naştere lui Whitby, că, pe parcursul explorării Ariei X, ceva din însăşi natura lui Whitby a creat acest paradox, versiunea aceea, colecţia de impulsuri, gânduri şi opinii care încercase, o dată pentru totdeauna, să-şi extermine alter ego-ul.

Până ce două mâini albicioase se întind ca să sugrume un gât albicios şi două chipuri se privesc ţintă, la câţiva centimetri distanţă doar, faşa de deasupra deformată de o exacerbare a furiei în vreme ce

faţa de dedesubt rămâne calmă, teribil de calmă, înconjurată de foile rupte şi mototolite ale jurnalelor. Hârtia albă cu liniuţă roşie pe margine, liniile albastre pe care se scrie. Pagini după pagini umplute cu scris de mână uneori incomprehensibil. Toate aceste jurnale fără nume însă cu funcţia notată, ba uneori nici măcar asta, ca şi cum Aria X şi-ar fi introdus acolo propriile relatări. Oare se mişcă şi revin la poziţia iniţială, ca şi cum ceva imens ar dormi între ele, trăgând aer şi dându-l afară?

E un halou care le înconjoară, sau îl înconjoară pe Whitby? Pe cei doi Whitby?

Până ce se aude pârâitul. E un gât? O spinare? Iar acel Whitby pus cu spatele la movilă se înmoaie, capul îi cade pe-o parte, iar Whitby de deasupra, încremenit, scoate un soi de suspin jalnic şi-l împinge pe Whitby Mortul în josul movilei, apoi, cu chiu, cu vai, izbuteşte să se zbată şi să se răsucească, eliberându-se de-acolo… şi se aşază într-un ungher, holbându-se la propriul său cadavru.

Apoi, abia apoi, începi să te întrebi dacă Whitby al tău a câştigat - şi cine să fi fost celălalt Whitby, care ar fi arătat supranatural de calm, cu faţa netedă, fără riduri, cu ochii larg deschişi, privind ţintă, cu doar poziţia corpului sugerând că a fost supus unor violenţe.

L-ai silit după aceea pe Whitby să iasă din locul acela, să ia un pic de aer lângă balustradă, să privească acel peisaj superb şi de nepătruns. Ai vorbit despre vechi obsesii care te bântuie, deghizate în cunoaşterea ta enciclopedică, exhaustivă, a coastei uitate. Whitby îţi tot spunea ceva - ceva pe un ton imperativ, dar nu-l auzeai de fapt. Erai mai preocupată să umpli spaţiul dintre voi cu propriul tău scenariu, cu interpretarea proprie - ori să-l calmezi pe Whitby, ori să-i negi experienţa. Să uiţi de movila de jurnale. Un lucru la care nu vrei să te gândeşti prea mult, pe care ţi l-ai scos din minte, fiindcă nu aşa e în firea lucrurilor? Să ignori irealul ca să nu devină şi mai real.

Înainte de a coborî, te-ai uitat după Whitby Mortul, dar nu era pe nicăieri.

Poate că n-o să afli niciodată adevărul.

Însă, în ceea ce Whitby s-a jurat că era rucsacul lui Whitby Mortul, ai descoperit două obiecte curioase: o plantă stranie şi un telefon mobil stricat.

0010: CONTROL

Control se trezi şi dădu cu ochii de un picior încălţat cu bocanc la doar câţiva centimetri de locul unde stătea întins pe-o parte, sub nişte pături. Talpa neagră a bocancului militar era uzată, avea rosături lungi, ca o hartă a unui povârniş. Se adunase în adâncituri, şi pe lângă ţintele negre menite să sporească aderenţa, noroi uscat şi nisip. Urme de iarbă, o dâră de alge uscate pe-o latură a bocancului.

Această privelişte îi păru drept o dovadă a lipsei de îngrijire, care nu se reflecta în aranjamentul ordonat al proviziilor şi de faptul că frunzele şi alte rămăşiţe păreau să fie măturate des. Lângă bocanc: talpa de un cafeniu-deschis a unui picior musculos ce părea să aparţină unei alte persoane, cu unghiile tăiate şi degetul mare bine înfăşurat în tifon proaspăt, doar cu o dâră abia sesizabilă de sânge uscat ce păta pe dedesubt.

Atât bocancul, cât şi piciorul îi aparţineau lui Grace Stevenson. Mai sus, în lungul piciorului, văzu că ţinea cele trei pagini mototolite şi ponosite pe care le salvase el din raportul lui Whitby. În uniforma militară, care includea şi o cămaşă cu mânecă scurtă, Grace părea mai subţire şi pe la tâmple îi apăruseră fire cărunte. Arăta ca şi cum ar fi trecut prin multe într-un timp scurt. Lângă ea, într-un toc, se afla un pistol şi alături de acesta o raniţă.

Se mută pe spate, se ridică în şezut şi se propti cu spinarea în peretele aflat în diagonala lui Grace, cel cu fereastra dintre ei. Păsările gălăgioase care-l treziseră în zori, pentru scurt timp, tăceau acum, probabil scurmând după hrană sau făcând ce făceau de obicei păsările. Era oare amiază deja? Pasărea Rară se ghemuise într-un sac de dormit cu model de camuflaj şi tresărise continuu în timpul nopţii, zvâcneli uşoare şi sunete care-i aminteau lui Control de motanul lui, când era cuprins de vreo viziune nocturnă.

— De ce dracu' m-ai căutat prin buzunare? Cumva, tonul acuzator părăsi vorbele în vreme ce le rostea, uşurat că totuşi sculptura tatălui mai era încă în buzunarul gecii.

Ea îl ignoră, frunzărind mesajul final al lui Whitby, oscilând între zâmbet şi încruntare, atentă dar neconvinsă.

— Nu s-a schimbat de ultima oară când l-am văzut. E şi mai plin de rahaturi acum… probabil. Doar că pe-atunci autorul era dement. Singular. Acum suntem demenţi cu toţii, ce mama dracului.

— Mama dracului?

O privire întrebătoare.

— Ce-i în neregulă cu „mama dracului”? Nu mai poate Aria X că înjur eu.

Continuă să citească şi să recitească foile, clătinând din cap la unele pasaje, în vreme ce Control se holba la ea, simţindu-se încă posesiv. Era mai ataşat de paginile acelea decât crezuse, se temea ca ea să nu le facă ghemotoc şi să le arunce pe geam.

— Poţi să mi le dai înapoi?

Un amuzament sleit, ceva în zâmbetul ei care-l înştiinţa că era transparent.

— Nu încă, nu încă. Mănâncă ceva. Apoi completează o cerere oficială.

Se întoarse iarăşi la citit.

Frustrat, el aruncă o privire în jur. Era de o curăţenie compulsivă, cum i se păruse şi la prima vedere. Carabinele stăteau într-un şir precis pe peretele din fund, lângă locul ei de dormit, adică o saltea pe care pusese un cearşaf şi o pătură, pe care o împăturise bine. O poză mică, încreţită a iubitei ei prietene, pusă pe o muchie, cu marginile îndoite netezite. Lângă lungul perete lateral se aliniau conserve cu mâncare şi batoane proteice. Pahare şi sticle cu apă de băut, pe care o obţinuse de la vreun izvor sau fântână. Cuţite. O plită portabilă. Oale, tigăi. Cărate tocmai de la Divizia Sudică sau găsite prin rămăşiţele convoiului ambuscat de pe ţărm? Nu voia să ghicească cât din toate acestea găsise pe insulă.

Control era pe cale să se ridice în picioare şi să ia o cutie, când ea lăsă foile să cadă pe podeaua dintre ei, exact într-o pată de umezeală de la ploaie.

— La naiba.

Se întinse iute, în patru labe, să le culeagă. Ţeava armei lui Grace i se apăsă în tâmplă, lângă ureche. Rămase nemişcat, uitându-se încă spre locul unde dormea Pasărea Rară.

— Eşti real? întrebă ea hârâit, ca şi cum vocea i-ar fi încărunţit ca şi părul.

Ar fi trebuit să intuiască ceva mai profund din bocancul ei, din degetul ei bandajat?

— Grace…

Îl lovi peste frunte cu vârful ţevii şi-l împinse şi mai tare cu puşca

în piele, şoptindu-i la ureche:

— Nu folosi nenorocitul de nume. Niciodată să nu-mi rosteşti numele! Fără nume. S-ar putea să mai ştie încă numele.

— *Ce* s-ar putea să mai ştie numele? înăbuşindu-şi cuvântul *Grace.*

— N-ar trebui să ştii deja? Dispreţuitoare.

— Lasă arma.

— Nu.

— Pot să mă aşez?

— Nu. *Eşti real?*

— Nu ştiu ce înseamnă asta, zise el cât de calm reuşi, întrebându-se dacă se putea mişca destul de iute cât să iasă din linia de tragere, să-i smulgă arma de lângă tâmplă înainte ca ea să-i zboare creierii.

— Cred că ştii. Dacă eşti modificat. La mâna a doua. O halucinaţie. O viziune.

— Sunt la fel de real ca şi tine, zise el.

Dar cu o teamă secretă, una pe care nu voia să o rostească, împreună cu gândul că nu ştia ce îndurase Grace de când o văzuse ultima oară. Că nu mai era sigur, acum, că o cunoaşte. Nu mai mult decât se cunoştea, acum, pe el însuşi.

— Ce program rulezi? De la Centru sau cuvântul L?

— Cuvântul L?

Gânduri absurde. *Lămâie? Lumină? Lesbiană?* Apoi îşi dădu seama că se referea la Lowry.

— Niciunul. Am tăiat sugestia hipnotică. M-am eliberat.

Nu era sigur nici el că o crede.

— Să facem un test?

— Nu încerca. Serios vorbesc… *să nu.*

— N-aş face asta, zise Grace ca şi cum ar fi acuzat-o de crime împotriva umanităţii. Asta-i damblaua lui L. Dar ştiu de-acum semnele. Căpătaţi cu toţii o expresie îndurerată, vă faceţi palizi. Degetele vi se încovoaie. Semnătura lui, pusă pe voi toţi.

— E rezidual, doar rezidual.

— Dar recunoşti totuşi.

— Recunosc, habar nu am de ce morţii mă-sii îmi ţii o armă lipită de cap! ţipă el.

Oare Pasărea Rară nu auzise *nimic,* sau se prefăcea că doarme? Şi acolo, ca pentru a-l numi oricum mincinos: ceea ce Pasărea Rară numea „strălucirea”, curioasă, interesată, întrebătoare. Se ridica acum

ca o durere difuză în piept, ca un spasm în coapsa stângă, în vreme ce zăbovea în patru labe, interogat de directoarea sa adjunctă.

O pauză, o apăsare sporită a catarii puştii în capul lui, făcându-l să tresară de durere. Apoi presiunea dispăru, odată cu umbra ei. Ridică privirea. Grace era iarăşi cu spinarea lipită de perete, cu arma încă în mână.

Se aşeză în şezut, cu mâinile pe coapse, se sili să inspire şi să expire cu putere şi se gândi la opţiunile pe care le avea. Era genul de situaţie operativă pe care maică-sa ar fi numit-o „un sau fără sau”. Putea sau să găsească o cale să liniştească spiritele, sau să încerce să ajungă la puştile de pe perete. Nu era cu adevărat o alegere. Nu acum, când Pasărea Rară era scoasă din scenă.

Încetişor, cu precauţie, culese cele trei pagini ale lui Whitby de pe jos, încordându-şi voinţa ca să iasă din pericolul acestui moment:

— Aşa îţi primeşti de obicei musafirii?

Faţa ei era acum o mască impasibilă, provocându-l să o sfideze.

— Uneori se termină cu mine apăsând pe trăgaci. Control, nu mă interesează rahaturile. Habar nu ai prin ce-am trecut. Ce-ar putea fi real şi… ce-ar putea să nu fie.

Se lăsă cu spinarea pe perete, cu paginile lui Whitby la piept. Avea ceva în coada ochiului?

— Nu e nimic pe lume, zise el, în afară de ceea ce ne zic despre ea simţurile noastre, şi ce pot face e maximul pe care-l pot obţine bazându-mă pe aceste informaţii.

Deşi nu mai avea încredere în acel cuvânt.

— Era o vreme când mai întâi aş fi tras, încă dinainte să ieşiţi din barcă.

— Mersi? zise Control cu cât de multă ironie putu. O înclinare scurtă din cap, de parcă ar fi zis-o serios, şi Grace îşi vârî pistolul în tocul de pe şoldul drept.

— Trebuie mereu să am grijă.

El observă tensiunea din braţul ei şi auzi clicul strident pe care-l făcea jucându-se cu capsa de la toc. Îl deschidea, îl închidea.

— Sigur, zise Control. Văd că cineva te-a călcat pe degetul mare. Genul ăsta de chestie poate face pe cineva să devină paranoic.

Ea nu băgă de seamă cele spuse de el şi zise:

— Când aţi ajuns aici?

— Acum cinci zile.

— Cât a trecut de când s-a modificat frontiera?

Oare Grace pierduse şirul zilelor aici, singură?

— Nu mai mult de două săptămâni.

— Cum aţi trecut de cealaltă parte?

Îi spuse, omiţând doar să-i dea vreun detaliu despre localizarea uşii de sub mare. Omiţând şi faptul că Pasărea Rară o crease.

Grace chibzui la toate acestea vreme de o clipă, cu un surâs amar ce respingea orice interpretare. Însă el intră iarăşi în alertă; femeia apucase cuţitul de vânătoare în mâna stângă şi desena cerculeţe în praful din faţa ei. Asta nu era doar o interogare paranoidă. Erau altele mai însemnate la mijloc şi propria lui analiză de executat: oare Grace fusese momită de ceva aici pe insulă sau suferise genul de şoc ce-ţi rearanjează procesele cognitive, afectându-ţi pentru totdeauna judecata?

Cu câtă blândeţe izbuti, zise:

— Te deranjează dacă o trezesc pe Pasărea Rară acum?

— I-am pus un sedativ în apă aseară.

— Ai făcut ce?

Răsunetul a o duzină de anchete de terorism, toate simbolurile şi semnele.

— Eşti prietenul ei cel mai bun acum? Ai încredere în ea? Şi pricepi măcar la ce mă refer?

Avea încredere că nu era ea duşmanul. Avea încredere că era umană. Voia să spună Am *încredere în ea cum am în mine însumi,* dar asta n-ar fi mulţumit-o pe Grace. Nu pe această versiune a lui Grace.

— Ce s-a întâmplat aici?

Se simţea trădat, trist. Că ajunsese atât de departe, dar că acea veche dinamică - o ţigară postită în curtea Diviziei Sudice - se făcuse cenuşă.

Pe Grace o zgudui un fior, un tremur ascuns ce se arăta la suprafaţă, străbătând-o şi trecând mai departe, ca şi cum abia acum s-ar fi trezit dintr-un coşmar.

— Durează să te obişnuieşti, zise femeia privind ţintă desenele pe care le făcuse în praf. Durează să te obişnuieşti, să ajungi să ştii că tot ce am făcut noi nu a însemnat nimic. Că Centrul ne-a abandonat. Că noul nostru director ne-a abandonat.

— Am încercat să - *am încercat să stau, tu mi-ai spus să plec.*

Dar era limpede că nu aşa vedea ea lucrurile. Ştia cum era la

marginea lumii şi ea îi scotea ochii cu asta.

— Mai întâi am încercat să te învinovăţesc, când încercam să-mi ordonez lucrurile în cap. Şi te-am învinovăţit. Dar ce puteai tu să faci? Nimic. Probabil că Centrul te-a programat să faci ce voiau.

Îşi aminti de momentele acelea oribile, îngrămădite în memorie, vârâte acolo claie peste grămadă. De expresia de pe chipul lui Grace în acel moment în care frontiera avansa către Divizia Sudică, cântărind posibilitatea ca el să nu-i fi spus absolut nimic. Să nu fi fost atât de aproape de ea, să nu-şi fi lăsat palma pe braţul ei. Doar un gând.

— Faţa ta, Control, dacă ai fi putut vedea ce mutră ai făcut, zise ea de parcă ar fi vorbit despre reacţia lui la o petrecere surpriză. Peretele clădirii devenind carne, Directoarea revenind într-un val de lumină verde. Apăsarea lor.

Degetele de la mâna stângă i se strânseseră în jurul sculpturii lui Chorry din buzunarul gecii. Dădu drumul statuetei şi scoase mâna din buzunar, îşi desfăcu degetele. Examina adânciturile albe, rotunjite, mărginite cu roz.

— Ce s-a întâmplat cu oamenii din secţia de ştiinţă?

— Au decis să se baricadeze la subsol. Dar locul se schimba foarte rapid. N-am rămas mult.

Vorbise aşa de nonşalant, prea nonşalant, vorbind despre dispariţia lumii aşa cum o ştiuseră ei. *N-am rămas mult.* O propoziţie ascunzând o sumedenie de orori. Control se îndoia că personalul avusese de ales în ce se întâmplase cu ei, zăvorâţi de peretele acela brusc apărut.

Şi Whitby. Însă, amintindu-şi de ce transmiseseră camerele sale spion, nu voia să ştie despre cuvântul W încă, sau poate niciodată.

— Şi… directoarea?

Acea privire neclintită, chiar şi în acest context nou, chiar şi agitată, nervoasă, obosită şi nemâncată. Acea abilitate de neînfrânt de a prelua responsabilitatea, pentru tot şi toate, şi de a continua.

— I-am tras un glonţ în cap. Aveam ordine anterioare, odată ce am stabilit că ceea ce se întorcea era un intrus, o copie, un fals.

Nu izbuti să mai continue, sau se gândise la ceva ce-o abătea de la povestit, ori încerca doar să se ţină tare. Cât o costase să ucidă fie şi o versiune a persoanei căreia-i fusese devotată, pe care se putea spune că o iubise, asta Control nu putea estima.

După un timp, puse şi inevitabila întrebare:

— Şi-apoi ce a mai fost?

Un ridicat din umeri, cu privirea ţintuită în pământ.

— Am făcut ce trebuia să fac. Am recuperat ce s-a putut, i-am luat cu mine pe cei ce doreau şi, potrivit ordinelor prealabile, am pornit-o spre far. M-am dus unde a spus ea. Am făcut exact ce a spus ea şi n-am realizat nimic cu asta. Nu am schimbat nimic. Greşise total, greşise şi n-avusese niciun plan. Absolut niciun plan.

Rană deschisă, patimă întrezărindu-se în tot ce îi spunea cu o voce atât de calmă. Se concentra asupra tălpii bocancului ei. Toracele dezmembrat al unei furnici, stâlcit undeva mai la sud de ora cinci.

— De aceea nu ai mai trecut frontiera înapoi? Din cauza vinovăţiei?

— Nu se poate *trece înapoi* frontiera, ţipă ea. Nu mai există *poarta.*

Sufocându-se în apa mării, izbit de bancul de peşti. Din nou o viziune cu înecul. Gata cu poarta. Nu mai era.

Doar ce se afla pe fundul mării. Poate. Pierdut în acest gând, în vreme ce Grace continua să vorbească despre lucruri groteşti şi imposibile.

O O O

De pe ferestrele ce dădeau spre platforma farului dărăpănat, lumea arăta diferit, şi nu pentru că Grace reintrase în scenă. Un zid subţire de ceaţă se furişase dinspre mare şi blocase vederea, iar temperatura scăzuse brusc. La noapte, dacă nu se schimba asta, avea să fie nevoie de foc. Abia desluşindu-se prin ceaţă şi frunzişul copacilor: rămăşiţe fantomatice ale caselor, pereţi ca nişte fâşii contorsionate de carne, alunecând într-o carne şi mai putredă. Paralel cu marea, un drum, apoi dealuri acoperite cu o pădure mixtă, deasă, de pini şi stejari.

Nu mai era uşă la frontieră, care să ducă acasă.

Grace eliminase dublura directoarei.

Grace simţise frontiera mişcându-se şi trecând peste ea.

— A fost ca şi cum eram *văzută.* Dezbrăcată. Diminuată. Redusă la nimic, zise privind cu devotament înfocat la fotografia fragilă, reparată cu atâta grijă, a femeii pe care o iubea în lumea reală.

Se retrăsese organizat cu un număr de membri ai Diviziei Sudice, de securitate şi alţii, către far, potrivit ordinelor prealabile ale directoarei, ordine necunoscute lui, care se profilase cumva din trecut cerând să i se acorde validitate. La far, unii dintre soldaţi începuseră

să se schimbe şi nu făcuseră faţă acelei schimbări. Unii o porniseră spre tunel şi nu mai fuseseră văzuţi niciodată. Câţiva vorbiseră de umbre imense care se apropiau dinspre mare.

O schismă între facţiuni, inclusiv o dispută aprigă cu comandantul forţelor de frontieră, le înrăutăţise situaţia.

— N-a supravieţuit niciunul, nu cred. Niciunul nu ştia cum să supravieţuiască.

Însă rămânea vagă în privinţa acţiunilor ei de la far şi a retragerii spre insulă.

— Am făcut ce-a trebuit. E în trecut acum. M-am împăcat cu asta. Nu prea dorm.

O harababură totală. *În trecut?* Abia se întâmplase.

Control îşi păstrase un dram de nădejde, iluzia unei ultime redute, a unei mentalităţi dârze, a unei cauze comune pentru care să înfrunte duşmanul. Dar asta fusese o fantezie bolnăvicioasă, un soi de negare abjectă. Divizia Sudică era terminată, chiar dacă ei ar fi rezistat şi un veac acolo, în secţia ştiinţifică, chiar dacă ar fi devenit o stirpe subterană de oameni palizi ai peşterilor, trăind în frică, spunând poveşti de groază nepoţilor despre lumea oribilă ce-i aştepta deasupra.

— Ai instruire în tehnici de supravieţuire?

O presupunere, dar una întărită de proviziile ei.

— Pachetul protecţie de bază îi ziceam, spuse Grace. Directoarea l-a impus şefilor de departamente şi celor din zona administrativă.

Fiindcă îi preţuise siguranţa atât de mult, sperase că şefa secţiei de aprovizionare va supravieţui apocalipsei. Ar fi pus rămăşag că „pachetul protecţie de bază” i se aplicase doar Cynthiei şi lui Grace. Cu el nu l-ar fi împărţit.

— Dacă ai plănuit asta, înseamnă că e o misiune?

— Ţi se pare că aduce a misiune?

Un rânjet scurt, ironic. Un alt ton al vocii ei, ca şi cum s-ar fi temut că Pasărea Rară, care începea să se foiască, ar fi putut trage cu urechea.

— Misiunea e supravieţuirea, John. Misiunea e să o scoţi la capăt zi după zi. Îmi văd de ale mele. Urmez anumite protocoale. Sunt atentă şi tăcută.

Grace era pregătită să-şi ducă aici tot restul zilelor sale. Se resemnase deja să se conformeze acestei paradigme.

Pasărea Rară se înălţă într-un cot. Nu părea ameţită. Privirea părea

să-i fie o armă, de parcă nu i-ar fi trebuit puşcă sau cuţit. Nu arăta a cineva care ar fi apreciat dacă i-ai fi spus că fusese sedată, aşadar Control nu-i spuse. Grace îi aruncă o privire temătoare, respectuoasă, acum că nu mai era o movilită adormită pe podea.

— Ce a atacat convoiul? întrebă Pasărea Rară.

Fără *bună dimineaţa* sau vreun interes oarecare în ceea ce discutau. Cât de mult auzise, întinsă acolo? Ce i se imprimase în mintea pe jumătate conştientă despre falsuri şi dublura directoarei?

Un pufnet dinspre Grace, urmat de o ridicare din umeri, dar fără vreun răspuns.

Pasărea Rară înălţă şi ea din umeri, apucă un baton de proteine, îi despică ambalajul cu cuţitul şi hăpăi conţinutul. Printre înghiţituri:

— E oribil şi rânced. Ai dat peste ceva neobişnuit pe insulă?

— Totul e neobişnuit pe-aici, zise Grace cu un fel de extenuare, de parcă ar mai fi auzit de multe ori întrebarea.

— Pe biologă ai văzut-o?

Francheţea adresându-se francheţii, iar Control încordat, aşteptând răspunsul.

— Dacă am văzut-o pe biologă?

Întorcând întrebarea pe toate părţile, examinând-o din toate unghiurile.

— Dacă am văzut-o pe biologă?

Clicul capsei de la tocul lui Grace se auzea mai iute acum, modelul din praf, făcut cu cuţitul, era mai complex. Era o spirală? Două spirale întrepătrunse? O stea de mare sau doar o stea?

— Haide, răspunde-mi, Grace, zise Pasărea Rară punându-se pe picioare şi aşezându-se în faţa lor, cu mâinile pe lângă coapse, în genul de poziţie relaxată şi totuşi perfect echilibrată în care ar sta cineva care se aşteaptă la probleme. Cineva cu pregătire de luptă.

Lumina ce venea prin fereastră scăzu, acoperită de un nor trecător. O pasăre, afară, ciripea sau bolborosea ceva în acelaşi tempou cu rotirea lamei cuţitului. De departe se auzea un zvon de ceva sonor, ca un vaiet, poate un ecou răsfrânt de pietrele farului. O şopârlă gecko zvâcni suindu-se pe perete. Control nu ştia dacă să fie îngrijorat de ce vedea în faţa ochilor sau de lucrurile de pe fundal. Era singura întrebare care-o preocupa pe Pasărea Rară, şi Control nu ştie de ce era în stare dacă Grace n-avea să-i răspundă.

Grace îşi mută privirea spre Control, zicând:

— Dacă aş sta să-i spun copiei ăsteia - şi aici întinse degetul spre Pasărea Rară - tot ce am aflat, am tot sta aici până la pastele cailor.

— *Răspunde* şi gata, îngână Pasărea Rară.

— Suntem în trecere? întrebă Control. Ar trebui s-o pornim de aici.

La asta se reducea povestea, într-un fel. Nu la întrebarea Păsării Rare ci la atitudinea lui Grace, la continua suspiciune cu care-l privea pe el.

— Ştii cât am stat pe insula asta. M-ai întrebat vreodată?

— Ai văzut-o pe biologă? întrebă Pasărea Rară cu un soi de mârâit sacadat.

— Întreabă-mă.

Cuţitul se înfipse, vibrând, în duşumeaua de lemn a platformei. Mâna de pe toc se liniştise, poposind pe armă.

Control îi aruncă o privire iute Păsării Rare. Îi scăpase oare ceva vital?

— Cât ai stat pe insulă? întrebă el.

— Trei ani. Sunt de *trei ani* aici.

O O O

Afară, totul arăta nemişcat, imposibil de nemişcat. Şopârla încremenită pe perete. Control încremenit în gânduri. O expresie de mulţumire, pe care Grace nu reuşise să şi-o suprime, întipărită pe faţa ei trudită. Satisfacţia de a le fi spus ceva ce n-aveau cum să ştie, la care n-avuseseră cum să se aştepte.

— Trei *ani,* zise Control, ca o rugăminte pentru ea de a-şi lua înapoi vorba.

— Nu te cred, zise Pasărea Rară.

Un hohot tare de râs.

— Nu vă învinuiesc. Nu vă învinuiesc defel. Aveţi dreptate. Probabil că-s vreo dementă care a luat-o razna trăind aici de capul ei. Probabil nu fac faţă situaţiei. Sunt dusă cu sorcova. Păi cum. Sigur că da. Numai că…

Grace trase din raniţă un vraf de pagini. Ferfeniţite, îngălbenite, acoperite cu scris de mână. Prinse cu o agrafă ruginită într-un colţ.

Azvârli foile la picioarele Păsării Rare.

— Citeşte. Citeşte, să nu pierd timpul povestindu-ţi. Citeşte acolo.

Pasărea Rară apucă foile şi se uită nedumerită la prima pagină.

— Ce e? întrebă Control, deşi o parte a lui nu voia să ştie, nu mai voia încă o strămutare.

— Testamentul biologei, zise Grace.

PARTEA A DOUA
Lumină fixă

Scrisul, pentru mine, e ca şi cum aş încerca să repornesc un motor care n-a mai fost folosit cu anii, tăcut şi cuprins de rugină, pe un teren viran - sufocat de apă şi vânt, infestat de furnici, păianjeni şi gândaci. Viţe-de-vie contorsionate şi buruieni crescând, înălţându-se din el. Un fel de tuse bolborosită, o erupţie de frunze şi praf, o voce care seamănă un pic cu a mea dar nu e la fel ca înainte; am ajuns să-mi folosesc cu adevărat destul de rar vocea.

A trecut o groază de timp de când n-am mai pus cuvinte pe hârtie, şi multă vreme nici n-am simţit vreun imbold s-o fac. Am simţit, mai acut decât oricând, că aici, pe insulă, ar trebui ca *niciodată să nu fac abstracţie de clipa de faţă.* Să faci abstracţie de clipa de faţă e periculos - atunci se strecoară chestiile spre tine, după care nu mai există niciun moment al prezentului la care să revii. Doar foarte recent am început să simt ceva asemenea unei *lipse,* ori altceva în afara gândului că voi exista pur şi simplu în acest loc şi voi trăi cât mi s-a dat să trăiesc. N-am fost interesată să *rememorez,* să *pun pe hârtie,* să *comunic* într-un fel ce a ajuns să mi se pară extrem de trivial. Poate că nu-i o surpriză, în cazul ăsta, că am început de vreo câteva ori să scriu asta şi am abandonat trei sau patru ciorne ale… acestui document? Scrisoare? Acest… ce-o fi şi el.

Poate că ezitarea mă copleşeşte şi pentru că, atunci când mă gândesc să scriu, simt o străfulgerare a lumii pe care am lăsat-o în urmă. Lumea de dincolo, care, atunci când gândurile mă poartă într-acolo, îmi pare o sferă pâcloasă, indistinctă, ce iradiază o lumină slabă, la care se adaugă voci discordante, imagini care despică ochiul şi mintea precum un brici, iar noi nu izbutim nici să clipim măcar. Pare un mit, un fel de tragedie mitică, o minciună că aş fi trăit vreodată acolo, sau că mai trăieşte cineva acolo. Într-o zi peştele şi uliul, vulpea şi bufniţa vor spune poveşti, în felul lor, despre acest glob de lumină dezmembrat şi despre ce conţinea, despre toată otrava şi nenorocirea care picurau din el. Dacă limbajul uman ar însemna

ceva, aş putea să istorisesc totul valurilor sau cerului, dar ce rost ar avea?

Însă, după ce am decis să las în sfârşit strălucirea să mă ia, după ce i-am rezistat atâţia ani, vreau să mai fac o încercare. Cine va citi toate astea? Nu ştiu şi nu-mi pasă prea mult. Poate că scriu doar pentru mine, pentru a exista o relatare a acestei expediţii, deşi nu pot decât să spun prima parte a unei poveşti mult mai lungi. Dacă lumea de pe tărâmul celălalt pare să fi abandonat cu totul ideea expediţiilor, poate că asta e o dovadă a apariţiei bruşte a sănătăţii mintale. Însă acea lume, ba chiar şi pericolele celei în care trăiesc acum, vor ajunge în câteva zile o preocupare mai puţin însemnată.

01: Strălucirea

La început, insula era mereu înaintea mea, undeva, în lungul coastei, şi prezenţa soţului meu în semnele ca nişte marcaje făcute din firimituri de pâine pe care am crezut că le găsesc pe drum şi am sperat că sunt de la el. Sub pietre, înfipte în crengi, ghemuindu-se moarte pe pământ. Toate erau importante pentru mine, indiferent dacă unele erau reale iar altele doar simple coincidenţe. Să ajung pe insulă însemna, atunci, ceva pentru mine. Mă mai agăţăm încă de ideea de cauzalitate, de *scop,* un scop care să poată fi recunoscut de Divizia Sudică. Dar dacă descoperi că preţul scopului e de a face invizibile atâtea alte lucruri?

Potrivit jurnalului său, soţului meu i-a luat şase zile ca să ajungă pe insulă pentru prima oară. Mie mi-a luat ceva mai mult. Fiindcă regulile se schimbaseră. Fiindcă terenul pe care îl socoteam sigur într-o zi devenea nesigur în următoarea, şi uneori părea să fie tras de sub mine. În spatele meu, la far, o luminescenţă creştea în tărie şi o pâclă de văpaie începuse să domine cerul, iar când priveam spre mare cu binoclul, se vedea, pentru mai multe zile decât ar fi trebuit să fie posibil, ceva imens, ieşind din mare într-o mişcare continuă, unduioasă, dată cu încetinitorul. Ceva ce nu eram pregătită încă să văd.

Înainte, păsările ce se năpusteau spre văzduh lăsau în urmă dâre neclare de culoare ce aduceau cu alte versiuni ale lor, care ar fi putut fi halucinaţii. Aerul părea maleabil, sau ca şi cum cineva ar fi putut izbuti să-l *convingă* ori să-l *sileească.* Mă simţeam prinsă la mijloc,

mereu pe drum, niciodată la destinaţie, aşa că în curând mi-am dorit un loc pe care să-l pot numi „tabăra principală” un timp - un loc care să-mi domolească frustrarea continuă de a simţi că nu puteam avea încredere în natura prin care călătoream, având ca singur punct de reper cărarea însăşi, care, deşi devenea mai buruienoasă şi şerpuită, nu se oprea, nu se dizolva niciodată în neant.

Dacă m-ar fi dus spre o culme, aş fi rămas acolo sau aş fi urmat cărarea până la marginea povârnişului? Sau blocajul ar fi fost suficient ca să fac cale întoarsă şi să-ncerc să găsesc poarta din frontieră? E dificil de prezis ce-aş fi putut să fac. Traiectoriile gândurilor mele erau împrăştiate pe parcursul acelui drum, contorsionate în toate direcţiile, precum rândunicile de pe cerul albastru şi senin, care dădeau rotocoale iuţi, într-o clipită, pentru a se întoarce apoi la traseul originar, abaterea de la zbor însemnând doar o vânătoare scurtă pentru un firicel de proteină de insectă.

Nici nu ştiu câte din aceste fenomene, din aceste gânduri ar trebui să le atribui strălucirii din mine. Pe unele, nu pe toate, dacă e să mă bizui pe ce s-a întâmplat mai târziu, ce se întâmplă încă. Exact când credeam că strălucirea era ceva, devenea altceva. În a cincea dimineaţă m-am ridicat de pe iarbă, din praf şi nisip, iar strălucirea se adunase şi forma un fel de a doua piele sau carapace peste mine, iar pielea aceea s-a rupt de pe ochii mei, când i-am deschis, ca o peliculă de gheaţă infinit de subţire, de fragilă. Îi auzeam sfărâmarea, topirea, de parcă zgomotul ar fi venit de la kilometri distanţă.

Pe măsură ce orele treceau, strălucirea s-a manifestat în pieptul meu ca o piatră fierbinte, înroşită ce pulsa, nedorită tovărăşie, lângă inimă. Savanta din mine voia să se auto-anestezieze şi să opereze, să extragă obstrucţia, deşi nu eram chirurg iar strălucirea nu era o tumoare. Ţin minte cum gândeam că, până dimineaţa viitoare, s-ar putea să vorbesc cu animalele. S-ar putea să mă dau de-a dura pe jos, râzând isterică, sub cerul acela albastru, necruţător. Ori să descopăr că strălucirea s-a ridicat curioasă din creştetul meu, ca un periscop - independentă şi vie, fără să mai lase nimic în urmă în afara unei găoace golite.

Pe la apus, în ziua aceea în care ignorasem tăunii şi reptilele imense ce se holbau din apă, rânjind la mine ca nişte carnivore fără cuget ce erau… cam în perioada aceea strălucirea mi se urcase deja la cap şi se afla în spatele tuturor gândurilor mele, ca un tăciune acoperit

cu cenuşă îngheţată. Şi nu mai puteam fi sigură că strălucirea era un sentiment, un impuls, o infecţie. Mă îndreptam spre o insulă care putea sau nu să-mi ofere răspunsuri fiindcă *intenţionam* să mă duc acolo sau fiindcă eram direcţionată într-acolo de un străin invizibil? Un tovarăş. Era strălucirea mai *separată* decât ştiam eu? Şi de ce îmi apăreau atât de adesea în minte cuvintele psihologei, şi de ce nu le puteam smulge de-acolo?

Nu erau întrebări speculative, subiectele unei dezbateri fără vlagă, ci griji concrete. Mă simţeam, uneori, ca şi cum cuvintele acelea, conversaţia mea ultimă cu psihologa, stăteau ca un scut sau zid între mine şi aspecte ale strălucirii, că o ciudăţenie intenţionată a acelor cuvinte activase ceva în mine. Însă indiferent cum îmi plimbam prin minte acel schimb de replici, nu ajungeam mai aproape de vreo concluzie. De unele lucruri poţi ajunge atât de aproape încât nu le mai desluşeşti adevărata natură.

În noaptea aceea am făcut tabăra, am aprins focul, fiindcă nu-mi păsa cine mă vedea. Dacă strălucirea exista separat şi dacă orice bucăţică din Aria X mă vedea oricum, ce mai conta? Se întorcea în mine un fel de nesăbuinţă ameţitoare - şi o primeam cu bucurie. Farul dispăruse de mult în zare, însă continuam să mă uit după el, după acel punct de reper, după acea capcană gigantică. Şi pe aici creşteau ciulinii vineţii, din abundenţă, şi nu mă puteam opri să nu-i socotesc spioni ai Ariei X. Chiar dacă totul, pe aici, spiona şi era spionat.

Vântul bătea cu putere dinspre ţărm, ţin minte, şi era frig. Ţineam cu dinţii de asemenea detalii, pe atunci socotindu-le o cale de a ţine departe strălucirea - o superstiţie ca oricare alta. Şi, în curând, un vaiet a început să străbată amurgul, împreună cu nişte bufnituri familiare, de parcă ceva corpolent s-ar fi zbătut prin stufăriş. M-a luat cu tremurici, dar am şi râs, şi am zis cu voce tare: „E doar un vechi prieten!” Doar că nu aşa de vechi şi nu tocmai prieten. O prezenţă hidoasă. O fiară. În momentul acela în care m-am simţit neînfricată, sau poate în acesta de-acum doar, am simţit o afecţiune puternică şi-o legătură cu dihania aceea. M-am dus să o întâlnesc, şi pe tot drumul strălucirea mea a bombănit într-o manieră morocănoasă, aproape iritată. Un monstru? Da, dar după monstrul care fusese Târâtorul, am intrat neşovăielnică în contact cu această sursă de mister mai simplă.

02: Creatura care geme

Vă scutesc de descrierea căutării acestei creaturi de care fugisem cândva; era absurd să încerc să fac diferenţa dintre tulpinile de stuf îndoite de vânt şi cele zgâlţâite de ceva mai aparte, să plescăi prin noroi şi zloată încercând să nu-mi rup glezna sau să mă blochez.

Am ajuns, în cele din urmă, într-un fel de luminiş, o insulă de pământ întărit acoperită cu iarbă anemică şi mărginită de şi mai multe desişuri de stuf. La capătul mai depărtat, se vedea ceva albicios, ca o omidă grasă, care se zvârcolea şi gemea monstruos, bătând cu mădularele în stuful de dedesubt, neînstare acum de viteza la care fusesem martoră în trecut. Mi-am dat seama, nu peste mult, că dormea.

Capul îi era mic în comparaţie cu corpul, însă avea faţa întoarsă de la mine, aşa că n-am putut vedea decât un gât gros, ridat, contopindu-se cu craniul. Încă aveam o şansă să plec. Aveam toate motivele. Tremuram din toate încheieturile şi hotărârea ce mă făcuse să mă abat de la cărarea principală se evaporase. Însă ceva, poate aerul lipsit de conştiinţă al creaturii, m-a făcut să zăbovesc.

Am înaintat, cu arma aţintită asupra fiarei. De atât de aproape, geamătul era asurzitor, avea vibraţia stranie, guturală, a unui clopot de la catedrală, dar viu. Nu aveam cum să mă apropii în linişte - pământul era acoperit, peste nămol şi iarbă, cu stuf uscat care-mi pocnea sub paşi - însă fiinţa dormea încă. Am luminat-o cu lanterna. Corpul avea consistenţa şi forma unui porc uriaş combinat cu un limax, iar pielea albicioasă era presărată cu porţiuni răpciugoase acoperite cu muşchi verzui. Braţele şi picioarele indicau că membrele erau de porc, însă cu câte trei degete groase la capete. Poziţionate în lungul trunchiului, pe lângă ceea ce am presupus că era stomacul, se mai aflau două apendice, aducând cu nişte pseudopode cărnoase. Creatura le folosea ca să-şi cârmească trupul masiv, însă se zvârcoleau des, într-un chip jalnic, şi izbeau în pământ ca şi cum n-ar fi fost în totalitate sub controlul ei.

Am luminat cu lanterna capul creaturii, acel oval mic şi roz sprijinit de gâtul prea gros. Cum sugera masca descompusă pe care o găsisem pe parcursul primei întâlniri cu creatura, aceasta avea chipul psihologului din expediţia soţului meu. Şi faţa aceea, cufundată în somn, forma o mască de o chinuitoare şi neînţeleasă suferinţă, cu gura

deschisă perpetuu în formă de O, cu membrele scormonind pământul, mişcându-se sincopat, greoi, într-un fel ce părea circular. Pe ochi avea o peliculă albă ce-mi spunea că creatura era oarbă.

Ar fi trebuit să simt ceva. Ar fi trebuit să mă simt mişcată sau dezgustată de întâlnirea aceasta. Însă, după coborârea în turn, după anihilarea mea de Târâtor, nu simţeam nimic. Niciun pic de emoţie, nici măcar obişnuita şi banala milă, cu toată exhibarea aceasta de traumă, de agonie dincolo de înţelegere.

Fiara aceasta ar fi trebuit să fie vreun delfin cu uitătură nefirească, ori un mistreţ care se purta ca şi cum s-ar fi găsit într-un corp nou. Şi poate că făcea parte dintr-un model intenţionat şi nu pricepeam eu în ce consta modelul, însă *arăta* ca o greşeală, ca o ratare a Ariei X, care asimilase atât de frumos şi de egal atâtea lucruri. Ceea ce mă făcea să mă întreb dacă nu cumva strălucirea mea era un vestitor, sub vreo formă oarecare, a *acestui* lucru. Ideea de a dispărea pe coastă, sub atingerea anonimă a apei şi vântului, sau în mlaştini, nu mă tulbura foarte tare, poate că nu mă tulburase niciodată. Însă asta da - această zvârcolire oarbă, necontenită. Mă păcălisem oare singură să cred că luarea mea în stăpânire de către strălucire avea să fie un proces nedureros ba chiar de o anume frumuseţe? Nu era nimic frumos în creatura jeluitoare, nimic care să nu pară o intervenţie ce te băga în sperieţi.

În contextul acela nu puteam nici să intervin, deşi îi priveam zbaterea, continua agitaţie. Nu voiam să-i sfârşesc chinurile, în parte fiindcă aveam date incomplete. Nu puteam fi sigură în privinţa a ceea ce însemna fiinţa aceea sau în privinţa a ce îndura. Poate că, dincolo de ceea ce părea a fi durere, se găsea extazul - ce mai rămânea din visatul omenesc şi, în visatul acela, alinare. Mi-a mai venit şi gândul că poate ceva *adus* de acest membru al expediţiei în Aria X contribuise la starea sa.

Asta îmi pot aminti acum, când memoria începe să se întrepătrundă cu multe alte gânduri. În cele din urmă, am luat o mostră de păr ce s-a dovedit la fel de nefolositoare ca şi celelalte - o constanţă pe care ar fi trebuit, cred, s-o admir, dar n-o admiram - şi m-am întors la foculeţul meu amărât, în mijlocul unui nimic care era totul.

Însă această întâlnire m-a afectat într-un fel. Am devenit hotărâtă să nu cedez strălucirii, să nu-mi lepăd identitatea, nu încă. Nu mă puteam împăca cu posibilitatea ca, într-o zi, să-mi las vigilenţa

deoparte şi să devin o creatură care geme în stuf.

Poate că era doar slăbiciune. Poate că era doar frică.

03: Insula

Nu peste mult, insula a devenit o umbră sau o dâră pe orizontul mării, aşa că ştiam că era o chestiune de zile de-acum, chiar dacă nu reuşeam să-mi dau seama exact cum trece timpul. Insula care era la fel de opacă pentru mine cât fusese pentru soţul meu după revenirea sa. Nu ştiam ce mă aşteaptă acolo, şi realitatea acestui fapt mă punea în gardă, mă făcea să monitorizez cu mai multă atenţie strălucirea, să mă împotrivesc mai tare, de parcă, ridicol lucru, după ce treceam de partea cealaltă, trebuia să fiu în formă, cât se poate de alertă. Pentru ce? Pentru un cadavru pe care să-l găsesc dacă aveam noroc? Pentru amintirile unei vieţi dincolo, în lume, pe care să ne-o amintim acum, eronat, mai liniştită şi mai confortabilă decât fusese? Nu ştiu răspunsul la acele întrebări, cu excepţia faptului că prima directivă a unui organism e de a continua să existe - să respire, să mănânce şi să se cace, să doarmă şi să se reguleze şi, în principiu, să îşi vadă de repetarea bucuroasă a zilelor sale.

Mi-am strâns bine rucsacul şi m-am aruncat în apă.

O O O

Dacă celui ce citeşte aceste rânduri îi plac poveştile cu personaje ghemuite pe lângă focuri abia pâlpâind, cu lupi dând târcoale prin preajmă, va fi dezamăgit să afle că nu m-a atacat niciun leviatan din adâncuri cât am înotat spre insulă. Că, deşi obosită şi înfrigurată, mi-am făcut cu uşurinţă un adăpost la farul dărăpănat ce aştepta pe ţărm. Că am găsit suficientă mâncare cu timpul, prinzând peşte, căutând fructe de pădure, săpând după tuberculi care, deşi aţoşi, erau comestibili. Am prins şi animale mici în capcană, când a trebuit, mi-am făcut o grădină de legume proprie cu seminţele de la fructele pe care le-am găsit şi am fertilizat-o cu propriul amestec făcut în casă.

La început, farul m-a nedumerit mai mult decât orice altceva de pe insulă. Mi se părea o imagine în oglindă a farului de pe coastă - felul în care se reflecta lumina în el - şi asta îmi părea un soi de glumă obscură şi posibil nemiloasă. Putea fi doar încă un detaliu din multele

care nu mă duceau mai aproape de răspunsuri în privinţa Ariei X, sau această confluenţă, acest sinonim incomplet, cu vârful surpat şi platforma pe care mi-o alesesem ca fortăreaţă zăcând sub o prelată de frunze moarte, ude… putea fi un indicator de neconfundat, un semn de o deosebită importanţă.

Mai târziu am explorat pe îndelete casa farului, clădirile alăturate, orăşelul abandonat, cu o metodicitate sistematică şi ştiinţifică, însă mi s-a părut că prima mea misiune de recunoaştere ar fi trebuit să aibă un spectru mai larg: să caut eventuale ameninţări, să caut surse de apă şi de mâncare şi orice semn de viaţă umană. Nu voiam să nădăjduiesc prea mult, fiindcă nu descoperisem semne ale vreunei ocupări recente a farului, care părea adăpostul cel mai probabil fiindcă, la prima vedere cel puţin, celelalte clădiri arătau dărăpănate, se făcuseră fărâme cu uimitoare repeziciune odată ce Aria X îşi impusese voinţa asupra acestor locuri. Se mai vedeau şi semne de poluare, cicatrice vechi, dar atât de şterse în peisaj încât n-am putut estima acum câtă vreme fuseseră provocate. Şi dacă Aria X accelera ştergerea efectelor lor.

Insula e cam de douăzeci şi doi de kilometri lungime, lată de aproape zece şi cu o circumferinţă de peste şaizeci, conţinând ceea ce am estimat la cam 135 de kilometri pătraţi de teren, sau peste douăzeci de hectare. Pădurea mixtă, de pin şi stejar, acoperă mare parte din interior şi se întinde până spre ţărm pe partea dinspre continent, însă cea care dă spre mare a fost atacată de furtuni şi aici vei găsi mai ales ierburi mărunte, muşchi şi tufişuri ţepoase. Apa dulce se iveşte mai des decât m-aş fi aşteptat, din râuleţe ce şerpuiesc dinspre dealuri către ţărm. Asta explică probabil amplasarea orăşelului abandonat, ca şi protecţia sa de furtunile ce se abat dinspre mare. Am găsit însă şi un robinet în curtea farului care, deşi mai întâi s-a stropşit şi-a scuipat rugină cafenie, a început să slobozească un fir de apă sălcie însă potabilă din vreun acvifer ascuns.

Am găsit, explorând mai departe, un ecosistem bogat în care o populaţie de iepuri alerţi era ţinută sub control de răpitori şi de vulpile de pe insulă, acestea din urmă de un soi micuţ dar combativ ce sugera că o singură pereche iniţială, sau două, se adaptase la dimensiunile şi oportunităţile împrejurimilor. Şi păsările erau de multe feluri, de la rândunici de copac şi lăstuni vineţii până la sfrâncioci şi pănţăruşi, ciocănitori şi şoimi de noapte - pe lângă prea

multe păsări de mare ca să le mai pot cataloga. La amurg, sunetele vieţii aviare, triumfătoare, formează un cor puternic, un contrast pronunţat cu tăcerea mlaştinilor, a cărei bogăţie animală e mai discretă, aproape la pândă.

Am hălăduit multe zile pe insulă, atât pe margini, cât şi prin interior, ajungând să pot evalua cum e şi ce conţine, în vreme ce îmi înregistram observaţiile, i-am înjurat pe cei de la Divizia Sudică pentru că nu ne dăduseră nicio hartă, deşi ştiu şi că aş fi testat orice schiţă mi-ar fi fost oferită şi aş fi ajuns să fac aproape la fel de multă muncă. Nu doar fiindcă nu aveam încredere în Divizia Sudică, ci şi fiindcă nu aveam încredere în Aria X.

Însă, după ce am terminat cu această inspecţie iniţială, n-aş fi putut spune că insula însăşi avea ceva supranatural sau neobişnuit.

Asta dacă nu pun la socoteală, poate, bufniţa.

04: Bufniţa

Mi-am găsit soţul? Într-un fel, chiar dacă nu sub forma în care îl ştiam. În cealaltă parte a insulei, după-amiaza târziu, după ce mă vârâsem prin urzici, prin tufe şi printre tulpinile rigide şi tăioase ale ierburilor înalte, umbrite toate de frunzişul întrepătruns al unor pini negri aplecaţi de vânt - am ieşit la iveală într-o vâlcea liniştită ce cuprindea o plajă cu nisip alb şi apă mică ce se întindea mult până ce apele mai adânci şi mai întunecate să îi ia locul. Pe plajă, răspândite, bucăţi din piloni de beton şi piatră, tot ce mai rămăsese dintr-un chei abandonat, din alte vremuri; locul devenise cuibar pentru mai bine de o duzină de cormorani.

Un singur pin pitic, de înălţimea unui om, se înălţa sfidător printre stânci şi cormorani, înnegrit şi aproape rămas fără ace. Pe una dintre crengile sale întinse, silueta neaşteptată a unei bufniţe comune cornute, cu urechi ascuţite, moţate. Avea chipul de culoarea ruginei, cu pene albe la bărbie şi gâtlej. Apropierea mea zgomotoasă ar fi trebuit s-o alarmeze, însă bufniţa se mulţumea să rămână ghemuită acolo, înconjurată de cormoranii ce se expuneau la soare. O scenă care mi s-a părut nenaturală şi care m-a oprit din drum.

Mi-am zis, mai întâi, că bufniţa era probabil rănită, şi am crezut asta şi mai mult când m-am apropiat şi n-a mişcat, spre deosebire de cercul învârtejit de cormorani care, plângându-se din răsputeri, au

zburat într-un şir lung şi jos peste apă, trimişi în exil, neliniştiţi. Orice altă bufniţă ar fi decolat şi-ar fi dispărut în pădure. Însă aceasta rămânea ca lipită de scoarţa jupuită a ramurii, privind ţintă, cu ochi enormi, la soarele ce scăpata la orizont.

Chiar şi când am ajuns exact lângă copac, simţindu-mă stingheră pe pietrele acelea, bufniţa nu a zburat, nu m-a privit. E rănită sau pe moarte, m-am gândit iar, însă eram precaută, gata să mă retrag, fiindcă o bufniţă poate fi periculoasă. Aceasta era uriaşă, avea cel puţin două kilograme, în ciuda oaselor goale pe dinăuntru şi-a penajului uşor. Însă nimic din ce făcusem nu izbutea deocamdată să o provoace şi am rămas aşa în picioare, în vreme ce soarele apunea, cu bufniţa lângă mine.

Studiasem bufniţe la începuturile carierei şi ştiam că nevrozele le erau necunoscute, spre deosebire de alte specii de păsări mai inteligente. Majoritatea bufniţelor sunt şi foarte frumoase, şi mai au şi o altă trăsătură, greu de definit, dar care poate părea, pentru un observator, o stare de calm. O asemenea linişte era pe acea plajă, şi o linişte pe care n-o simţeam drept sinistră.

La apus, bufniţa şi-a întors spre mine, în sfârşit, privirea fioroasă şi galbenă, şi cu vârful aripii întinse să-mi atingă faţa, pasărea s-a lansat în aer, un arc neted şi silenţios care a propulsat-o spre pădurea din spatele meu. Dusă era, sau aşa am crezut, şi cu diverse posibilităţi de interpretare a comportamentului său neobişnuit. Linia de demarcaţie dintre excentricităţile vieţii sălbatice şi conştientizarea impusă de Aria X e câteodată greu de trasat.

Îmi trebuia adăpost pentru noapte şi l-am găsit în extremitatea vestică a plajei, un cerc mic de pietre ce înconjurau cenuşa înnegrită a unui foc vechi - cam pe la linia cea mai de sus a fluxului, aproape de marginea pădurii. Am mai găsit, în ultima geană de lumină a zilei, şi un cort vechi, decolorat de soare, ponosit şi mototolit de furtuni. Cineva trăise acolo un timp şi, fără să îndrăznesc a mă gândi cine putea să fie, mi-am făcut acolo tabăra, am aprins focul, am gătit un iepure pe care-l vânasem mai devreme. Apoi, obosită, am adormit în vuietul valurilor, sub un acoperământ moale şi tihnit de stele.

M-am trezit doar o dată peste noapte şi am văzut bufniţa cocoţată de cealaltă parte a focului, pe rucsacul meu. Îmi mai adusese un iepure. Am aţipit iar şi, când m-am trezit, nu mai era.

O O O

Am stat trei zile în locul acela şi admit că am făcut-o din cauza bufniţei şi pentru că vâlceaua aceea era aproape perfectă; mă vedeam petrecându-mi viaţa acolo. Dar şi pentru că voiam să aflu mai multe despre persoana care făcuse focul şi trăise în acel cort. Chiar şi mototolit şi învechit, se vedea limpede că e parte a echipamentului standard, deşi nu avea vreun marcaj cu Divizia Sudică pe el.

Ceva mai încolo de cort, în pădure, am descoperit un pistol dintre cele de expediţie, într-un toc putred, printre flori de câmp, rogoz şi muşchi. Am găsit o bluză de corp de la o uniformă militară, apoi jacheta şi şosetele, răspândite peste tot ca şi cum ar fi fost lepădate de bunăvoie, cu bucurie chiar… sau ca şi cum ar fi fost aruncate acolo de vreun om sau animal. Un nume nu aveam să găsesc, o ştiam, şi n-am găsit nici vreo scrisoare. N-aveam să aflu niciodată, de fapt, dacă aici poposise soţul meu sau vreo altă persoană, cu totul necunoscută mie.

Însă mai era şi bufniţa, privindu-mă aproape necontenit, mereu prin apropiere. Întotdeauna ceva mai aproape, ceva mai blândă, dar niciodată îmblânzită pe deplin. Bufniţa arunca rămurele la picioarele mele, la întâmplare, părând mai degrabă s-o facă mecanic, reflex, decât cu vreun motiv anume. Se apleca spre mine, comportament tipic de bufniţă, apoi petrecea ore întregi distantă, aproape mohorâtă. Odată sau de două ori s-a aşezat pe o ramură cam la înălţimea mea, şi m-am apropiat ca să fac un experiment, iar bufniţa s-a stropşit la mine aproape ca o pisică, a bătut din aripi şi şi-a umflat penele până ce m-am retras. Alteori, pe o creangă ceva mai înaltă, bufniţa se legăna şi se apleca, se apleca şi se legăna, mişcându-şi corpul dintr-o parte într-alta dar ţinându-se cu ghearele în acelaşi loc. Apoi se uita la mine prosteşte.

Am pornit mai departe, pe linia ţărmului, însoţită uneori de cormorani. Nu mă aşteptam ca bufniţa să se ţină după mine, dar mă ruşinez să spun că m-am bucurat când a făcut-o. Pe la finele celei de-a doua săptămâni bufniţa îmi mânca din palmă la apus, înainte de a-şi vedea de viaţa sa nocturnă. Îi auzeam, nopţile, ciudatul şi cavernosul bu-hu-hu - sunet pe care mulţi îl socotesc misterios sau ameninţător, dar mie mi s-a părut mereu jucăuş sau obraznic. Bufniţa obişnuia să reapară un pic către ziuă - o dată în chip de minge de pene aruncându-se cu capul înainte în nisip şi înfoindu-şi penajul,

scăldându-se în pulbere şi apucându-se apoi să se caute de păduchi şi alţi paraziţi.

Gândul mi se strecura în cap când nu eram atentă, şi îl alungam. Era oare soţul meu, în formă alterată? Mă recunoştea, sau era o bufniţă care răspundea, pur şi simplu, la prezenţa unei fiinţe umane? Spre deosebire de prezenţa apăsătoare a altor animale, cu bufniţa nu aveam senzaţia asta. Dar poate, mi-am spus, asta se datora faptului că mă obişnuisem deja. Poate că ajunsesem la un fel de echilibru cu strălucirea, care normaliza asemenea indicatori.

Când am completat turul, revenind la farul ruinat, bufniţa a rămas cu mine. Nu mai încerca să-mi atragă atenţia, însă apărea la amurg pe crengile unui copac de lângă far şi stăteam acolo împreună. Uneori era deja acolo după-amiaza, dacă mergeam pe sub umbrele copacilor întunecaţi, şi mă urma, scoţând buhuhu-uri zgomotoase ca să anunţe sosirea mea. Dar niciodată mai devreme, ca şi cum şi-ar fi amintit că nu suportam nenaturalul la animale, ca şi cum ar fi înţeles. Şi, în plus, avea şi bufniţa treburi - să vâneze. După o săptămână, totuşi, şi-a făcut sălaş în turla dărâmată a farului. Au reapărut şi cormoranii, sau poate că nu erau aceiaşi, dar înainte de explorările mele nu văzusem atâtea păsări acolo.

Pe parcursul zilei bufniţa stătea la soare acolo, înainte de a se lăsa cuprinsă de un somn ce era uneori însoţit de un sforăit gros, nazal. Pe parcursul zilei, mi se întâmpla să adorm pe platformă şi să aud, deasupra, fâsâitul slab al aripilor sale mângâind aerul, zburând spre pădure în căutarea prăzii. În acele momente de tranziţie dintre zi şi noapte, când totul părea posibil, sau aşa mă păcăleam singură să cred, am început să vorbesc cu bufniţa. Deşi îmi displăcea să antropomorfizez animalele, nu mi se părea important să mă abţin de la acest fel de a comunica, fiindcă excentricitatea comportamentului păsării era vizibilă, înţelegea sau nu, însă, dacă nu, sunetul e oricum mai important pentru bufniţe decât pentru fiinţe umane. Aşa că i-am vorbit, în caz că era altceva decât părea, dar şi din politeţe şi pentru a ajuta la canalizarea strălucirii.

Cu toate astea, prosteşti cum pot părea, cum puteam să-l recunosc cu adevărat în bufniţă pe cel pe care-l căutam, cum să trec acea prăpastie vreodată? Şi totuşi în relaţia noastră se instala o simbioză bine-venită. Continuam să vânez pentru pasăre, iar bufniţa continua să vâneze pentru mine, deşi cu o anume nonşalanţă, ca şi cum n-ar fi

avut intenţia asta - iepuri şi veveriţe pe care-i lăsa să cadă lângă mine de pe creangă. În anumite feluri, în tăcere în ce-o privea şi bazat pe principiile cele mai fundamentale ale prieteniei şi supravieţuirii, aranjamentul acesta funcţiona mai bine decât orice altceva din lumea largă. Încă nu văzusem nicio persoană pe insulă, dar am găsit, acum, dovezi ale unei prezenţe umane anterioare.

05. Bandiţii Supravegherii & Căutării

Întoarsă din explorările mele, cu bufniţa ca tovarăş, am început să cuprind, încet-încet, măsura celor ce mă înconjurau în apropiere: farul, clădirile adiacente şi orăşelul de dincolo de ele. Orăşelul, care fusese abandonat cu mult înainte de crearea Ariei X, consta într-o stradă principală şi câteva străduţe care se transformau apoi în uliţe nepavate, cu urme de cauciucuri peste care creşteau buruieni. Totul era pustiu; dacă voiam, puteam să mă declar stăpâna acestor locuri.

„Strada Mare” devenise un soi de faţadă, cedând asaltului unei armate lipsite de orânduială de viţe sălbatice, copaci înfloriţi, tufişuri, bălării şi flori de câmp. Veveriţe şi bursuci, sconcşi şi ratoni luaseră restul în stăpânire iar vulturii pescari se cuibăreau pe acoperişurile dărăpănate. La etajul unei case ce adăpostise o prăvălie, porumbeii şi graurii se iţeau pe după găurile ferestrelor, a căror sticlă se spărsese şi căzuse înăuntru. Totul avea mirosul bogat al teritoriului luat în stăpânire, al mugurilor dulci şi al ierbii proaspete de vară, din care se simţea izul astringent de animal care-şi marcase teritoriul. Mai avea şi ceva neaşteptat pentru mine, un fel de şoc continuu la vederea acestor monumente funerare grosolane ridicate în memoria vieţii umane într-un loc pe care-l socotisem eliberat, în mare parte, de prezenţa oamenilor.

Ici şi colo, am mai găsit semne ale expediţiilor ce ajunseseră la insulă şi ori se întorseseră peste apă, ori muriseră aici şi fuseseră transformate. Un rucsac abandonat, cu obişnuita hartă. O lanternă. O lunetă de puşcă. Un bidonaş de metal. Erau rămăşiţe tentante, chinuitoare - indicatori pe care încercam să-i descâlcesc prea mult, din motive ce dezvăluiau o slăbiciune în mine. Ar fi trebuit să fie destul să ştiu că mai fuseseră şi alţii înaintea mea, că şi ei căutaseră răspunsuri, fie că le găsiseră ori nu.

Însă informaţia asta prezenta straturi sedimentare, şi unele dintre

materialele mai vechi, despre care credeam că datau din perioada imediat înainte şi imediat după crearea Ariei X, mă interesau mai mult. Existaseră oameni care locuiseră aici în acea perioadă scurtă, şi oamenii aceştia aveau iniţialele BSC, deşi n-am găsit niciodată un fragment care să-mi explice de la ce veneau iniţialele. Nici nu-mi aminteam ca, în afara Ariei X sau pe parcursul instruirii noastre pentru expediţie, să fi auzit vreodată de o asemenea organizaţie. Evident, insulei nu i se dăduse nicio atenţie pe parcursul acestei instrucţii. Pe atunci, orice trădare a Diviziei Sudice îmi părea la fel cu cele de dinainte.

Bazându-mă pe ce ştiam, i-am numit Bandiţii Supravegherii & Căutării. Se potrivea cu ce ştiam din puţinul lăsat în urmă de ei şi, pentru un timp, mi-am ocupat zilele cu reconstruirea identităţii lor şi a scopului lor pe insulă.

Resturile rămase de pe urma lor aveau forma unor echipamente avariate pe care le-am identificat ca menite să înregistreze unde radio, să monitorizeze infraroşul şi alte frecvenţe, împreună cu maşinării mai ezoterice al căror scop nu l-am putut descifra. Pe lângă asemenea resturi stricate, am găsit hârtii (adesea indescifrabile) şi fotografii uzate, ba chiar şi nişte înregistrări audio ce cârâiau cuvinte de neînţeles, rostite prea lent, când le-am legat la un generator stricat care mi-a oferit doar vreo treizeci de secunde de curent înainte de a se opri.

Am găsit toate acestea în clădirile abandonate de pe Strada mare, resturi protejate de pereţi prăbuşiţi sau de pivniţe unde anumite unghere scăpaseră inundării. Se vedeau urme de flăcări prin locuri pe unde incendii controlate fuseseră declanşate în interior. Dar nu mi-am putut da seama dacă BSC făcuseră focurile sau dacă acestea fuseseră aprinse mai târziu, pe parcursul vreunui episod disperat de dinainte ca totul să fie asimilat de Aria X. Uitându-mă la cenuşa aceea, mi-am dat seama că încercările mele de a reconstitui un curs al evenimentelor aveau să rămână incomplete de-a pururi, fiindcă cineva dorise să ascundă ceva.

Am dus la far ce-am găsit şi m-am apucat de sortat, sub privirea atentă dar nefolositoare a bufniţei. În ciuda naturii incerte a celor găsite, am început să aşez laolaltă indicii ale unui scop, să am bănuieli în privinţa unei conspiraţii. Lucrurile la care mă refer au o natură extrem de speculativă, însă sunt, cred, sprijinite de fragilul probatoriu

la care am acces.

Cei de la BSC începuseră ocuparea insulei nu cu o topografiere a perimetrului ci cu o investigaţie temeinică a farului dărâmat, ceea ce însemna că sosiseră aici cu un scop precis. Investigaţia fusese îndreptată spre găsirea unei legături între farul de pe insulă şi cel de pe continent. Apăreau referiri la ceva ce „putea sau nu” să fi fost transferat, sugerând că poate sistemul optic din farul pe care-l ştiam atât de bine provenise iniţial de aici. Însă în context acest „putea sau nu” părea, aproape sigur, să existe separat de sistemul optic însuşi - sau putea exista separat. Nişte pagini rupte dintr-o carte dedicată istoriei celor mai faimoase faruri mi-a oferit unele lămuriri despre manufacturarea lentilelor şi transportul lor.

Exista de asemenea şi o lipsă de consens în privinţa căutării lor, o dezbatere privind existenţa unui „obiect sau fenomen înregistrabil” ce părea să revină la ideea legăturii dintre cele două faruri: dacă era un „fenomen”, legătura era importantă. Dacă era un „obiect”, atunci legătura putea să nu fie importantă, iar insula sau farul de pe coastă n-ar mai fi prezentat interes. Şi mai mult, natura acestor fragmente era contradictorie în ce priveşte organizarea şi sofisticarea lor. Unii membrii ai BSC păreau să nu deţină nici cea mai rudimentară înţelegere a ştiinţei şi m-au făcut să-mi pierd timpul cu mâzgăleli despre fantome, bântuiri şi pasaje copiate din cărţi despre posedări demonice. Descrierile mă interesau doar în măsura în care le puteam transfera asupra unei lumi biologice de relaţii parazite şi simbiote. Alţii dintre ei stăteau noaptea sub cerul liber şi-şi înregistrau visele de parcă ar fi fost transmisii dintr-o altă lume. Fiind un soi de literatură, mă distra să le citesc, însă nu-mi erau, altminteri, de niciun folos.

Împreună cu aceste superstiţii efemere aş pune şi observaţiile ştiinţifice mai puţin relevante, care reflectau implicarea unor minţi de mâna a treia sau a patra. Nu mai era vorba, aici, de acurateţea observaţiilor cât de banalitatea concluziilor. În această categorie intrau extrapolările despre materiale „prebiotice” şi „acţiune ectoplasmatică la distanţă”, ca şi experimente dovedite ca fiind găunoase cu decenii în urmă.

Însă era ceva ce ieşea în evidenţă din grămada aceea, ceva ce părea să provină din cu totul alt tip de inteligenţă. Această minte sau aceste minţi puneau întrebări şi nu păreau interesate de răspunsuri pripite, nu le păsa că o întrebare dădea naştere altora şase noi şi dacă, în cele

din urmă, niciuna dintre aceste şase întrebări nu ducea la nimic concret. Părea o răbdare impusă, ce nu făcea defel parte din zvârcolirea ca de argint-viu ce-o înconjura. Dacă pricepeam eu bine ce scria pe peticele acelea de hârtie, într-o jalnică încercare de a o face pe oracolul, aceste persoane de al doilea tip nu doar că îi ţineau sub ochi pe locuitorii de pe coastă, dar şi pe anumiţi tovarăşi din organizaţia lor. Aceasta nu avea doar experimente în mintea sa colectivă.

Lasă oare vreo urmă identificabilă reziduurile unei prezenţe? Cu toate că nu puteam fi sigură, am simţit că identificasem o asemenea prezenţă - una care se infiltrase, spre sfârşit, în BS&C. Fusese o schimbare la conducere, o direcţionare spre ceva mult mai sofisticat, ce mi se înfăţişa din paginile găsite.

Printre resturi, printre aceste deducţii incomplete, cuvântul *găsit!* Scris de mână, triumfător. Găsit ce? Dar, cu atât de puţine date, până şi *găsit!* Până şi conştientizarea acestei entităţi mai inteligente, ivindu-se prin fragmente, nu ducea nicăieri. Cineva, pe undeva, avea şi alte informaţii, însă elementele naturii - Aria X? - acceleraseră într-atât deteriorarea documentelor încât nu puteam întrezări mai mult, cu toate că era suficient cât aflasem. Suficient ca să lase impresia că cineva îşi băgase nasul cumva pe coasta asta înainte de crearea Ariei X; aveam şi experienţa proprie care-mi spunea că Divizia Sudică extrăsese datele despre insulă din informaţiile şi hărţile noastre dedicate expediţiei. Aceste două surse, deşi având mai mult de-a face cu absenţa decât cu confirmarea pozitivă, m-au făcut să-mi reînnoiesc eforturile de a căuta fragmente din documentele BSC printre dărâmături. Însă n-am mai găsit altceva decât descoperisem la prima mea investigaţie amănunţită.

06: Trecerea timpului şi durerea

N-am avut niciodată o ţară, n-am avut de ales; m-am născut într-una. Însă, cu timpul, insula asta a devenit ţara mea şi nu-mi mai trebuie alta. Nu m-am gândit niciodată să mă întorc, să revin în lume. Pe măsură ce anii au trecut şi n-a mai ajuns nimeni la refugiul meu insular, am început să mă întreb dacă Divizia Sudică mai exista - sau dacă existase vreodată, că poate nici nu exista o altă lume sau vreo expediţie, poate că suferisem de halucinaţii sau vreun traumatism, un

fel de amnezie. Am început să cred că într-o zi, poate, mă voi trezi amintindu-mi totul: vreo catastrofă care m-a lăsat singură aici, doar cu o bufniţă cu care să vorbesc.

Am supravieţuit unor furtuni care se ridicau într-o clipă, am trecut peste secetă şi peste un cui care mi-a intrat din neatenţie în picior. Am supravieţuit muşcăturilor multor lighioane, printre care un păianjen veninos şi un şarpe. Am învăţat să mă armonizez cu mediul într-atât, că după un timp niciun animal, natural sau nenatural, nu se mai sfia de prezenţa mea, motiv pentru care am încetat să mai prind altceva decât peşte, în afară de cazuri de forţă majoră, bazându-mă tot mai mult pe fructe şi vegetale. Deşi mă credeam în armonie şi cu mesajele lor.

În prelunga linişte şi singurătate, Aria X se dezvălui, uneori, în chipuri neaşteptate. Am început să percep schimbări infinitezimale în văzduh, ca şi cum piesele nu s-ar fi potrivit întocmai… şi să capăt de la habitatul din jur un simţ pentru lucrurile invizibile aflate în preajmă, fantome care aproape m-au făcut să-mi reconsider antipatia pentru accentul pus de BSC pe supranatural.

Stând într-un luminiş, într-o zi, cât de nemişcată era cu putinţă, am simţit un fel de *respiraţie* sau aglomerare de molecule venind din spate, pe care n-am putut-o identifica şi m-am străduit să-mi fac inima să-şi încetinească bătaia, atât de lentă încât la fiecare bătaie de-a mea inimile celor trei broaşte orăcăitoare să bată de douăzeci de mii de ori. Sperând să fiu atât de silenţioasă încât, fără să mă răsucesc într-acolo, să aud sau să prind în vreun fel ce anume mă privea. Însă, spre uşurarea mea, a zburat sau s-a retras în pământ după o clipă.

Odată, cerul s-a deschis şi-a început să toarne într-un fel nenantural, şi o lumină nefirească a început să scapere, prin toată negura, în vederea mea periferică. Mi-am imaginat că era farul cel de departe, că se trimiseseră expediţii în căutarea mea. Dar cu cât zăboveam mai mult, cu atât luminescenţa părea să covârşească întunericul, prin care am zărit, pentru o clipă, o umbră fragmentată ce-ar fi putut să fie nişte nori de furtună mai ciudaţi sau străfulgerarea inversată a unui organism uriaş. Asemenea fenomene, de care am avut parte sporadic în aceşti ultimi treizeci de ani, erau acompaniate şi de o schimbare a cerului nopţii. În asemenea nopţi, vestite doar de un fel de tremur al strălucirii din mine, nu apare niciodată luna, iar stelele sunt nefamiliare - sunt străine, aparţinând unei cosmologii pe care n-o

pot identifica. În nopţi ca acestea îmi doresc să mă fi ocupat cu astronomia.

Aş spune că, în cel puţin două ocazii, schimbarea asta mi-a apărut mai semnificativă, ca un fel de cataclism celest, însoţit de ceva ce-ar fi putut fi cutremure şi rupturi sau discontinuităţi în ţesătura nopţii, curând închise la loc, şi prin ele nedesluşindu-se nimic decât o beznă adâncă. Undeva, în lume sau în univers, se întâmplă ceva care creează aceste momente de discontinuitate. Aşa cred, cel puţin. Am senzaţia că în jurul meu lumea e mai groasă, mai *densă,* că greutatea şi plutirea realităţii sunt mai concentrate, mai decise. Ca şi cum ochiul cel atât de uman al delfinului, pe care l-am surprins atunci privindu-mă ţintă, ar fi cu fiecare fază şi mai bine cuprins în carnea care ne înconjoară.

Dincolo de aceste observaţii ar mai fi o întrebare: Care este natura psihozei mele? Halucinez văzând cerul nopţii pe care îl ştiu? Sau când îl văd pe cel straniu? În ce stele ar trebui să mă încred, după care să mă călăuzesc? Stau la ruinele farului, în unele nopţi, mă uit pe mare şi-mi dau seama că în această formă, cu acest trup, nu voi şti niciodată.

Şi supravieţuirea mea, ca s-o spun pe şleau, a fost datorată faptului că mi-am făcut rău. Deja, când am ajuns pe ţărm, pe cale să traversez canalul înot spre insulă, foloseam durerea ca să stăvilesc strălucirea. Căile erau nenumărate, iar eu o făceam cu precizie. Poţi găsi metode să te îneci aproape, să te sufoci aproape, nu sunt atât de dificile cum s-ar putea crede. Sunt căi de a sugera administrarea durerii ce pot păcăli lucrul acela ce se află în tine. Un cui ruginit. Veninul unui şarpe. Ca rezultat, durerea nu mă mai deranjează prea mult; îmi dovedeşte că existenţa mea continuă şi m-a salvat de la acele momente când, altminteri, aş fi stat să mă holbez la nesfârşit la vânt, la ploaie şi la mare, ca să devin nimic, să dispar pur şi simplu.

Într-un document separat am înşiruit abordările cele mai bune, mai puţin intruzive, despre care îmi dau seama că pot părea morbide, cu toate că am ajuns să consider asta o metodă absurdă de a ţine socoteala zilelor. Am notat, totodată, şi rotaţia ciclurilor care s-a dovedit cea mai eficientă. Cu toate că, dacă ar exista alternativă, nu aş recomanda această abordare, ajungi să te aclimatizezi cu ea, e ca şi cum ţi-ai face treburile domestice sau ai căuta de mâncare prin pădure.

După atâta amar de vreme, durerea a ajuns un prieten familiar,

mereu vizitat, încât acum mă întreb dacă, după ce am renunţat la acest regim, îl voi mai băga în seamă. Va fi absenţa durerii un lucru cu care să mă obişnuiesc anevoie? Bănuiesc că această grijă va fi uitată printre atâtea alte ajustări ce se cer făcute. Fiindcă, după ce-am găsit atâtea căi de a o întârzia, cred că transformarea va fi mai extremă decât ar fi fost altfel, că sunt şanse mari să devin ceva precum creatura tânguitoare. Voi vedea atunci adevăratele stele?

O O O

Se mai întâmplă, uneori, ca durerea să vină pe neaşteptate; nu trebuie s-o provoci, nu trebuie să te străduieşti să o capeţi. E pur şi simplu acolo. Bufniţa care mi-a fost companion în aceşti treizeci de ani a murit acum o săptămână, fără s-o pot ajuta, fără să ştiu decât atunci când a fost prea târziu. Îmbătrânise şi, cu toate că ochii îi rămâneau enormi şi strălucitori, se decolorase, camuflajul i se zdrenţuise; dormea mai mult şi nu se mai ducea la vânătoare atât de des. Am hrănit-o cu şoricei, cu mâna, în reduta sa din vârful farului ruinat.

Am găsit-o în pădure, după ce lipsise câteva zile şi decisesem să plec în cele din urmă în căutarea ei. Din câte-mi pot da seama, se rănise, de slăbiciune şi de la pierderea vederii, îşi rupsese aripa şi căzuse la pământ. O vulpe sau o pereche de vulpi o atacaseră probabil. Zăcea acolo, într-o amestecătură de cafeniu şi roşu-stins, cu ochii închişi, cu capul căzut pe-o parte, fără pic de viaţă în ea.

Microscopul meu fusese abandonat de mult într-un ungher al farului, se umpluse de mucegai, ajunsese aproape îngropat acolo de simpla trecere a anilor. N-am avut inima să iau mostre, să descopăr ce ştiam deja: că, până la urmă, un microscop n-ar fi avut să-mi spună despre bufniţă ceva ce nu aflasem din mulţii ani de interacţiune apropiată şi observaţie.

Ce-ar trebui să spun? Că nu mi-e dor de ea?

PARTEA A TREIA
Lumină intermitentă

0011: PASĂREA RARĂ

Ce fel de viaţă era şi asta, în care puteai să citeşti o scrisoare de la propria-ţi dublură chinuită? În care puteai trăi în amintirile altcuiva şi să le socoteşti reale, o a doua piele, totuşi să fie false pe deplin. Asta fusese ea. Asta gândise ea, aşa trăise ea. Ar trebui ca asta să fie şi viaţa Păsării Rare, astea să-i fie gândurile? Furia şi uimirea se zbăteau lăuntric - şi n-avea cine să i le stârnească, în afara ei înseşi. Trebuia să le lase să se războiască acolo, înăuntru, ca o a doua bătaie a inimii, şi să aibă nădejdea că reacţiile nu-i erau doar o reflectare a unei imagini în oglindă. Că, deşi era o greşeală, ea devenise o greşeală viabilă - o mutaţie, nu o anomalie precum creatura care se văicărea. Cu oase de mult mucegăite prinse în mlaştină.

Erau întrebări pe care nu voia să le pună, fiindcă dacă o făcea acestea ar fi căpătat detalii, greutate şi substanţă, carne şi piele care ar fi îmbrăcat iarăşi conturul arcuit al coastelor. Unor asemenea minuni şi orori ea ar fi putut să le facă faţă, însă Control, cel puţin, n-avea poate să fie nici-dată pregătit, şi la un anume nivel era extenuant să te străduiască, să ai genul acela de scop. Părea o opintire împotriva realităţii Ariei X, un fel de-a zice că nici *ea* nu învăţase nimic din faptul că era ea. Era cazul să mai încerce, ştiind că nu era cinstit, că ajunseseră cu toţii prea departe, prea iute, chiar şi Grace, cu avansul ei de trei ani?

Se lăsa seara de-acum, se făcuse aproape beznă, şi în tăcerea şi în umbrele tot mai adânci Grace prelua conducerea, rosti:

— Suntem astronauţi. Toţi membrii expediţiilor au fost astronauţi.

Asta trebuie să fi fost liniştitor într-un fel, un soi de punct de reper, însă chipul lui Control devenise o mască hotărâtă ce transmitea că nu voia să aibă de-a face cu asta, că, sfidător, voia să-şi bage nasul doar în ce era confortabil. Ţinea strâns în mâna stângă paginile îngălbenite ale scrisorii biologei, în vreme ce jurnalul biologei, pe care Grace îl recuperase de la far, îi zăcea în poală. Pe Pasărea Rară o interesase să-l citească, să umple şi ultimele goluri, şi totuşi golurile încă persistau.

Lumina albă din fundul turnului. Apariţia paznicului de la far în interiorul Târâtorului. Erau lucruri în care n-avea încredere, fiindcă nu le văzuse cu ochii ei. Însă lui Control ştia că aveau să-i pară dovezi noi, speranţe noi - informaţii ce puteau furniza o soluţie, o bruscă rezolvare. Ca şi cum cercetarea amănunţită a lui Grace şi gândurile ei în privinţa asta n-ar fi fost de ajuns.

— Nu suntem pe Pământ, zise Pasărea Rară. Nu putem fi pe Pământ, cu asemenea distorsionare a timpului. Nu şi cu lucrurile pe care le-a văzut biologa.

Nu dacă voiau să pretindă că locul acela era guvernat de reguli, chiar dacă regulile fuseseră ocultate, făcute neclare, ascunse. Însă era adevărat oare? Sau timpul devenise pur şi simplu iraţional, inconsistent.

Acea neîncredere ce persista, şi distanţa pe care o crea între ea şi ei, până ce Grace zise:

— Asta a fost concluzia mea, una dintre teoriile avansate de secţia ştiinţifică.

— Un fel devortex, zise Control.

Asta era limita la care putea ajunge; orice altceva era scos la iveală din el de strălucire.

O privire neîncrezătoare venind dinspre Grace:

— Crezi şi tu că Aria X construieşte nave spaţiale? Crezi că Aria X traversează spaţiul interstelar? Vortexuri? Gândeşte-te la ceva mai subtil, ceva ce se strecoară prin ceea ce noi socotim realitate.

Cuvinte seci, serbede, lipsite de emoţia reverenţioasă ce-ar fi trebuit să le anime. Din cauza acelor trei ani în plus? Fiindcă se gândea la cei dragi rămaşi acasă, dincolo?

Control, lent, aproape ca hipnotizat:

— Totul în Aria X, tot ce credeam că se degradează atât de rapid… mare parte, pur şi simplu, se învechea.

Unele lucruri erau cu adevărat vechi - rămăşiţele satului şi variatele straturi sedimentare de jurnale, aruncate sub chepengul farului. Aşadar mult mai mult timp trecuse în Aria X după ce se lăsase frontiera, înainte ca prima expediţie să pătrundă. Se putea ca oamenii să fi *trăit* mult mai multă vreme după coborârea frontierei decât se crezuse.

— Cum de nu s-a ştiut asta până acum, zise Control. Cum de n-a fost clar până *acum.*

De parcă vreo forţă elementară a repetării ar fi putut abate paloşul justiţiei peste gâtul celor care blocaseră accesul la adevăr. Însă repetarea nu făcea decât să le dezvăluie ignoranţa.

— Informaţii corupte, zise Grace. Mostre contaminate. Date incomplete.

— Nu ştiu cum…

— Vrea să zică, spuse Pasărea Rară, că atâtea expediţii s-au întors dezorientate, afectate sau nu s-au întors deloc, încât secţia ştiinţifică n-avea mostre pe care să se poată bizui.

Voia să spună că dilataţia temporală era probabil mai severă când Aria X se modifica sau îşi schimba locul, şi că oricum acest fenomen era, probabil, imposibil de măsurat.

— Are dreptate, zise Grace. N-am avut pe nimeni care să trăiască îndeajuns de mult în Aria X sau să vadă atât de limpede lucrurile şi să izbutească să-şi pună pe hârtie observaţiile.

Informaţii contradictorii, scopuri contradictorii. Un oponent care nu se lăsa cu una, cu două.

— Dar o credem pe biologă? întrebă Control. Fiindcă teoriile copiei biologei puteau da de bănuit?

Fiindcă nu era făcut pentru asta în vreme ce Pasărea Rară era.

— Mă crezi pe *mine?* zise Grace. Am văzut şi eu stele ciudate pe cerul nopţii. Am văzut despicături în cer. Am stat aici trei *ani.*

— Zi-mi atunci… cum poate soarele să strălucească, cum e cu stelele, cu luna, dacă nu suntem pe Pământ?

— Nu-i asta întrebarea de bază, zise Pasărea Rară. Nu pentru organisme ce sunt atât de pricepute la camuflaj.

— Atunci care? zise Control frustrat, încercând să accepte enormitatea ideii, făcând-o pe Pasărea Rară să se simtă jenată că-l priveşte.

— Întrebarea de bază, zise Grace, este *scopul* acestui organism sau organisme. Şi cum supravieţuim.

— Îi ştim scopul, zise Control. E să ne ucidă, să ne transforme, să scape de noi. Nu încercăm noi să evităm gândul la asta? Ce gând au trebuit să-şi reprime continuu directoarea, tu - arătând spre Grace - Cheney şi toţi ceilalţi? Gândul că nu vrea decât să ne omoare pe toţi.

— Crezi că n-am avut de o mie de ori discuţiile astea? zise Grace. Crezi că n-am încercat să ieşim din întrebările astea circulare, în care ne tot învârteam?

— Oamenii îşi fac continuu structuri, modele, fără să-şi dea seama, zise Pasărea Rară. Un organism poate avea un scop şi totuşi să genereze structuri care au puţin de-a face cu acel scop.

— Şi-atunci ce mama dracului? se stropşi Control, ca un animal în capcană? Ce mama dracului?

Pasărea Rară schimbă o privire cu Grace, care îşi feri ochii. Control nu era gata să recepţioneze această cunoaştere. Îl rodea pe dinăuntru. Poate că ceva mai particular avea să-i abată atenţia.

— Există multă energie care se generează şi se descarcă, zise ea. Dacă frontiera e un soi de membrană, ar putea fi o situaţie în care energia asta e eliberată altundeva - gândeşte-te cum dispar lucrurile când intră în contact cu frontiera.

— Dar nu dispar de fapt, nu? zise Grace.

— Nu cred. Cred că sunt trimise undeva.

— *Unde?* vru să ştie Control.

Pasărea Rară ridică din umeri, gândindu-se la călătoria prin Aria X şi la devastarea şi distrugerea pe care le văzuse. Oraşele dărâmate. Era real? Ceva ce le oferea un indiciu? Sau doar halucinaţie?

Membrane şi dimensiuni. Spaţii vaste, nelimitate. Energie nelimitată. Manipulare moleculară fără efort. Încercări continue de transformare a umanului în non-uman. Abilitatea de a deplasa o întreagă biosferă într-un alt loc. În clipa asta, dacă lumea de dincolo de frontieră exista, continua să trimită în spaţiu mesaje pe unde radio şi să monitorizeze emisii radio căutând viaţă inteligentă în univers. Însă Pasărea Rară nu credea că acele mesaje erau recepţionate. Nu erau decât încă un comportament ce arăta că oamenii nu se puteau desprinde de propria formă de conştiinţă. Dacă o infecţie era un mesaj, o strălucire un fel de simfonie? Ori un mecanism de apărare? Sau o bizară formă de comunicare? Dacă aşa stăteau lucrurile, mesajul nu fusese primit, poate că n-avea să fie niciodată primit, mesajul era îngropat în transformarea însăşi. Trebuind să cauţi asemenea răspunsuri banale din cauza unei lipse de imaginaţie, fiindcă fiinţele umane nu se puteau pune în mintea unui cormoran, a unei bufniţe, a unei balene sau a unui bondar.

Voia să se alieze cu o asemenea lipsă, şi avea de ales, în orice caz?

O O O

De la geam, clădirile joase să arătară a fi faţade: clădiri de apartamente coşcovite, dărăpănate, cu acoperişurile zburate şi zugrăveala uzată pe laturi, cufundată într-o mâhnire grunjoasă, ce nu era în stare să stăvilească învălmăşeala de verde. Pe cuprinsul acelui terariu apărut ca din întâmplare: un şir de cruci mici înfipte în pământ, suficient de noi ca să fie la căpătâiul unor corpuri îngropate de Grace. Poate că minţise şi câţiva alţii o urmaseră pe insulă, însă avuseseră parte de o soartă pe care Grace o evitase. Auzise aproape întreaga discuţie dintre Control şi Grace, fusese gata să intervină dacă Grace n-ar fi luat pistolul de la capul lui Control. Nimeni n-o putea droga dacă corpul ei nu voia asta. Nu era construită aşa. Nu mai era.

Însă nu-i plăcea peisajul, simţea un fel de disconfort instinctiv la vederea drumului desfundat, a „peticelor” de pe dealurile împădurite ce arătau mai puţin a luminişuri, în lumina înserării şi mai degrabă a ceva violent. Geamul care dădea spre mare înfăţişa ape calme şi dincolo continentul, arătând normal, ba chiar banal. Însă distanţa acoperea dezastrul suferit de convoi.

În spatele ei, Grace şi Control vorbeau, însă Pasărea Rară se retrăsese din discuţie. Era o discuţie circulară. O buclă pe care Control o crea pentru a se prinde singur în laţ, pentru a săpa tranşeele, şanţul cu apă care să ţină departe lucrurile. Cum se poate asta, cum se poate cealaltă, şi de ce - şi mereu chinuindu-şi mintea cu ce ştia, cu ce credea că ştie şi cu ce n-avea niciodată să ştie.

Ştia unde aveau să ducă toate acestea, unde duceau întotdeauna la fiinţele umane - la o decizie în privinţa a ce era de făcut. Ce-o să *facem?* Unde ne *ducem* după asta? Cum facem să *înaintăm?* Care ne este acum *misiunea?* De parcă un scop ar fi putut rezolva totul, ar fi putut elimina pâcla de pe ce nu se ştia şi, prin simpla putere a voinţei, ar fi putut lumina totul, ar fi putut aduce totul la viaţă.

Şi biologa o făcuse, creând un model din ceea ce se putea să fi fost întâmplare - corelând comportamentul neobişnuit al bufniţei cu soţul ei cel pierdut. Când de fapt ar fi putut fi dovada, sau reziduul, unui cu totul alt ritual - şi relatările ei despre bufniţă la fel de departe de ţintă ca şi presupunerile pe care le făcuse despre BSC. Puteai şti pe de rost „ce”-ul şi niciodată să nu descoperi „de ce”-ul.

Insula te momea prin faptul că negocia „de ce”-ul - atât pentru biologă, cât şi, presupunea Pasărea Rară, pentru Grace, care stătuse aici cu această cunoaştere vreme de aproape trei ani, iar acest lucru o

mâncase pe dinăuntru, încă o mânca, iar uşurarea apariţiei unor tovarăşi nu făcuse nimic pentru a o elibera; Pasărea Rară, observând-o de la geam, se întrebă dacă nu ţinea încă ascunsă vreo piesă vitală de informaţie - că starea ei de gardă şi dovada că nu dormea bine furnizau contururile unui altfel de „de ce”, unul nedesluşit.

Se simţea separată de amândoi în momentul acela, de parcă cunoaşterea faptului că puteau să fie departe de Pământ, cunoaşterea felului în care trecea timpul, nemilos, i-ar fi împins departe, şi ea i-ar fi privit de la frontieră aruncându-şi privirea prin uşa scânteietoare.

Control se apucase să revină la terenul sigur al unor subiecte precum paznicul farului, centrul. Nu aveau să fie deci, în creierul lui, galaxii explodând precum artificiile, Divizia Sudică o redută a Ariei X şi oameni transformându-se în creaturi cu scop cunoscut doar de ruptura din ceruri, poate.

— Centrul a ţinut, în tot timpul ăsta, insula secretă. Centrul a îngropat-o, a îngropat insula şi-a continuat să trimită expediţii aici, la… la locul ăsta de rahat, urât, locul ăsta care nici nu-i unde ar trebui să fie, căcat de loc care omoară oameni întruna şi nici nu-ţi dă un rahat de ocazie să lupţi şi tu, fiindcă o să învingă oricum şi-Control nu se mai putea opri. N-avea de gând să se oprească. Nu putea decât să încetinească, să-şi tragă un pic sufletul şi să înceapă iar.

Aşa că, după un timp, Pasărea Rară îl opri. Îngenunche lângă el şi-i luă din mână, cu blândeţe, scrisoarea şi jurnalul biologei. Îl cuprinse în braţe pe Control şi-l strânse la piept, în vreme ce Grace, jenată sau reprimându-şi propria nevoie de alinare, se uita în altă parte. El se zbătu în braţele ei, rezistă, iar ea îi simţi căldura nefirească, şi în cele din urmă bărbatul capitulă, se opri din zbătut, o cuprinse, o strânse mai puternic, în vreme ce ea nu spunea nimic, fiindcă să spună ceva - orice - ar fi însemnat să-l umilească, iar ei îi păsa totuşi. Şi n-o costa nimic.

Când el se linişti, se desprinse din îmbrăţişare, se ridică şi-şi îndreptă atenţia spre Grace. Mai era încă o întrebare. Nu se auzea niciun sunet de la păsările gălăgioase ce se cuibăreau prin zonă şi, de fapt, nu răzbăteau prea multe sunete prin vuietul mării şi suflul vântului, în afară de răsuflările lor şi de huruitul unei conserve de fasole pe care Grace o învârtea cu piciorul, înainte şi înapoi.

— Unde e acum biologa? întrebă Pasărea Rară.

— Nu e important, zise Control. Nu contează acum. E o muscă sau

o pasăre, sau ceva. Sau nimic. Moartă?

Grace râse, într-un fel care nu-i plăcu Păsării Rare.

— Grace?

N-avea de gând s-o lase să scape fără un răspuns.

— Da, e cu siguranţă încă în viaţă.

— Şi unde este?

— Pe-aici pe undeva.

Un zgomot răsunător, înălţându-se. Impresia că la distanţă se întrupează ceva cu greutate, cu volum, substanţă şi intenţie, şi senzaţia Păsării Rare că mintea i se leagă de acel ceva, fără vreo cale de a rupe legătura.

— Nu *pe undeva,* zise Pasărea Rară.

Grace, dând din cap acum, speriată. Lucrul pe care nu li-l putuse spune, dincolo de lucrurile imposibile pe care trebuise să li le spună.

— Biologa vine aici.

Se întorcea în locul în care se adăpostise cândva bufniţa. Se întorcea în locul unde se afla acum dublul ei. Sunetul acela, Şi mai puternic acum. Ramuri, trunchiuri de copaci rupte.

Biologa cobora pe deal.

În toată gloria şi monstruozitatea.

O O O

Pasărea Rară văzu de pe fereastra platformei cum biologa se desprinse din noapte, cu corpul pâlpâitor împingându-se în existenţă, în mijlocul unui val lucitor suprapus peste realitatea coastei împădurite. Trupul uriaş zvâcnind pe coastă în jos, prin păduri, cu pârâituri şi plesnete lemnoase, în vreme ce copacii se prăbuşeau înaintea acelei fluide şi totuşi corpolente întunecimi cu surdină, reduşi la starea de vreascuri de musculatura aflată în spatele luminescenţei de smarald ce licărea prin beznă. Mirosul ce prevestea venirea biologei: saramură, ulei şi un iz înţepător de ierburi zdrobite. Sunetul pe care-l scotea: de parcă vântul şi marea s-ar fi contopit şi ar fi scos, la izbirea lor, acea tânguire ce reverbera. O căutare. O întrebare. O comunicare sau comuniune. Pasărea Rară recunoştea asta, putea înţelege asta.

Dealul se trezea la viaţă şi aluneca spre farul ruinat, fără multă grabă, ca un şuvoi de lavă. Intruziunea asta. Aceste obscurităţi ce se

realcătuiau într-o formă imensă pe fondul întunericului nopţii, luminate de reflexiile norilor şi de umbra mai cuprinzătoare a copacilor din marginea pădurii.

Cobora spre far greutatea aceea ciudată, leviatanul, încă pe jumătate aici şi pe jumătate dincolo, iar Pasărea Rară nu făcu decât să stea la fereastră aşteptând creatura, în vreme ce Grace şi Control ţipau la ea să se dea din geam, să se dea odată, dar nu voia să vină, nu voia să se lase smulsă de acolo, şi rămase precum căpitanul unui vas înfruntând o furtună monumentală, ale cărei valuri se înălţau până la fereastră. Grace şi Control dispărură, coborând scările, şi atunci trupul acela imens fu izbit în fereastră şi pătrunse prin cadrul uşii de mai jos într-un zgomot de spargere, de piatră şi cărămidă prăbuşindu-se. Fiinţa se lăsase peste far, iar farul rezista, abia rezista.

Cântecul se făcuse atât de zgomotos încât era aproape de nesuportat. Acum se auzea ca o coardă de violoncel, acum ca un clinchet gutural, acum era o jelanie ca din altă lume.

Imensul povârniş al lăţimii sale era lăbărţat în faţa Păsării Rare, marginile erau tremurătoare, neclare, părând să alunece în *alt loc*. Muntele care era biologa se înălţa până aproape de pervazul ferestrei, atât de aproape că ar fi putut sări de-acolo în ceea ce-i servea de spinare fiinţei. Structura movilei imense sugera un cap lat şi plat ce se desprindea direct din trunchi. Se mai desluşea, departe spre est, depăşind deja farul, o curbură, o încreţitură a gurii, fanoane întunecate ca ale unei balene, cu alge uscate prinse acolo, cu plancton prins în alge şi covârşitorul miros de ocean care venea dintr-acolo. Stelele verzi-şi-albe ale carapacelor de crustacee de pe spinare, sute de cratere miniaturale, de bazine mareice rămase de la timpul petrecut nemişcată în apă adâncă, timp pierdut înăuntrul acelui creier enorm. Cicatricile de la conflictele cu alţi monştri, albicioase şi şterse pe trupul biologei.

Avea mulţi, mulţi ochi strălucitori care erau şi ei ca nişte anemone de mare deschise, ale căror inflorescenţe păreau puzderii de ochi - normali, parietali şi simpli - pe tot corpul, o constelaţie vie desprinsă parcă de pe cerul nopţii. Ochii ei. Ochii Păsării Rare. Holbându-se la ea, cuprinzând-o într-o reţea vastă de priviri ce nu clipeau.

În vreme ce cuprindea baza farului, căutând ceva.

Cântând, văitându-se şi urlând.

Pasărea Rară se aplecă de la geam, întinse braţele şi le vârî prin

stratul ce licărea, atât de aidoma cu suprafaţa unui bazin mareic, ca să atingă ce se afla dedesubt… iar mâinile ei dădură peste o piele netedă, groasă, printre acei ochi, ochii ei, care-o priveau ţintă. Îşi îndesă amândouă mâinile acolo, simţi atingerea fâşiilor groase şi dure de carne, simţi suprafeţele curbate şi netede şi pe cele aspre, crăpate. Atâţia ochi. În multiplicitatea acelei priviri scrutătoare, Pasărea Rară văzu ce vedeau şi ei. Se văzu pe ea însăşi, stând acolo şi uitându-se în jos. Văzu că biologa exista acum în mai multe locuri şi peisaje, şi că alte orizonturi se strângeau într-un val tulbure, ce se înălţa. Între ele circula acum ceva lipsit de cuvinte, însă adânc. O înţelese în clipa aceea pe biologă, într-un fel în care n-o mai făcuse înainte, în ciuda amintirilor pe care le împărţeau. Putea să fi eşuat pe o planetă departe de casă. Putea să fie martora unei încarnări ale sale pe care n-o pricepea tocmai bine, şi totuşi… era o legătură, o *recunoaştere.*

Nu exista nimic monstruos acolo - doar frumuseţe, doar măreţia unui design bine întocmit, al unui plan complex, de la plămânii ce permiteau creaturii să trăiască pe uscat sau pe mare la despicăturile imense ale branhiilor, bine închise acum, dar care aveau să se deschidă pentru a respira apa de mare, odată ce biologa avea să se îndrepte iarăşi spre ocean. Toţi acei ochi, toate acele bazine mareice temporare, toate zgaibele şi încreţiturile, rezistenţa, trăinicia pielii. Un animal, un organism care nu existase până atunci sau care putea aparţine unei ecologii extraterestre, care putea translata nu doar de la pământ la apă, dar şi dintr-un *loc* îndepărtat într-altul, fără a avea nevoie de o uşă într-o frontieră.

Uitându-se la ea ţintă, cu propriii săi ochi.

Văzând-o.

0012: PAZNICUL FARULUI

Zugrăvit cu negru panoul indicator, partea dinspre mare; scara ar trebui înlocuită, e cam şubredă. Ocupat cu grădina mare parte a zilei, diverse treburi. Am ieşit la o plimbare mai târziu. Văzut: un şobolan moscat, un oposum, ratoni, vulpi roşcate suite într-un copac în amurg, odihnindu-se în furcile crengilor. Ciocănitoare cu capul negru. Ciocănitoare cu capul roşu.

O mie de faruri ardeau, ridicând trâmbe de fum pe coasta unei insule nesfârşite. O mie de lumânări înnegrite răspândind fuioare de

fum de pe creştetul capului unui monstru înălţat din mare. O mie de cormorani negri, cu aripile scăldate în flăcări sângerii, înălţându-se în zbor de pe valuri, cu pieirea citindu-li-se în ochi. *Din vânturi îţi faci soli şi din flăcări de foc, trimişi.*

Saul se trezi în întuneric, tuşind, asudat, simţindu-şi rădăcina nasului şi ochii cuprinse de o fierbinţeală uşoară, întinzându-se să întâmpine acea fierbinţeală, simţi apăsarea de-acum familiară, pe care o descrisese doctorului din Bleakersville, cu două zile în urmă, drept „difuză dar intensă, ca şi cum aş avea o a doua piele pe dinăuntru". Sunase bizar de-a dreptul, însă nu izbutise să găsească cuvinte mai potrivite. Doctorul se uitase lung la el, ca şi cum Saul ar fi zis ceva jignitor, apoi îi diagnosticase starea drept „o răceală atipică, cu sinuzită" şi-l trimisese după medicamente inutile care să-i „cureţe sinusurile". *Cuvântul său este în inima mea ca un foc mistuitor, închis în oasele mele.*

Se auzi iarăşi o şoaptă, şi întinse o mână, instinctiv ca să găsească umărul iubitului său, pieptul, însă dădu doar peste aşternuturi. Charlie nu se afla acolo, n-avea să se întoarcă de la slujba de noapte pentru cel puţin o săptămână. Nu era în stare să-i spună adevărul: că încă nu se simţea bine, nu pentru că ar fi avut vreo boală în felul obişnuit, pe care s-o diagnosticheze doctorul, ci ceva ascuns în interior, aşteptând momentul propice. Un gând paranoid, Saul ştia asta. Era o răceală sau poate o sinuzită, cum spusese doctorul. Un guturai de iarnă cum avusese şi altădată, cu sudori nocturne şi versete ieşindu-i pe gură, predica asta bizară care i se învârtejea în gânduri când nu era vigilent, acum încolăcită acolo. *Şi mâna păcătosului se va bucura, fiindcă nu este păcat în umbră sau lumină pe care să nu-l poată ierta seminţele morţilor.*

Se ridică brusc în şezut, înăbuşindu-şi un nou acces de tuse.

Cineva era în clădirea farului. Mai mult de-o persoană. Şopteau. Sau poate că vorbeau tare, iar sunetului îi trebuia un timp până să se infiltreze prin zidărie şi piatră, prin lemn şi oţel, şi era adus către el de la o depărtare, un timp pe care nu-l putea şti. Gândul iraţional că aude nălucile unei duzini de paznici de far laolaltă, un soi de incantaţie, corul condensat al unui secol. Iarăşi un sunet-fantomă?

Şoaptele, bolboroselile continuau într-un fel cât se poate de în largul lor, fără emoţii, şi asta îl convinsese să investigheze. Se ridică din pat, îşi trase pe el nişte blugi şi un tricou şi apucă securea de pe perete - un pendul monstruos, înţepenit - şi urcă treptele în picioarele

goale.

Treptele erau reci şi spirala lor întunecată, dar nu voia să rişte să aprindă luminile, în caz că-l aştepta, deasupra, un intrus real. Luna sticlea pieziş pe platformă, făcând scaunele, masa să capete aspectul unor creaturi alungite, încremenite în lumină. Se opri şi ciuli urechea. Valurile de dedesubt, susurul lor moale contopindu-se cu chiţăitul brusc al liliecilor, apropiindu-se şi depărtându-se pe măsură ce sonarul îi avertiza să ocolească zidurile farului. Ar fi trebuit să fie şi un zumzet pe fundal, un fel de tors venind de deasupra, dar nu-l auzea. Asta însemna că nu era nicio lumină pe o rază de treizeci de kilometri care să ghideze vasele.

Continuă să urce cât de repede putea, alimentat de o furie ce străbătea prin pâcla bolii sale, dorindu-şi o înfruntare. *Şi El mi-a zis: Harul meu îţi este de ajuns, căci puterea mea în slăbiciune este făcută desăvârşită.*

Când dădu buzna în camera optică, văzu mai întâi priveliştea albastră-neagră a cerului plin de stele - şi trei siluete, două în picioare, una aplecată în faţa lentilelor neluminate. Toţi trei cu lanterne minuscule, ale căror raze anemice îl făcură să le simtă şi mai acut vinovăţia, complicitatea, dar complicitate pentru ce?

Toţi trei se holbau la el.

Ridică securea într-un fel ameninţător şi apăsă întrerupătorul, inundând încăperea cu lumină.

Suzanne şi o altă femeie pe care n-o cunoştea stăteau la uşă, lângă balustradă, îmbrăcate complet în negru, în vreme ce Henry se afla în genunchi în faţa lor, aproape ca şi cum ar fi primit o lovitură. Suzanne părea ofensată, ca şi cum ar fi dat buzna la ei în casă. Însă străina abia dacă-i băgă de seamă prezenţa şi rămase cu braţele încrucişate pe piept, ciudat de relaxată. Avea părul lung, prins în coc. Purta un balonzaid, pantaloni negri şi o eşarfă lungă, roşie. Mai înaltă şi mai în vârstă decât Suzanne, avea un fel de-al privi lung care-l făcu să se concentreze mai degrabă asupra lui Henry.

— Ce *dracului* făceaţi aici?

Calmul pe care-l arătau în faţa unui om cu secure îl lăsă perplex, îi mai potoli din mânie, în intervalul de timp dintre întrebarea acuzatoare şi orice răspuns. Până şi Henry îşi venise în fire, trecuse de la o expresie aproape panicată la un surâs firav.

— Ce-ar fi să te duci înapoi la culcare, Saul, rosti Henry fără să se

mişte. Du-te la culcare şi lasă-ne să terminăm. Nu mai durează mult.

Să termine ce? Umilirea rituală a lui Henry. Părul lui, de obicei perfect aranjat, era ciufulit, ochiul drept îi zvâcnea. Ceva se-ntâmplase aici chiar înainte să dea Saul buzna. Atitudinea asta condescendentă îl lovi dur pe Saul şi-i transformară din nou în furie uimirea şi îngrijorarea.

— Mă duc pe naiba. Încălcaţi proprietatea. Aţi intrat prin efracţie. *Aţi stins farul.* Şi *ea* cine e?

Ce avea a face femeia aceea cu Suzanne şi Henry? Nici măcar nu părea să aparţină aceluiaşi univers. Era mai mult decât sigur că umflătura de sub balonzaid era o armă.

Dar n-avea să aibă parte de un răspuns.

— Avem cheie, Saul, zise Henry pe un ton dulceag, ca şi cum ar fi încercat să-l îmbuneze. Avem permis, Saul.

Cu capul un pic întors într-o parte. Estimând. Evaluând. Spunându-i lui Saul că el era cel nerezonabil - cel care-l întrerupea pe Henry din importantele-i studii.

— Nu, aţi *intrat prin efracţie,* zise retrăgându-se într-o poziţie mai sigură, încurcat de incapacitatea lui Henry de a admite acest fapt fundamental, încurcat de felul în care îl măsura cu privirea femeia străină, cu un fel de sânge rece de pistolar.

— Aţi stins farul, în numele cerului! Şi permisul vostru nu zice *nimic* de furişatul noaptea, când dorm. Sau de… adus musafiri.

Henry ignoră toate acestea şi, aruncând o privire iute spre femeie şi Suzanne, veni mai aproape decât şi-ar fi dorit Saul. Dacă Saul mai făcea vreo doi paşi în spate, avea să se prăvălească pe scară.

— Du-te la culcare.

Ceva imperios, ceva şoptit în acele cuvinte, aproape ca şi cum Henry l-ar fi rugat, ca şi cum n-ar fi vrut ca femeia sau Suzanne să-i vadă îngrijorarea întipărită pe chip.

— Ştii, Saul, zise Suzanne, chiar n-arăţi deloc bine. Eşti bolnav şi-ar trebui să te odihneşti. Eşti bolnav şi-ai face bine să pui jos securea aia grea, care pare aşa de grea şi de greu de ţinut în mână, şi vrei s-o pui jos, să respiri adânc şi să te relaxezi, să te întorci înapoi în pat şi să dormi, să dormi…

O senzaţie de plutire, de aţipeală începu să-l cuprindă pe Saul. Se panică, făcu un pas înapoi, ridică securea deasupra capului şi, în vreme ce Henry ridica braţele ca să se apere, înfipse lama securii în

duşumea. Impactul îi reverberă în braţe şi coada securii îl lovi într-o încheietură.

— Afară. Acum. Toţi.

Afară din far. Afară din capul meu. *În întunecimea a ceea ce este de aur, fructul se va desface şi va dezvălui revelaţia fatalei moliciuni a pământului.*

Încă o tăcere prelungă, apoi străina păru să devină mai înaltă şi mai dreaptă, şi cumva mai gravă, de parcă ar fi obţinut atenţia ei deplină. Răceala ei, calmul ăla, îl speria de moarte.

— Studiem ceva unic, Saul, zise în cele din urmă Henry. Aşa că iartă-ne nerăbdarea, a trebuit să exagerăm un pic cu…

— *Ieşiţi dracului de-aici,* zise Saul şi trase de coada securii, eliberând lama, deşi asta îl costă.

Apucă de sus coada securii, fiindcă într-un spaţiu mic ca acela nu i-ar fi folosit altminteri. Era acum cuprins de teroare - spaima că n-or să plece, că nu-i putea face să *iasă dracului de-acolo.* În vreme ce, în capul lui, ardeau o mie de faruri.

Însă Henry se mulţumi să ridice din umeri şi să zică:

— Cum vrei.

Ferm, deşi se simţea slăbit, zise, ca să umple tăcerea pe care ei continuau să o păstreze, ca pe o capcană:

— Aţi terminat-o aici. Chem poliţia dacă vă mai văd. Curios lucru, voise să rostească cuvintele care-i ieşiseră din gură şi totuşi le cerceta deja încercând să stabilească dacă erau adevărate.

— Dar o să fie o dimineaţă tare frumoasă, zise Suzanne.

Erau vorbe plămădite din sarcasm şi azvârlite spre el ca o lamă de cuţit?

Henry aproape se contorsiona ca să nu se atingă de Saul când trecură pe lângă el, de parcă Saul ar fi fost făcut din cel mai delicat cristal. Femeia îi oferi un zâmbet misterios când se răsuci spre casa spiralată a scărilor, un zâmbet numai dinţi.

Apoi dispărură în josul scării.

O O O

După ce se asigură că nu se întorc, Saul se aplecă să pornească sistemul optic. Îi trebuia ceva timp ca să se încălzească, după care trebuia să facă o serie de teste ca să se asigure că Henry şi acolitele

sale nu schimbaseră direcţia suprafeţelor reflectorizante principale. Între timp, tot cu securea în mână, decise să coboare la parter şi să se asigure că cei trei nu zăboveau.

Când ajunse, nu găsi nici urmă de ei. Se aşteptase, deschizând uşa din faţă, să-i vadă păşind prin curte sau intrând în vreo maşină. Dar chiar şi când aprinse becurile de pe peluză nu văzu vreun semn al prezenţei lor sau a vreunui vehicul. Nu trecuse destul timp. Oare o luaseră la fugă şi dispăruseră în pâcla mohorâtă a plajei. Sau se răsfiraseră printre pini, se ascunseseră în mlaştini, deveniseră una cu umbrele de acolo.

Atunci auzi huruitul slab al unei bărci cu motor. O barcă ce mergea fără lumini de poziţie. Singura iluminaţie, în afară de lună, venea acum de la punctul slab de lumină roşie ce pulsa încă dinspre insulă.

O O O

Însă, când reveni la uşă, văzu că-l aştepta o fantomă. Henry.

— Nicio grijă, doar eu sunt, zise Henry. Celelalte au plecat.

Saul oftă şi se sprijini în coada securii.

— N-o să pleci şi tu odată, Henry? O să continui să fii *aşa* o povară?

Era însă uşurat că Suzanne şi necunoscuta nu rămăseseră.

— Povară? Sunt un fel de cadou, Saul. Fiindcă *înţeleg*. Ştiu ce se petrece.

— Ţi-am zis că nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Saul, *eu* am făcut găurica în lentile, când Suzanne nu era de faţă. E vina mea.

Saul aproape că hohoti.

— Şi de asta ar trebui să te ascult? Fiindcă mi-ai vandalizat farul?

— Am făcut-o fiindcă ştiam că ceva trebuie să fie acolo. Fiindcă era punctul ăsta unde echipamentele mele nu înregistrau… nimic.

— Şi ce?

Nu însemna asta că încercarea de a găsi lucruri bizare cu instrumente nesigure era sortită eşecului?

— Saul, de ce ai arăta atât de bântuit dacă locul ăsta n-ar fi şi el bântuit? Ştii şi tu, la fel ca mine. Chiar dacă nu mai crede nimeni asta.

— Henry…

Să se lanseze într-o explicaţie a motivului pentru care credinţa în

Dumnezeu nu presupunea automat credinţa în spirite?

— Nu trebuie să zici nimic. Dar ştii adevărul… şi-o să-l descopăr şi eu. Îl găsesc eu.

Zelul lui Henry, felul sincer în care vibra, îl şocă pe Saul. Era ca şi cum celălalt îşi lepădase o deghizare iar Saul descoperise, pe dedesubt, pe unul dintre cei mai rigizi credincioşi ai săi din nord. Aleşii, cei care nu se lăsau abătuţi, partea de „Conştiinţă” a micii lor brigade. Nu voia un discipol.

— Tot nu ştiu despre ce vorbeşti.

Încăpăţânat, fiindcă nu voia să fie târât în toate astea, fiindcă se simţea rău. Fiindcă vreo câteva vise bizare nu duceau la concluzia pe care voia Henry să o tragă.

Henry îl ignoră, zise:

— Suzanne crede că pe post de catalizator a fost ceva ce au adus *ei.* Dar nu e adevărat, chiar dacă nu-ţi pot spune ce combinaţie de paşi sau procese ne-a adus până în punctul ăsta. Şi totuşi s-a întâmplat. După ce ne-am petrecut atâţia ani căutând în atâtea locuri unde erau atât de puţine de văzut.

Împotriva judecăţii sale sănătoase, fiindcă Henry i se părea acum că aduce din ce în ce mai mult cu o victimă, Saul zise:

— Ai nevoie de ajutor? Spune-mi ce se petrece şi e posibil să te pot ajuta. Spune-mi cine a fost femeia aceea.

— Uită că ai văzut-o. N-o s-o mai vezi. Nu-i pasă ei de lumea supranaturală sau să afle adevărul, nu tocmai.

Apoi Henry zâmbi şi se îndepărtă, spre o destinaţie despre care Saul habar nu avea.

0013: CONTROL

Jumătate de perete explodă şi o mie de ochi îşi aruncară înăuntru privirile, iar Control fu trântit prin praf şi dărâmături. Capul îi zvâcnea; îl durea într-o parte şi îl durea ceva la piciorul stâng, însă se strădui să rămână nemişcat. Capul plecat sabia nu-l taie. Capul plecat sabia nu-l taie, asta era. O replică dintr-o carte cu monştri pe care i-o citise tatăl său în copilărie. Ridicându-se dintr-un loc de mult uitat, ca o rachetă de semnalizare trasă în înaltul cerului. I se declanşase în creier şi se tot învârtea acolo. Capul plecat sabia nu-l taie. Praful de mortar coborând acum, ochii aceia, o oribilă apăsare încă. Chiar şi

când scrâşnetul sticlei - sunetul devastator, oroarea care sosea odată cu el - îi răsună lângă ureche, şi simţi cum ceva se lasă greu, foindu-se lângă picioarele lui. Se luptă cu impulsul de a deschide ochii, fiindcă trebuia să plece capul ca să şi-l păstreze. Undeva, la dreapta lui, era cuţitul pe care-l scăpase, şi sculptura lui tăică-său, care-i căzuse din buzunar. O căută din reflex, aşa trântit pe jos cum era, cu mâna tremurătoare. Era zguduit de fiori, se zgâlţâia, reverberaţiile trecerii creaturii creau o durere ca de spărturi şi fisuri în oasele lui, strălucirea încerca să scape, partea aceea din el care era singură, care voia să intre în contact. Capul plecat. Sabia nu-l taie.

Scrâşnetul sticlei, scrâşnetul sticlei şi sursa scrâşnetului dincolo de perete, explorând lăuntric, îi captă întreaga atenţie. Bocanc? Pantof? Picior? Nu. Gheare?

Copite? Cili? Aripioare? Îşi reprimă un tremurat. Putea ajunge la cuţit? Nu. Dacă ar fi putut ajunge în timp util la cuţit, dacă i-ar fi fost de vreun ajutor cuţitul, nu s-ar fi întâmplat aşa ceva, doar că da, avea mereu să fie aşa. Forţase frontiera, dar nu fusese nicio frontieră. Totul se mişca lent, ca o călătorie plină de însemnătate, şi apoi atât de iute. Prea iute. Ca o răsuflare ce devenea lumină, ca trecerea de la ceaţă la raze, despicând într-o străfulgerare văzduhul, însă pe el nu-l luă cu ea. De cealaltă parte a zidului demolat, un lucru nou? Un lucru vechi? Dar nu o greşeală. Mai era în creatura aceea ceva din ce ştiuse el, prin intermediul surogatului său? Fiindcă recunoscuse ochii aceia.

O parte a creaturii îl cuprinsese, îl ţinea acolo, lipit de podea, în vreme ce ţipa. Ceva ca o eclipsă în capul lui, o eclipsă îngroşată, tactilă, scoţându-i la iveală intenţiile. Umblându-i prin minte pentru cu totul altceva, făcându-l să se întoarcă spre interior şi să vadă lucrurile pe care le pusese acolo Lowry, lucrurile groaznice, irevocabile, şi cum maică-sa îl ajutase probabil pe Lowry. „Vezi sub banchetă, poate e ceva mărunţiş”, zisese asta bunicul Jack ori el? Forma grea a unei arme în mâna lui, privirea lacomă a bunicului Jack, însă şi acea amintire din copilărie părea o pâclă, un fum ce se ridica în rotocoale de la ţigara cuiva ce stătea în umbră, în fundul unei camere întunecate, lungi.

Acei mii de ochi care-l cercetau, care îl *citeau* de dincolo de întinderile vaste ale spaţiului, de parcă biologa ar fi existat simultan în două părţi opuse ale universului. Senzaţia că era văzut şi uşurarea, odată cu o dezamăgire ascuţită, când creatura se retrase, scuipându-l,

respingându-l.

Se auzi un sunet ca de ceva greu ce cobora prin văzduh, un plonjeu către valuri şi groaznica senzaţie de apăsare din aer se diminua, iar agonia oaselor sale scăzu şi el rămase doar o siluetă murdară şi vlăguită, jeluindu-se pe duşumeaua unui far ruinat. Cuvinte ca *pagube colaterale, izolare* şi *contraatac* înflorind ca nişte vrăji vechi, incantaţii ce funcţionau în celelalte tărâmuri, cele de departe, însă nu şi aici. Revenise la butoane, însă butoanele erau fără sens. Sculpturile tatălui său din curtea cea veche se răsturnau una după alta. Mişcările de şah între ele din acele ultime zile de dinainte ca tatăl lui să moară. Presiunea micii sculpturi între degetele lui când o apucă şi aerul gol când îi dădu drumul.

Apoi tăcere. O absenţă în care strălucirea se înfiinţa iarăşi, ca o santinelă la datorie, se roti în juru-i cu neclintită încredere, îl privi precum leviatanii din visele lui. Poate neştiutoare în privinţa a ce proteja, în privinţa a ce sălăşluia înăuntru.

Doar că *el* n-avea să mai uite de-acum.

O O O

Mai târziu, mult mai târziu, paşi familiari şi o voce familiară - Grace, întinzându-i o mână.

— Poţi merge?

Putea merge? Se simţea ca un bătrân făcut grămadă de un pumn invizibil. Căzuse într-o fisură adâncă, obscură, îngustă şi acum trebuia să iasă târâş de acolo.

— Da, pot.

Grace întinzându-i sculptura lui taică-său, el luând-o.

— Să urcăm iarăşi pe platformă.

În zid, în dreptul etajului întâi, se găsea o gaură imensă. Se vedea, prin ea, noaptea. Însă farul rezistase. - Da, platforma. Acolo avea să fie în siguranţă. Acolo n-avea să fie în siguranţă.

O O O

Control se lungi acolo, pe platformă, se întinse pe o pătură şi se uită la zugrăveala coşcovită a tavanului, pe care jucau petice de umbre de la lumânări. Totul părea atât de departe. Era copleşit de senzaţia fizică a distanţei de Pământ, de sentimentul că astronomii,

atoateştiutorii astronomi, n-aveau să poată izbuti, acum sau vreodată, să desluşească punctul palid ce era steaua în jurul căreia, probabil, se învârteau. Îi venea greu să respire, îi tot venea în minte un alt pasaj din paginile lui Whitby, unde omul aproape că atinsese poeticul: „Aria X a fost creată de un organism lăsat în urmă de o civilizaţie atât de avansată, de străveche şi de străină nouă, scopurilor noastre şi felului în care gândim, încât de mult ne-a lăsat în urmă, a lăsat în urmă totul.”

Întrebându-se totodată, din cauza a ceea ce intruziunea biologei îi descâlcise în cap… dacă era vreo dovadă că stătuse vreodată pe bancheta din spate a maşinii de fiţe a bunicului său - dacă undeva la Centru se găseau fotografii alb-negru făcute de mai încolo, de pe stradă, prin parbrizul unei maşini sau al unei dubite. O investiţie. O dezinvestiţie. Începutul a toate. Visase piscuri de stâncă, leviatani şi că se prăbuşea în mare. Dar dacă leviatanii erau de fapt la Centru? Forme umbrite, contururi de amintire pe care nu şi le putea înfăţişa limpede, suprapuse peste ceea ce nu-şi putea aminti, fiindcă nu se întâmplase vreodată. *Sari*, zisese o voce, iar el sărise. Două zile pierdute la Centru înainte să vină la Divizia Sudică şi doar cuvântul maică-sii, asigurându-l că-l apucase conspiraţionismul… Dar era o asemenea greutate, era atât de extenuantă analiza de parcă atât Aria X, cât şi Divizia Sudică l-ar fi interogat simultan.

Salutare, John, zise o versiune a lui Lowry în capul lui. *Cu-cuu!*

Du-te naibii.

Chiar aşa, John? Am crezut că ai ştiut mereu cefei de joc jucăm. Jocul pe care-l jucăm mereu.

Îşi simţea plămânii grei, îngroşaţi; Grace îl verifică de răni, îi bandajă cotul, îi spuse:

— Ţi-ai făcut nişte vânătăi pe la coaste şi pe şold, dar pare că poţi mişca totul.

— Biologa… chiar a plecat?

Leviatanul ăsta a luat specificul unui loc şi l-a făcut al său. Cu fiecare moment ce trecea, evanghelia lui Whitby i se părea tot mai lipsită de sens. O asemenea inconsistenţă. O asemenea simplitate să se concentreze pe cele trei pagini, să pună accent pe bucăţile acelea atât de încleiate de umezeală încât trebuia să interpreteze cuvintele sau să netezească mereu vreo încreţitură şi nu pe faptul că soarele n-ar fi trebuit să strălucească deasupra, că cerul se putea deschide şi putea

dezvălui un peisaj celest poate niciodată visat de omenire, greutatea apăsătoare a acestor lucruri, o fiară atârnând greu chiar în centru, centru care trebuia protejat de ceva de neîndurat pentru simţuri.

— Nu mai e printre noi de ceva timp, zise Grace. Şi tu ai lipsit dintre noi ceva timp.

Stătea lângă fereastra ce dădea spre mare, lângă Pasărea Rară. Pasărea Rară stătea cu spatele la Control şi se uita lung în noapte. Evalua progresul originalului său? Forma aceea gigantică era acum în largul mării, căutând adâncime şi depărtare? Sau plecase într-un loc mai straniu şi mai îndepărtat. Nu voia să ştie.

Când Pasărea Rară se întoarse în cele din urmă, umbrele îi zugrăviră pe chip impresia unui surâs şi a unor ochi mari, curioşi.

— Ce a împărţit cu tine? întrebă Control. Ce a luat? Mai caustic decât intenţionase, însă era şi acum cumva în stare de şoc, ştia asta la un anumit nivel. Voia ca experienţa lui să fie cea obişnuită.

— Nimic. Absolut nimic.

De care parte eşti? întrebă Lowry.

— De ce parte eşti? întrebă el.

— Destul! zise Grace. Destul. Mai taci naibii. Asta nu ne ajută.

Dar nu putea să tacă.

— Nu-i de mirare că eşti la limită, zise el. Nu-i de mirare că nu ne-ai spus.

— Biologa a distrus convoiul, zise Pasărea Rară.

— Da, a făcut-o, admise Grace. Dar eu am fost foarte atentă şi tăcută şi n-am provocat-o. Ştiu când să mă ţin departe de far sau de plajă. Ştiu când să mă pierd în pădure. Uneori e un fel de *anteumbră* în aer. Uneori iese la ţărm unde a găsit bufniţa, apoi porneşte spre interior, vine încoace. De parcă şi-ar aminti. De cele mai multe ori o pot evita. De cele mai multe ori nu-i aici.

— Îşi aminteşte ce? Locul ăsta?

— Nu ştiu ce-şi aminteşte ori nu, zise Grace. Ştiu doar că prezenţa ta aici a atras-o, a făcut-o curioasă.

Nu prezenţa lui Control, asta ştia şi el. Prezenţa Păsării Rare. Biologa era atrasă spre ea la fel cum fusese şi el atras.

— Am putea fi exact ca biologa, zise Control. Stăm aici. Aşteptăm. O aşteptăm pe ea. Renunţăm şi gata.

Însă Pasărea Rară fu cea care-i replică:

— Şi-a câştigat dreptul de a-şi alege soarta. Şi-a câştigat dreptul.

— Noi nu suntem ca ea, zise Grace. Nu vreau să ajung ca ea, nici pe departe.

— Nu-i asta tot ce ai făcut? Să aştepţi?

Voind să ştie cât de bine se adaptase Grace traiului pe o insulă cu un monstru.

— Nu chiar. Dar ce-ai vrea să fac? Zi-mi ce să fac şi-o să fac!

Ţipa acum.

— Crezi că *vreau* să aştept aici, să mor aici? Crezi că-mi place?

Îi trecu prin minte că Grace se folosise de lista biologei cu lucrurile ce provoacă durere, că slăbiciunea ei, faţa suptă nu se datorau faptului că era hăituită de un monstru.

— Îţi trebuie o cale de ieşire, spuse Pasărea Rară.

— Printr-o gaură în mare care s-ar putea să nu fie?

— Nu. Altă cale de ieşire.

Cu un geamăt, Control se ridică. Simţea că zona coastelor îl arde.

— Eşti sigură că-s doar julite?

— Fără o radioscopie nu pot fi sigură.

Încă un lucru imposibil. Şi încă un moment în decăderea lui. Un perete schimbându-se la o atingere, atingerea biologei în mintea lui. Destul cu asta. Destul.

Luă paginile lui Whitby şi începu să citească la lumina lumânărilor şi în acelaşi timp să rupă colţurile. Încetişor.

Trebuie să avem încredere în gândurile noastre în vreme ce dormim. Trebuie să ne încredem în intuiţii. Trebuie să începem cu examinarea tuturor acelor lucruri pe care le socotim iraţionale doar pentru că nu le înţelegem. Cu alte cuvinte, trebuie să nu avem încredere în raţionalitate, în logică, în bun simţ, încercând astfel să atingem ceva mai înalt, ceva cu mult mai demn de efort.

Era totodată genial şi de rahat. O dualitate prinsă în concentrarea-i obsesională pentru găsirea de soluţii.

— Ce? întrebă, simţindu-le pe femei că-l privesc lung. Pasărea Rară zise:

— Trebuie să te odihneşti.

— Ce aş sugera eu n-ar fi popular oricum, zise Control şi făcu bucăţele o pagină întreagă.

Lăsând bucăţile să cadă pe jos. Se simţise bine sfâşiind ceva.

— Spune.

O provocare.

O ezitare, cât se pregăti, conştient de vocile conflictuale din cap.

— Ceea ce numiţi Târâtorul - trebuie să încercăm. Trebuie să ne întoarcem în turn şi să găsim o cale de a-l neutraliza.

Pasărea Rară:

— Ai fost atent? Ai ascultat ce-am vorbit?

— Sau să rămânem aici.

— Statul aici n-o să meargă, admise Grace. Ori ne termină biologa, ori Aria X.

— E o mulţime de spaţiu deschis, vulnerabil, între aici şi turn, zise Pasărea Rară.

— E o mulţime de orice între aici şi acolo.

— Control, spuse Pasărea Rară, iar el nu vru s-o privească, să-i vadă ochii aceia care-i aminteau acum de creatura care devenise biologa. Control, nu e niciun buton de oprire. Niciodată n-o să fie. Asta-i o misiune sinucigaşă.

Credea, fără să spună, că misiunea ar fi fost sinucigaşă pentru ei. Pentru ea, cine ştie?

— Dar directoarea a crezut că-i poţi schimba direcţia, zise. Că i-o poţi schimba, dacă încerci destul.

Un fel de nădejde care te lăsa fără replică. O reacţie copilărească la tirania realităţii. *O dorinţă când trece steaua căzătoare.* Se gândea la lumina din fundul turnului, la lucrul acela nou despre care nu ştiuse înainte să pătrundă în Aria X. Se gândea la faptul că-i era rău, că-i era şi mai rău acum, şi la ce însemna asta. Cel puţin ieşiseră la iveală toate acum, îi erau limpezi. Strălucirea, Lowry, tot. Tot ce era în amestecul acela, inclusiv miezul la care se gândea încă numindu-l John Rodriguez. Un Rodriguez care nu aparţinea nimănui. Care ţinea strânsă în pumn, în buzunar, figurina sculptată a tatălui său. Care-şi amintea ceva în afara dărăpănării şi ruinării tuturor lucrurilor.

— E drept că avem ceva ce n-a mai avut nimeni, spuse Grace.

— Ce? întrebă sceptică Pasărea Rară.

— Pe tine. Singura fotocopie a ultimului plan al Directoarei.

0014: DIRECTOAREA

Când, până la urmă, te întorci la Divizia Sudică, găseşti un cadou aşteptându-te: o fotografie alb-negru, înrămată, cu paznicul farului, asistentul lui şi o fetiţă jucându-se pe stânci - cu capul în jos, cu

trăsăturile acoperite de gluga gecii. Ţi se urcă sângele la cap şi eşti pe cale să leşini văzând că poza aceea pe care n-o ştiai există încă.

„E pentru biroul tău”, scrie pe bileţelul care o însoţeşte. „Ar trebui s-o pui pe perete. De fapt, e musai s-o pui pe perete. Ca să-ţi amintească ce departe ai ajuns. Pentru anii tăi de serviciu şi pentru loialitate. Te sărut cu drag, Jimmy Boy.”

Şi atunci îţi dai seama că ceva foarte aiurea se întâmplă cu Lowry, mai aiurea decât ai crezut. Că acesta creează disfuncţii mai spectaculoase, cu adevărat grandioase pentru a testa cât poate rezista sistemul înainte să-l dea de gol. Pare, an după an, tot mai cufundat în operaţiunile sale clandestine, nu fiindcă ar fi secrete ci pentru acele chinuitoare momente când, datorită intervenţiei sale ori sorţii, ajung aproape să fie ştiute.

Dar de unde apăruse fotografia?

— Scoate tot ce avem despre Jackie Severance, îi spui lui Grace. Scoate orice dosar care îl menţionează pe *Jack* Severance. Şi pe fiu - *John Rodriguez*. Chiar dacă durează un an. Căutăm ceva ce face legătura dintre Severance - oricare dintre ei - şi Lowry.

Ai senzaţia unei alianţe întunecate, a unui edificiu diavolesc. O frântură de credinţă greşită. Ceva ascuns în mortarul dintre pietre.

Ai, între timp, o plantă şi un telefon mobil, model foarte vechi, de care să te ocupi - cu atâta te-ai ales după călătorie. În afară de o stare nouă, că eşti separată, izolată, desprinsă de restul personalului.

Când îl vezi pe Whitby pe culoar acum, uneori îl priveşti în ochi şi dai din cap, cu senzaţia că împărtăşiţi un secret. Alteori trebuie să-ţi fereşti privirea, să te holbezi la mocheta verde, uzată, care şerpuieşte peste tot. Să faci nişte observaţii politicoase în sala de mese, să încerci să te cufunzi în întruniri, pregătind o altă expediţie. Să încerci să te prefaci că totul e normal. E terminat Whitby? Zâmbetul îi reapare pe chip când şi când. Vechea sa atitudine încrezătoare, isteţimea, se mai ivesc dar nu durează mult, apoi o lumină i se stinge în ochi şi întunecimea se aşază la loc.

N-ai ce să-i spui lui Whitby în afară de „îmi pare” rău, dar nici măcar asta nu poţi spune. Nu poţi schimba momentele care l-au schimbat decât în amintirea ta, şi chiar în amintire încercarea e obscurizată de un *lucru* de dedesubt care se înalţă iute, lucrul care te-a îngrozit într-atât încât l-ai abandonat acolo pe Saul, pe treptele tunelului. După aceea ţi-ai zis că Saul nu era real, nu putea fi, aşa că

n-ai abandonat pe nimeni. „Nu mă uita” asta a zis cu mult timp în urmă, şi n-o să-l uiţi nicicând, dar s-ar putea să trebuiască să-l laşi în urmă. Apariţia aceea. Halucinaţia care, cum stai la bar în Chipper's Star Lane sau dezbaţi politică împreună cu Grace pe acoperişul Diviziei Sudice, încă încerci s-o rânduieşti în minte, să-ţi spui că n-a fost deloc halucinaţie.

În parte fiindcă te-ai întors cu planta. Pentru un timp, eşti obsedată de fiece frunză verde închis, de felul în care, dacă o priveşti de sus, arată ca o elice, însă dintr-o parte efectul dispare complet. Dacă te concentrezi asupra plantei poate o să-l poţi uita pe Lowry, care stă acolo şi aşteaptă, pentru un timp. Poate că Saul n-o să conteze. Poate că poţi salva ceva din… nimic.

Planta nu vrea să moară.

Niciun parazit nu se atinge de ea.

Planta nu vrea să moară.

Nici temperaturile extreme n-o afectează. O îngheţi şi se dezgheaţă. O arzi şi se regenerează. Planta nu vrea să moară.

Orice ai încerca, oricâte experimente ai face în depozitul-catedrală steril, de un alb orbitor… planta nu vrea să moară. Nu e ca şi cum ai vrea să-i ordoni execuţia, dar pe parcursul prelevării de mostre cercetătorii te informează că planta refuză să moară. Că acele bucăţele - ai putea-o mărunţi în şaizeci de bucăţele minuscule - le-ai putea pune într-o ceşcuţă cu gradaţii, le-ai putea presăra pe friptură, pe post de condiment… şi în teorie planta ar creşte înăuntrul tău şi ar răzbate în cele din urmă afară, căutând lumina soarelui.

Aşa că cedezi şi laşi ca mostrele să fie duse la Centru, pentru ca experţii să rezolve misterul acestei plante simple, normale, care arată ca orice buruiană din zona temperată. Nişte mostre sunt trimise şi la sediul secret al lui Lowry, poate pentru a fi aşezate lângă cuştile din buncărele experimentale, deşi niciuna dintre descoperirile celor de acolo nu ajunge vreodată înapoi la tine. Toate astea în acelaşi timp cu o frenetică luare la forfecat a altor specimene din depozit, ca să se asigure că nu există vreun efect de domino sau că s-a trecut ceva cu vederea. Nu se trecuse, însă, nimic cu vederea.

— Nu cred că avem de-a face cu o plantă, zise Whitby ezitant, la o şedinţă, riscându-şi noua relaţie cu secţia ştiinţifică, pe care a ajuns să o socotească un fel de sanctuar.

— Atunci de ce *vedem* o plantă, Whitby? Cheney, izbutind să-şi

stăvilească o exasperare atotcuprinzătoare.

— De ce vedem o plantă care *arată* a plantă ca toate plantele. Care face chestii de plantă, gen fotosinteză şi tras apă cu rădăcinile. De ce? Nu-i o întrebare chiar aşa de grea, sper? Sau este? Poate e grea, nu ştiu, pe motive neştiute de nimeni. Dar asta va fi o problemă, nu crezi? Să trebuiască să reafirmăm că lucrurile despre care credem că sunt lucrurile care chiar sunt, sunt chiar lucrurile astea *şi nu altele.* Gândiţi-vă la toate nenorocitele de chestii pe are va trebui să le reevaluăm dacă ai dreptate, Whitby - începând cu tine!

Figura înroşită lui Cheney se apleacă spre Whitby, ca şi cum acesta ar fi receptaculul oricărei răutăţi care l-a afectat pe Cheney vreodată, de când s-a născut.

— Fiindcă, zice Cheney coborând vocea, dacă asta-i o întrebare grea, n-o să trebuiască reclasificate toate întrebările cu *adevărat* grele?

Mai târziu, Whitby te va regala cu informaţii despre felul în care mecanica cuantică influenţează fotosinteză, care are de-a face cu „recepţionarea de la distanţă a luminii, iar comunicarea poate fi piratată”, despre cum „un organism ar putea să *se ivească* dintr-un alt organism dar să nu trăiască acolo”, despre cum „vorbesc” plantele unele cu altele, despre cum comunicaţia poate lua formă chimică, prin procese atât de invizibile pentru fiinţele umane că brusca lor vizibilitate ar însemna „un şoc ireparabil pentru sistem”.

Pentru Divizia Sudică? Pentru umanitate?

Dar Whitby închide gura, schimbă subiectul. Brusc.

O O O

Eşti mai puţin obsedată de telefonul mobil, care a fost lăsat cu tehnicienii din secţia de echipamente. Însă tehnicienii nu-l pot face să funcţioneze, îi încurcă, poate chiar îi nelinişteşte. N-are nimic care să indice probleme de funcţionare. Ar trebui să funcţioneze. Doar că nu vrea. Ar trebui să-şi dezvăluie fostul proprietar. Doar că n-o face.

— De parcă n-ar fi cu adevărat făcut din părţile din care ar trebui să fie făcut. Dar arată exact aşa - ca un telefon normal. Model foarte vechi, totuşi.

Un veteran voluminos, zgâriat, ciobit şi uzat. Arată aşa cum te simţi tu uneori.

I-l oferi lui Lowry în timpul uneia dintre convorbirile voastre

telefonice, un fel de sacrificiu al unui pion. Să-i dai lui Lowry ceva exclusiv, să-l laşi pe el să se preocupe, cum se preocupă câinele de ascunderea unui os nou-căpătat, astfel ca osul cel vechi să mai fie lăsat în pace. Dar nu vrea, insistă să-l ţii tu.

Ceva adus de vreun membru al expediţiei pe furiş sau neintenţionat? Ceva, poate, dintr-o expediţie recentă despre care crezuse cineva că era destul de vechi ca să nu tulbure somnul Ariei X? Pe parcursul ciclurilor care preced intervenţia lui Lowry ori păstorirea ta, când s-au folosit tehnici primitive şi netestate?

Îţi aminteşti de cele dintâi fotografii şi filmări - de Lowry şi ceilalţi, purtând un fel de costume de scafandri ca să traverseze frontiera, înainte să-şi dea seama că era ceva inutil. Lowry, la întoarcere, dezorientat, bălmăjind pe caseta video vorbe pe care mai târziu avea să şi le retragă, despre cum nimic n-o să iasă vreodată din traversarea frontierei, nimic, fiindcă se aşteptau la fantome, la ceva mort de mult, se aşteptau ca Aria X să fie un monument funerar, o piatră de mormânt.

— Ce a făcut Aria X să-l scuipe înapoi? o întrebi pe Grace, aflându-te în siguranţă pe acoperiş, la Baza Retrasă.

— Ce l-a făcut pe Whitby să-l găsească?

— Bună întrebare.

Un cadou de la Whitby Mortul.

— De ce a îngăduit să fie găsit?

Pare întrebarea corectă, şi-n unele zile îţi vine să-i spui lui Grace… totul. Dar în majoritatea vrei s-o fereşti de informaţii care i-ar afecta slujba, viaţa. Cumva, Whitby Mortul şi apariţia lui Saul sunt din aceeaşi categorie cu a-i spune că numele tău nu e numele tău. Că toate lucrurile nesemnificative despre tine sunt nişte minciuni.

În cele din urmă, în mijlocul a toate acestea, vine şi telefonul de care te-ai temut: Lowry, care are un scop. În vreme ce te uiţi la fotografia incriminantă de pe perete: tu pe stânci, strigând, ori înainte, ori după facerea pozei: „Sunt un monstru! Sunt un monstru!”

— Avem aprobarea pentru o altă expediţie a unsprezecea.

— Deja.

— Trei luni. Suntem aproape gata.

Vrei să spui, dar n-o faci, „E vremea să nu ne mai băgăm nasul, nu să ni-l băgăm tot mai tare”. Risipa asta de resurse. Toate aceste feluri în care Lowry încearcă să controleze ceva ce nu poate fi controlat.

— E prea devreme, zici.

Mult prea devreme. Nu s-a schimbat nimic în afara faptului că te-ai băgat tu şi te-ai dus peste frontieră şi ai adus de-acolo două obiecte pe care nu le poţi explica.

— Poate e vremea să nu mai fii aşa o laşă de rahat, zise Lowry. Trei luni. Pregăteşte-te, *Cynthia.*

Trânteşte telefonul, şi ţi-l imaginezi trântindu-l într-o furcă făcută dintr-un craniu uman lustruit.

Implantează în creierul psihologului - cu ocazia a ceea ce se va dovedi ultima expediţie din a unsprezecea serie - ceva ce Lowry numeşte „o perlă de supraveghere şi reamintire”. O bucăţică din oul argintiu care e Centrul, trecut mai întâi prin strânsoarea deformatoare a lui Lowry. Fac un om să nu *mai fie el însuşi,* iar tu accepţi ca să-ţi păstrezi slujba, să rămâi aproape de ce e important pentru tine.

Douăsprezece luni mai târziu, ultima expediţie, a unsprezecea, revine, cu membrii purtându-se aproape ca nişte zombi, cu amintiri mai neclare decât ale veteranului beţiv de la Star Lanes. În optsprezece luni au murit cu toţii de cancer, iar Lowry a revenit la telefon şi vorbeşte despre „încă o a unsprezecea expediţie” şi „rafinarea proceselor noastre”; îţi dai seama că ceva trebuie să se schimbe. Din nou. Şi, dacă nu e posibil să-i pui o armă la cap lui Lowry şi să apeşi pe trăgaci, va trebui să se rezume la alcătuirea expediţiei, la felul în care sunt trimişi peste frontieră şi alţi factori mai mărunţi. S-ar putea ca nimic din toate acestea să nu însemne vreo îmbunătăţire, dar trebuie să încerci. Fiindcă nu vrei să mai vezi vreodată asemenea feţe pustiite, pierdute, nu vrei să mai vezi oameni care au fost deposedaţi de ceva atât de vital încât nu poate fi exprimat prin cuvinte.

O O O

Moralul se strică şi mai rău la Divizia Sudică după ce ultima expediţie cu numărul unsprezece revine şi apoi trec iute la faza următoare, oricare va fi fost. Amorţeală? Senzaţia că aţi trecut prin atâtea crize că emoţia trebuie drămuită acum, ca să nu sece.

Din transcrieri: „A fost o zi frumoasă”. „Expediţia a decurs fără evenimente deosebite.” „Nu am avut probleme în efectuarea misiunii.”

Care era, în ochii lor, misiunea? Însă niciodată nu răspundeau la

întrebarea asta. Grace vorbea despre ei pe un ton reverenţios, de parcă ar fi ajuns sfinţi. În secţia ştiinţifică, Cheney a devenit pentru multă vreme mai puţin vorbăreţ şi mai retras, de parcă televizorul color al comentariilor sale ar fi fost înlocuit cu un model alb-negru pe care rula un singur canal fără noimă. Efemerul, eternul Pitman sunând de la Centru cu falsele sale condoleanţe şi cu un ton de o anumită indiferenţă calculată ce sugera că voia să inducă în eroare.

Dar tu ai fost cea care a văzut viermele încovrigat al corupţiei lui Lowry la treabă - ai văzut că ceea ce făcuse, târgul încheiat de tine, care-i îngăduia să fie atât de invaziv şi autoritar, nu merita.

Mai rău, Jackie Severance face vizite dese, de parcă Centrul ar fi preocupat de ceva, se plimbă şi gesticulează prin biroul tău, vorbind, în loc să stea pe scaun. Acest sol al Centrului cu care trebuie să te descurci în carne şi oase, pe lângă Lowry.

— E ofiţerul meu de probaţiune, îi zici lui Grace.

— Atunci Lowry ce e?

— Partenerul ofiţerului de probaţiune? Şeful? Angajatul?

Fiindcă nu ştii.

— O ghicitoare înfăşurată într-o enigmă, zise Grace. Ştii cu ce se ocupă taică-său, Jack Severance?

— Nu, cu ce?

— Cu de toate.

Cu atât de multe că Grace încă nu le-a dat de capăt. Când sună Severance, lasă impresia că-şi verifică investiţia, riscul asumat.

— Nu te simţi vreodată copleşită? te întreabă Severance mai mult decât o dată, şi eşti destul de sigură că o face doar pentru conversaţie.

— Nu, minţi şi treci la vechiul tău clişeu: Avem cu toţii o muncă de făcut.

Mai demult, când lucra la Divizia Sudică, ţi-a plăcut de ea - minte brici, încântătoare, şi făcuse treabă bună cu chestiunile delicate de logistică, se implicase şi o scosese la capăt. Însă de când e legată de Lowry, nu poţi risca o eventuală prezenţă a lui prin intermediul ei. Zici, la un păhărel cu Grace: „E un microfon viu - nu prea am cum s-o scot din gresia de pe tavan”. Şi farmecul a început să scadă: uneori, Severance ţi se pare o vânzătoare obosită, fanată, de la raionul de cosmetice al unui magazin universal.

Severance ia loc cu tine, observându-i pe cei reveniţi din expediţie, minute lungi, prin sistemul video cu circuit închis, cu cafeaua în

mână, verificându-şi telefonul tot la câteva minute, apucându-se adesea de vreo discuţie despre cu totul alte proiecte, apoi revenind la situaţie şi punând întrebări.

— Sigur nu sunt contaminaţi cu ceva?

— Când trimiteţi următoarea expediţie?

— Ce părere ai de măsurătorile lui Lowry?

— Dacă ai avea un buget mai mare, pe ce l-ai cheltui?

— Ştii ce anume cauţi?

Nu, nu ştii. Ştie că nu ai habar. Nici măcar nu ştii la ce te uiţi când îi priveşti pe oamenii ăia, din ce în ce mai slabi, până se fac schelete vii, şi apoi nici măcar asta. Psihologul e probabil ceva mai opac decât restul, o avertizare pentru tine, afectat parcă de efectul secundar al profesiei sale în întâlnirea cu Aria X.

— Trebuie să fie lucruri pe care le-ai fi făcut altfel, zise Severance.

Scoţi un sunet care nu te angajează la nimic şi te faci că mâzgăleşti ceva în agendă. O listă de cumpărături poate. Un cerc gol care e o reprezentare a frontierei sau a Centrului. O plantă care creşte dintr-un telefon mobil. Sau ar trebui să scrii, pur şi simplu, *Du-te dracului* şi să termini cu asta. Să-ţi găseşti scăparea, cu ghearele şi cu dinţii, din capcana lui Lowry.

O O O

La un moment dat, după ce ultimul din ultima expediţie cu numărul unsprezece încetează din viaţă, iei de la depozit nişte vopsea neagră şi nişte markere negre, groase, şi deschizi uşa nefolositoare care-ţi oferă acces la peretele gol - victimă a unei refaceri neinspirate a unui coridor. Scrii pe perete cuvintele colectate de la anomalia topografică, care ştii că trebuie să fi fost scrise de paznicul farului (străfulgerare de intuiţie declanşată la o şedinţă, care-ţi permite să soliciţi o investigaţie mai amănunţită în privinţa lui Saul decât s-a făcut până acum).

Desenezi şi o hartă cu punctele de reper din Aria X. Tabăra principală sau, cum o numeşti tu, Mirajul. E şi farul, care ar trebui să însemne o formă de adăpost însă cel mai adesea nu înseamnă asta, locul unde se duc să moară jurnalele. Apare şi anomalia topografică, gaura în pământ în care au coborât toată iniţiativa şi concentrarea, doar pentru a deveni pâcloase şi difuze. Mai este şi insula acolo, plus,

în cele din urmă, Divizia Sudică însăşi, arătând ori ca o ultimă redută înaintea inamicului, ori drept un avanpost al acestuia.

Lowry, beat turtă la petrecerea sa de rămas-bun, înainte de a o porni spre Centru, la doar trei ani după angajarea ta, zisese: „Ce plictiseală afurisită. Rahat de plictiseală dacă câştigă ei. Dacă trebuie să trăim în lumea aia”. Ca şi cum oamenii ar fi avut cum să trăiască în „lumea aia”, lucru nesusţinut de niciuna dintre dovezi, ca şi cum nimic n-ar fi fost mai rău decât să te plictiseşti, şi singurul rost pe lume, pentru cei care trăiau în ea deja, ar fi fost găsirea unor căi de a combate plictiseala, de a se asigura că „toate momentele”, cum formula Whitby când se pornea pe tema universurilor paralele, puteau fi cuantificate cumva, pentru ca minţile să nu se umple cu acea pustiire din care extrăgeau, simplu, mai multă capacitate de a fi plictisiţi.

Şi Grace, netemătoare, o voce exprimându-şi dezacordul ani mai târziu - la altă petrecere unde un membru al personalului rostise o opinie la fel de cinică şi de deprimantă - însă ca şi cum i-ar fi replicat lui Lowry:

— Eu încă sunt aici din cauza familiei. Din cauza familiei şi din cauza directoarei şi fiindcă nu vreau să renunţ la ei sau la voi.

Chiar dacă Grace nu putea să împărtăşească cu familia greul de la Divizia Sudică, fiindcă era o „gagică de bază”, cum îi zisese Lowry, sarcastic. Vocea profană a raţiunii, când vocea ta e percepută ca prea esoterică, prea distantă.

Pe la jumătatea hărţii simţi priviri asupra ta şi-o vezi pe Grace, cu braţele încrucişate pe piept, uitându-se chiorâş la tine. Închide după ea uşa biroului şi continuă să se uite lung la tine.

— Te pot ajuta cu ceva? întrebi, cu cutia de vopsea într-o mână şi pensula în cealaltă.

— Poţi să mă asiguri din nou că totul e bine.

E una din primele daţi când simţi îndoială la ea. Nu dezacord ci îndoială, şi ţinând cont de câte lucruri funcţionează pe bază de credinţă în ultima perioadă la Divizia Sudică, asta te îngrijorează.

— Sunt bine, zici, n-am absolut nimic. Vreau doar un punct de reper.

— Pentru ce? Pentru personal? Ca să ştie că te-ai făcut un pic excentrică?

Un val de furie la auzul acestor cuvinte; te simţi şi vag lezată.

Lowry, cu toate păcatele lui, n-ar crede că e ceva bizar. Ar înţelege. Dar, în acelaşi timp, dacă Lowry s-ar apuca să picteze o hartă pe peretele biroului lui, nimeni nu l-ar lua la întrebări. Ar întreba cu toţii dacă pot ţine şi ei pensula, dacă pot zugrăvi şi ei locul ăla şi celălalt, i-ar aduce mai multă vopsea.

Căutând efectul cumulativ, cel de a pune mai multă presiune pe punctul slab, îi spui lui Grace:

— După ce termin aici, o să cer ca trupurile celor din ultima expediţie să fie exhumate.

— De ce?

Înfiorată, ceva din educaţia ei simţind aversiune pentru asemenea pângăriri.

— Fiindcă e necesar, aşa cred. Şi ăsta e un motiv suficient.

Ai ceea ce Grace va numi „momentul tău Lowry”, şi nu-i nici măcar un moment de erupţie, e doar căpoşenie.

— Cynthia, zise Grace, ce cred sau nu cred eu n-are importanţă, dar restul echipei trebuie să *vrea* să te urmeze.

Încă un gând încăpăţânat: că nu e nevoie, cu adevărat, decât ca Lowry să te urmeze pe tine şi pe Severance şi ai putea s-o ţii aşa la nesfârşit. Însă e un gând hidos, imaginea asta a încă vreo treizeci şi şase de expediţii trimise, doar unele întorcându-se, imaginea asta cu tine, Grace şi Whitby, tot mai uzaţi şi mai cinici, eternizându-se acolo, înfăptuind acţiuni care nu ajută pe nimeni, nici chiar pe voi înşivă.

— O să termin cu asta, îi zici într-un fel împăciuitor, fiindcă am început-o.

— Fiindcă o să arate ca ditamai prostia dacă n-o termini acum, zice ea dând înapoi la rândul său.

— Da, exact. O să arate a tâmpenie maximă dacă n-o termin.

— Să te ajut, atunci, zice ea, şi te simţi mişcată de ceva din felul în care accentuează cuvintele.

Mereu te vei simţi mişcată.

Să te ajut.

— Bine, hai, mormăi tu şi îi înmânezi o altă pensulă.

O O O

Dar tot ai de gând să dezgropi morţii şi tot te întrebi cum să schimbi paradigma, aşa cum şi Lowry încearcă mereu să schimbe

paradigma. Te cufunzi în acest gând la următorul sfârşit de săptămână petrecut la Chipper's, în timp ce dai cu mingea după popice, acasă, în vreme ce decupezi cupoane de reduceri, în vreme ce faci baie, în vreme ce ieşi la o lecţie de dansuri de societate fiindcă e genul de lucru pe care nu l-ai face niciodată. Aşa că-l faci, conştientă că dacă Severance a pus ochii pe tine, va socoti asta o dovadă de „comportament haotic”, dar nu-ţi pasă. Tu te-ai pus acolo, ai potrivit capcana pentru tine însăţi, aşa că, dacă te simţi prinsă, e doar din vina ta.

În ziua de după vopsirea uşii, Grace te abordează, cum face întotdeauna, incapabilă să lase lucrurile în seama lor, dar privat, în locul de pe acoperiş, a cărui existenţă eşti destul de sigură că Cheney o bănuieşte, după cum bănuieşte şi implicarea „energiei întunecate” în menţinerea frontierei invizibile. Grace zice:

— Ai un plan, aşa-i? Totul face parte dintr-un plan. Mă bazez pe tine să ai un plan.

Aşa că înclini capul, zâmbind, şi zici:

— Da, Grace, am un plan.

Fiindcă nu vrei să trădezi acea încredere, fiindcă ce rost ar avea să zici „n-am decât o senzaţie, o intuiţie şi o scurtă discuţie cu un om care ar trebui să fie mort. Am o plantă şi un telefon”.

În visele tale, stai deoparte, cu planta într-o mână şi celularul în cealaltă, şi priveşti un război între Centru şi Aria X. Într-un fel fundamental, simţi că au fost în conflict de mai bine de treizeci de ani - lupta durează de mult, de veacuri, în secret. Central e vidul suprem, pus să contracareze Aria X: impersonal, antiseptic, labirintic şi de neştiut. Pusă în faţa acestei faţade, nu-ţi poţi reprima un soi de trădare teribilă: admiri uneori, prin comparaţie cu *asta,* vitalitatea lui Lowry, o siluetă ce se frământă dinaintea unui ecran alb, gol.

0015: PAZNICUL FARULUI

Sirena vestică e în sfârşit reparată, am zugrăvit partea albă a indicatorului reflectorizant, partea dinspre mare; am reparat şi scara, dar tot pare cam şubredă, nesigură. Cineva a dărâmat o bucată de gard şi a intrat în grădină, dar nu mi-am dat seama cine sau ce. Nu se văd urme de căprioară, dar sunt şanse mari ca ăsta să fie vinovatul. Ori BSC? Umbrele abisului sunt precum petalele unei flori monstruoase. Nu m-am simţit în

stare să ies la o plimbare, dar am văzut de lângă far, meritând notate: pasăre prinzătoare de muşte (nu ştiu ce specie), fregate, rândunici de mare, cormorani, bâtlani cu gât negru(!), câţiva cu gâtul galben. Pe plajă am găsit un ac de mare eşuat şi câteva meduze putrezind în nisip.

Veni o lumină incandescentă. Veni o stea în mişcare, soarele năpustindu-se înspre Pământ. Căzu din ceruri o uriaşă făclie arzândă, lăsând o dâră de flăcări în urmă. Şi lumina asta, steaua. Zgudui cerul şi plaja pe care, cu o secundă în urmă, se plimbase sub cerul albastru, senin. Pârjolul obiectului apărut deodată, prăvălindu-se spre el, îi izbi simţurile, îl trânti în genunchi când încercă să fugă, apoi îl aruncă cu faţa în nisip. Ţipă, în vreme ce razele, scânteierile, se răspândeau peste tot, iar miezul luminii Iovi undeva în faţa lui, zdrobindu-i dinţii, făcându-i oasele pulbere. Reverberaţia stărui în el când încercă să se ridice în picioare din nou, în vreme ce impactul făcea să se ivească un enorm val mareic, ca o creatură vie, îndreptându-se către plajă. Când se prăvăli peste el greutatea, imensitatea îl mai strivi o dată şi spulberă tot ce-ar fi putut recunoaşte, tot ce-ar fi putut şti. Icni, se zbătu, se lovi, îşi îngropa mâinile chinuite în nisipul şocant de rece. Nisipul avea o textură diferită, iar lighioanele minuscule ce trăiau în el erau diferite. Nu voia să ridice privirea, să contemple împrejurimile, temându-se că şi peisajul se schimbase, că putea fi atât de diferit încât să nu-l recunoască.

Valul gigantic scăzu. Luminile arzătoare se stinseră.

Saul reuşi să se ridice în picioare, să păşească împletit câţiva metri şi, făcând-o, îşi dădu seama că totul fusese refăcut. Lumea pe care o ştia, lumea pe care o iubea: liniştită, neschimbată, turnul farului, pe ţărm, neafectat de val. Pescăruşii străbăteau cerul şi undeva, departe, se vedea cineva umblând, căutând scoici. Îşi scutură nisipul de pe cămaşă, de pe pantalonii scurţi, rămase acolo o clipă lungă, aplecat, cu mâinile sprijinite pe coapse. Impactul îi afecta încă auzul, amintirea puterii sale îl făcea încă să tremure. Însă fenomenul nu lăsase nicio urmă în afara melancoliei, de parcă ar fi păstrat în el singura amintire a unei lumi pierdute.

După ce se termină totul, nu-şi putu stăvili tremurul, întrebându-se dacă era pe cale să înnebunească. Pentru asta îi trebuia mai puţină mândrie decât să creadă că primise un mesaj de sus. Fiindcă în centrul luminii ce se năpustise spre el apăruse o imagine, un model pe care îl

recunoscuse: cele opt frunze ale ciudatei plante, fiecare încă un pas în spirală ce cobora către neant.

Toiul dimineţii. Stâncile erau alunecoase şi tăioase, încrustate cu cochilii de crabi şi melci. Purici de mare, fiinţe străvechi, călătoreau în latul stâncilor căutând orice resturi puteau găsi, iar algele care se adunau aici, în şuviţe groase şi subţiri, gelatinoase uneori, răspândeau un miros înţepător, de mucegai.

Era o uşurare să stea acolo, încercând să-şi revină - uitându-se în bazinul mareic ce i se întindea la picioare, în vreme ce stânca îl împungea în şezut. Încercând să-şi controleze tremuratul. Mai fuseseră şi alte viziuni, însă niciuna la fel de puternică. Simţea o nevoie perversă să-l vadă pe Henry apărând, să-şi mărturisească simptomele unui om la care, odată ce-şi dezvăluise firea de vânător de fantome împătimit şi delirant, se gândea aproape cu afecţiune. Însă Saul nu-i mai văzuse pe Henry sau pe Suzanne de când cu incidentul din noapte, şi nici pe femeia cea ciudată. Uneori îşi zicea că-i supravegheat, însă era probabil doar un ecou al faptului că-l crezuse pe Henry când spusese că avea să „o găsească”, implicând o reîntoarcere.

Bazinul mareic din faţă deveni frustrant de opac atunci când un nor trecu pe deasupra, schimbând calitatea luminii, şi când se înteţi vântul, vălurind apa. Însă după ce ieşi soarele şi nu-şi mai văzu doar reflectarea feţei şi a genunchilor, bazinul deveni un soi de colecţie vie de curiozităţi. Poate că prefera drumeţiile şi privitul păsărilor însă înţelegea şi fascinaţia pentru bazinele mareice.

Stele de mare grăsane, mişcându-se greoaie sau dormitând, stăteau ieşite pe jumătate din apă. Un peşte de apă adâncă îl contempla aruncându-i o privire bombată, plină de lehamite - o creatură compactă, cu buze ţuguiate al cărui trup era de aceeaşi culoare cu a nisipului. Un crab roşu, minuscul traversa pieziş acea distanţă către o gaură neagră, abisală ce ducea în jos, poate într-o reţea nesfârşită de grote micuţe, săpate în rocă de-a lungul anilor. Dacă se uita suficient de mult în neantul confortabil al acelui microcosmos, orice altceva îi ieşea din minte, până şi umbra propriei sale reflexii.

Acolo îl găsi Gloria, după un număr de minute, cum Saul probabil ştiuse c-o va face, fiindcă stâncile acelea erau pentru ea ce devenise pentru el clădirea farului.

Se trânti lângă el, de parcă ar fi fost indestructibilă, iar fundul îmbrăcat în pantaloni reiaţi abia dacă i se atinse de suprafaţa dură. În echilibru instabil, ca o piatră peste altă piatră. Greutatea ei, foarte concretă, îl sili să se dea un pic într-o parte. Răsufla întretăiat de la suişul iute pe stânci; izbuti un soi de „îhî” aprobator văzând cu ce-şi trece Saul timpul acolo, iar el îi răspunse cu un zâmbet scurt şi cu o înclinare din cap.

Rămaseră aşa, aşezaţi, privind. Decisese că nu poate vorbi cu ea despre ce văzuse, că ar fi fost greşit s-o împovăreze cu asta. Singurul căruia-i putea spune era Charlie. Posibil.

Crabul se furişă prin ceva din nisip. Peştele camuflat riscă o plimbare scurtă pe aripioarele subţiri ca nişte evantaie nisipii, izbutind să ajungă la adăpostul umbrit al unei lespezi mici. Una dintre stelele de mare, ca şi cum ar fi fost surprinsă în imagini date cu încetinitorul, se retrăgea cu o lentoare hipnotică spre apă, până ce doar vârfurile a două braţe rămaseră expuse, lucind.

În cele din urmă, Gloria zise:

— De ce ai venit aici şi nu lucrezi pe la şopron sau în turn?

— Nu prea am chef de muncă azi.

Imagini din manuscrise vechi, înţelepte, ale unor comete gonind pe cer, imagini din cărţile tatălui său. Răsunetul şi ricoşeul plajei explodându-i sub picioare. Creaturile bizare din nisip. Ce mesaj să extragă din asta?

— Da, nici eu nu vreau mereu să merg la şcoală, zise ea. Dar tu măcar primeşti bani.

— Primesc, aşa e, zise el. Ca să te duci la şcoală n-o să îţi dea niciodată bani.

— Ar trebui să-mi dea. Am multe pe cap. Bărbatul se întrebă cât de multe. Se prea putea să fie adevărat.

— Şcoala e importantă, zise, fiindcă i se părea că asta ar fi trebuit să zică, de parcă mama Gloriei ar fi fost acolo, în spatele lor, bătând din picior.

Gloria cugetă o clipă la asta şi îl înghionti în coaste, familiară de parcă ar fi fost tovarăşi de băutură la cârciuma din sat.

— I-am spus mamei că şi asta e o şcoală, dar n-a mers.

— Care „asta”?

— Bazinele mareice. Pădurea. Cărările. Totul. E drept că în majoritatea timpului mă prostesc pe-aici, dar mai şi învăţ ceva.

Saul îşi imagina cum decursese conversaţia aceea.

— N-o să iei nicio notă acolo. Continuă în glumă:

— Deşi presupun că urşii s-ar putea să-ţi dea note pentru că-i păzeşti.

Ea se lăsă cumva pe spate ca să-l vadă mai bine, de parcă l-ar fi reevaluat.

— Asta-i o prostie. Te simţi bine azi?

— Da, toată discuţia noastră de azi e o prostie.

— Încă te simţi altfel?

— Ce? Nu. Nu, sunt bine, Gloria.

După aceea se mai uitară la ce făcea peştele. Ceva din conversaţia lor, în felul în care se mişcaseră prea mult sau vorbiseră prea tare făcuse peştele să se retragă în nisip, aşa că doar ochii îi mai erau aţintiţi către ei.

— Sunt şi lucruri pe care le învăţ de la far, totuşi, zise Gloria smulgându-l pe Saul din gânduri.

— Să stai dreaptă şi să emiţi lumină din cap către mare?

Ea chicoti, apreciindu-i prea mult o replică pe care voise s-o pronunţe cel puţin pe jumătate ironic.

— Nu. Uite ce mă învaţă farul. Stai liniştit şi-ţi spun. Farul mă învaţă să muncesc mult, să-mi ţin camera curată, să fiu cinstită şi să mă port frumos cu lumea.

Apoi, chibzuind, fata îşi coborî privirea.

— Camera mea e un dezastru şi uneori mint şi nu mă port mereu frumos cu lumea, dar asta e ideea.

Un pic stingherit, el zise:

— Peştele de colo se vede bine că-i speriat de tine.

— Ha? Nu mă cunoaşte, atâta tot. Dacă m-ar cunoaşte, peştele ăla mi-ar strânge mâna.

— Nu cred că ai cum să-l convingi de asta. Şi sunt multe feluri în care ai putea să-i faci rău fără să vrei.

O zise urmărind acei ochi albaştri cu linii aurii - pupila verticală de o nuanţă închisă - care păreau un adevăr fundamental.

Ea, nebăgându-l în seamă:

— Îţi place să fii paznic la far, aşa-i, Saul?

Saul. Asta era nouă. Cum de ajunseseră la „Saul şi Gloria”, nu la „dl Evans şi Gloria”?

— De ce, vrei slujba mea când o să te faci mare?

— Nu. Nu vreau să fiu niciodată paznic la far. Să dau cu lopata şi să fac roşii şi să urc toată ziua scările.

Aşa i se părea ei că-şi petrece el timpul? Poate că asta şi făcea.

— Măcar eşti sinceră.

— Da. Mama spune că ar trebui să fiu mai puţin sinceră.

— Mai e şi asta, da.

Tatăl lui ar fi putut să fie mai puţin sincer, fiindcă sinceritatea era adesea doar o cale de a fi crud.

— Oricum, nu pot sta mult.

În vocea ei se simţea un regret real.

— Păcat, la cât de sinceră devii.

— Ştiu, nu? dar trebuie. Mami vine acuşi cu maşina. Ne ducem în oraş să ne vedem cu tati.

— A, te ia la el de sărbători? Asta era, deci, ziua.

O umbră trecuse iar peste bazinul mareic şi el nu izbuti să vadă decât feţele lor reflectate, uitându-se în jos. Ar fi putut să treacă drept tăică-său. Nu? Sau era prea bătrân? Însă asemenea gânduri păreau o formă de slăbiciune.

— De data asta pe mai mult timp, zise ea, şi era limpede că o zicea cu nemulţumire. Mama vrea să stau acolo vreo două luni cel puţin. Fiindcă nu mai lucrează la al doilea serviciu şi trebuie să-şi caute altul. Dar sunt numai opt săptămâni. Sau poate şaizeci de zile.

Saul o cercetă cu privirea, îi văzu expresia serioasă de pe figură. Două luni. Era un timp imposibil de lung.

— O să te distrezi. Când te întorci, o să apreciezi şi mai mult locul ăsta.

— Îl apreciez acum. Şi n-o să mă distrez. Prietena tatii e-o javră.

— Nu folosi cuvântul ăla.

— Scuze. Dar este.

— Aşa ţi-a zis mama ta?

— Nu. Am zis singură. N-a fost greu.

— Păi… încercaţi să vă-nţelegeţi, zise Saul ajungând la capătul oricăror sfaturi pe care le-ar fi putut oferi farul. E doar puţin timp.

— Sigur. Şi după aia mă întorc. Ajută-mă să mă ridic, cred că a venit mami.

Nu auzea nicio maşină, dar asta nu însemna nimic.

O luă de mână, se ţinu bine pentru ca ea să se poată sprijini de el ca să se ridice. Ea zăbovi, se lăsă spre el, cu mâna pe umărul lui,

zicând:

— La revedere, Saul. Să păstrezi bazinul ăsta pentru mine.

— O să pun un anunţ, zise el încercând să zâmbească. Ea încuviinţă şi porni, cu călcâiele sfârâindu-i pe stânci ca şi cum ar fi fost un soi de motociclist nebun de bâlci - dându-se mare.

Simţind un impuls, el se întoarse şi-i strigă numele înainte ca fata să iasă din raza auditivă.

Gloria se întoarse, echilibrându-se cu amândouă braţele întinse, aşteptând.

— Să nu mă uiţi! Ai grijă de tine.

Încercă să facă cuvintele să nu aibă greutate, să fie nişte propoziţii ce puteau fi luate de vânt. Nimic de însemnătate.

Ea dădu din cap şi făcu din mână, zicând ceva ce Saul nu putu să audă, apoi o zbughi pe peluza farului şi pe după zid, unde n-o mai putu vedea.

Jos, peştele apucase în gură crabul cel mic şi roşu, care se zbătea într-un fel lent, meditativ, aproape ca şi cum n-ar fi voit să scape.

0016: PASĂREA RARĂ

Clădirea farului se înălţa din ceaţă şi reflexii ca o oglindă a ei înseşi, plaja era cenuşie şi rece, nisipul scrâşnea frecându-se de chila bărcii, pe care o abandonară la apă mică. Valurile erau mici şi pe jumătate ondulate, precum spuma unor întrebări malformate. Farul nu mai semăna cu ce-şi amintea Pasărea Rară, fiindcă laturile fuseseră jupuite de foc. Decolorarea se extindea până în vârf, unde lentilele, lumina din ele, erau stinse. Focul izbucnise şi pe geamurile ce dădeau spre platformă şi, în combinaţie cu bucăţile de sticlă spartă şi celelalte talismane pe care le aduseseră ca ofrandă fiinţele umane în atâţia ani, făcea ca farul să pară ceva şamanic. Redus acum la un marcaj pentru barca lor, la cea mai simplă dintre funcţiile sale, singura sarcină care, neexecutată, făcea ca un far să nu mai fie de niciun folos. Transformându-l într-o redută îngustă, bântuită.

— Ars de comandantul trupelor de frontieră, le zise Grace, ars fiindcă nu-l înţelegeau - şi jurnalele odată cu el.

Însă Pasărea Rară surprinse ezitarea din vocea lui Grace, îşi dădu seama că tot nu voia să le spună ce se întâmplase exact în far, în ce constaseră *măcelul* şi *înşelăciunea,* vreun amănunt despre ce-i atacase

dinspre mare.

Grace nu le putu oferi decât o patologie localizată - originea drapelelor portocalii. Se datorau comandantului trupelor de frontieră, o catalogare a tot ce era incognoscibil. Poate că comandantul încercase să separe realul de imaginar. Dacă da, atunci eşuase. Până şi ciulinii cei mai obişnuiţi fuseseră marcaţi. Dacă-i dădeai timp, comandantul ar fi marcat lumea întreagă.

Pasărea Rară avu o viziune încă acolo sus cu jurnalele imposibil de distrus, reconstituite; urmau să intre, să urce până la camera luminilor, să deschidă chepengul, să se uite în jos, cum făcuse biologa, cum făcuse ea cu atâţia ani în urmă. Avea lumina reflectată din acele relatări îngheţate să le iradieze gândurile, să le contamineze visele, să-i prindă în capcană pentru vecie? Sau nu mai era acolo, acum, decât un munte de cenuşă? Pasărea Rară nu ţinea să afle.

Se făcuse aproape seară. Plecaseră de pe insulă dis-de-dimineaţă, într-o barcă mai mare, pe care Grace o ascunsese ca să nu fie vizibilă de pe ponton. Biologa nu reapăruse, deşi Control scrutase cu o anume agitaţie şi nelinişte apele. Pasărea Rară i-ar fi simţit cu mult înainte să devină un pericol. Nu-i putea spune, nevoind să-l tulbure, că oceanele ce străbătea acum biologa erau mai vaste şi mai adânci decât cel care-i călăuzise la far.

O O O

Urcară panta dealului spre far, pe o cărare ce micşora posibilitatea de a fi atacaţi de vreun lunetist aflat la înălţime. Grace credea că toţi erau morţi sau că plecaseră demult de-acolo, dar exista mereu o posibilitate cât de mică. Nimic nu se ridică din mare, fantomatic ori nu. *Lucruri ieşeau din mare, lucruri precum biologa, dar mai puţin blânde.*

De pe muchia dunelor ieşiră lângă parterul farului fără vreun incident şi se opriră la marginea peluzei sălbăticite, cu iarbă lungă, de lângă clădire. Creşteau acolo urzici şi tufe învălmăşite de mure: un desiş ghimpos ce adăpostea rândunele şi ochiul-boului care ţâşneau încoace şi-ncolo, iar ciripitul lor vesel era în discordanţă cu posomoreala luminii. Ciulinii omniprezenţi îi păreau Păsării Rare un soi de microfoane naturale, ale căror măciulii lipicioase păreau menite să recepţioneze şi să transmită sunete şi nu să răspândească seminţe.

O uşă spartă se căsca, îi întâmpina cu beznă, în vreme ce văzduhul

cenuşiu, felul în care putea licări sau în care se putea văluri la intervale neaşteptate, îl făceau pe Control, în special, să rămână în alertă. Nu putea sta locului, nu voia nici ca Pasărea Rară sau Grace să stea locului. Pasărea Rară văzu strălucirea ieşind din el, înconjurându-l ca un halou de cuţite zimţate, şi se întrebă dacă avea să mai fie el însuşi până când aveau să ajungă la turn. Poate că da, cu condiţia ca nimic nenatural să nu se ivească dintr-o despicătură a cerului.

— N-are sens să urcăm, zise Grace.

— Nu eşti măcar un pic curioasă?

— Îţi place să mergi şi prin catacombe şi cimitire?

Încă evaluând-o, iar Pasărea Rară nu era în stare să-şi dea seama la ce se gândea cealaltă. Se dăduse de partea lor, sperând că Pasărea Rară era cu adevărat o armă secretă, sau din vreun alt motiv? Ştia însă că, de vreme ce Grace era prezentă, n-avea să poată vorbi prea mult între patru ochi cu Control - toate discuţiile se purtau, din necesitate, între toţi trei. Asta o deranja, fiindcă pe Grace o cunoştea şi mai puţin decât îl cunoştea pe Control.

— Nu vreau să urc, zise Control. Nu. Vreau să parcurg cât mai rapid distanţa. Să ajungem cât mai degrabă la destinaţia noastră.

Da, acesta era un lucru bun de zis, chiar dacă nu foarte entuziast, însă privirea pe care Control i-o aruncă lui Grace indica faptul că nu-şi putea stăvili un sentimentalism esenţial care nu era de niciun folos aici, un mecanism ce aparţinea lumii de afară.

— Bun, păi să completez colecţia, zise Grace şi aruncă relatarea despre insulă a biologei pe uşa din faţă.

Control privi ţintă în întuneric, de parcă femeia ar fi comis o faptă teribilă şi el s-ar fi gândit s-o îndrepte. Însă Pasărea Rară ştia că Grace nu încerca decât să-i elibereze.

O O O

„Nicicând n-a fost o privelişte mai capabilă de viaţă fără a fi străbătută de suflete.” O rază pe care Pasărea Rară şi-o amintea dintr-un text de la facultate, unul care-i stăruise în minte biologei după tranziţia spre oraş, se întorsese la ea când se aflase în parcela goală, urmărind salturile silenţioase ale unui marsupial micuţ de la un stâlp telefonic la altul. Textul se referise la peisaje urbane, însă biologa îl interpretase ca referindu-se la natură, sau cel puţin la ce se putea

socoti drept sălbăticie, deşi oamenii transformaseră într-atât lumea încât nici măcar Aria X nu izbutise să ascundă pe deplin acele semne şi simboluri. Tufele şi copacii care constituiau specii invazive erau doar o parte din asta; cealaltă parte era felul în care dâra abia vizibilă a unei poteci făcute de oameni schimba topografia unui loc. „Singura soluţie pentru mediu este să-l neglijăm, ceea ce necesită prăbuşirea noastră.” O frază pe care biologa o extrăsese din tezele ei, însă una care-i fusese bine ancorată în minte, iar acum era şi în mintea Păsării Rare, unde, cu toate că analizată şi ţinută la distanţă, ca pe toate amintirile primite de la altcineva, avea un fel de putere totuşi. În prezenţa amintirii a o mie de ochi privind-o fără să clipească.

Pe măsură ce pătrundeau în interiorul uscatului, lucrurile aflate la distanţă începură să se estompeze, dezvăluindu-le pe cele de neşters: linia opacă a unui şoim de mlaştină zburând jos peste apă, delicatele fracturi pe unde înota un şarpe de apă, iarba lungă şi bizar de mulţumitoare ce se ridica din pământ, deasă precum o claie de păr.

Era mulţumită cu tăcerea asta, însă Grace şi Control nu tocmai.

— Mi-e dor de un duş fierbinte, zise Control. Mi-e dor să nu fiu plin de mâncărimi.

— Fierbe apă, zise Grace de parcă ar fi oferit o soluţie pentru ambele probleme.

De parcă ce simţea Control că-i lipseşte ar fi fost dorinţe şi el ar fi trebuit să-şi dorească ceva mai de însemnătate.

— Nu-i aceeaşi chestie.

— Mie mi-e dor să stau pe acoperiş la Divizia Sudică şi să mă uit la pădure, zise Grace.

— Făceai asta? Cum ajungeai sus?

— Ne lăsa omul de serviciu. Pe mine şi pe directoare. Stăteam acolo şi croiam la planuri.

Nodul din gâtul lui Grace, acea conexiune invizibilă, o făcură pe Pasăre Rară să cadă pe gânduri. *Ei* de ce îi era dor? Nu prea apucase să ducă dorul a ceva. Conversaţia lor era atât de separată de ea încât se întrebă din nou ce-o să facă atunci când o să dea cu ochii de Târâtor. Dacă era un agent inconştient pentru o cauză mult mai veche decât Divizia Sudică şi Aria X? Îi era loială fostei directoare, sau directoarei copil, jucându-se pe stâncile acelea negre de lângă far? Şi cărui stăpân îi slujea paznicul farului? Ar fi fost mai bine dacă ar fi putut considera fiecare persoană din ecuaţie ca pe un singur lucru, dar

niciunul dintre ei nu era atât de simplu.

Poate că răspunsul ultim al biologei era singurul răspuns care avusese vreo importanţă, şi întreaga ei scrisoare o conformare la aşteptări, la reacţiile pe care orice fiinţă umană le avea înnăscute. Un soi de întârziere finală, până ce ajunsese să întruchipeze acel răspuns corect? Poate că se adunaseră atâtea jurnale la far fiindcă mulţi ajungeau, cu timpul, să recunoască inutilitatea limbajului. Nu doar în Aria X, ci să-l considere opus momentului trăit, imediatului atingerii, al legăturii, pentru care cuvintele însemnau o tristă dezamăgire, exprimând atât de inadecvat atât finitul, cât şi infinitul. Deşi Târâtorul continua să-şi scrie groaznicul său mesaj.

Pe insulă existase o ultimă întrebare, una fără răspuns, iar greutatea acesteia îi apăsa pe fiecare dintre ei, cu toate că în chipuri diferite. Dacă traversau acum un peisaj transplantat de undeva, de la distanţe imense, atunci ce exista pe coordonatele *adevăratei* Arii X, pe Pământ?

Grace avansase ideea, se vedea că se gândise la asta, poate că de ani buni, roasă lăuntric şi frustrată de ea.

— Noi suntem, replicase Control - absent, coborându-şi ca de la mari depărtări asupra ei privirea goală. *Noi* suntem. Acolo suntem.

Însă nu era prost, trebuie să fi ştiut că Grace avea dreptate.

— Dacă ieşi pe uşa aia, ajungi în Aria X, zise Grace. Dacă treci frontiera, te duci în celălalt loc. Oricare-o fi el.

Tonul lui Grace nu admitea îndoiala, şi nici că îi păsa dacă o credeau sau nu, o indiferenţă esenţială la întrebări, de parcă Aria X ar fi consumat-o. Un pragmatism ce însemna că era conştientă de faptul că concluziile la care ajunsese n-ar fi fost pe placul nimănui.

Însă Pasărea Rară ştia ce văzuse Grace în coridorul de legătură cu Aria X, resturile şi deşeurile, corpurile, şi se întreba dacă erau lucruri reale şi nu născocite de mintea ei. Se întreba ce-ar fi putut veni prin poarta de şapte metri pe care i-o descrisese Control, cea care nu mai era acum disponibilă. Ce-ar mai fi putut veni pe o asemenea poartă? Şi gândul ei: nimic, fiindcă, de-ar fi stat altfel lucrurile, s-ar fi întâmplat demult.

Lacurile mlăştinoase deveniseră de-o asemenea frumuseţe în lumina aceea incertă, încât oglindirile păduricii dimprejur pe suprafaţa lor păreau la fel de reale ca şi dublurile lor înrădăcinate în sol. Bocancii lor plini de noroi stârneau, prin sedimentul bogat şi

printre rădăcinile plantelor, un miros aproape ca de fân proaspăt.

Control se sprijini de Pasărea Rară, în repetate rânduri, spre a-şi păstra echilibrul, cât pe ce s-o tragă la pământ. Din faţa lor venea acum un iz de ars şi, deasupra, ceva nevăzut de ceilalţi străbătu cerul înnorat, iar Pasărea Rară nu se simţi surprinsă.

0017: DIRECTOAREA

Într-o zi de primăvară, la Divizia Sudică, iei o pauză şi te plimbi de colo-colo pe caldarâmul din curte rumegând în minte o problemă, şi vezi ceva ciudat pe lacul înnămolit. La marginea apei negre se vede ghemuită o siluetă, mişcând mâinile cu gesturi misterioase. Primul tău impuls e să chemi paza, dar recunoşti apoi trupul subţire, smocul de păr negru: e Whitby, în sacoul lui cafeniu, pantaloni bleumarin şi pantofi de lac.

Whitby, jucându-se în noroi. Spală ceva? Sugrumă ceva? Nivelul de concentrare pe care-l arată, chiar de la o asemenea distanţă, e cel dedicat unei ocupaţii ce necesită precizie de giuvaergiu.

Instinctul îţi spune să-ţi ţii gura, să păşeşti încet, să ai grijă la ramurile căzute şi la frunzele moarte. Whitby a avut parte de destule sperieturi în viaţă, şi vrei să-ţi faci cunoscută prezenţa treptat-treptat. Însă, pe la jumătatea distanţei, se răsuceşte în spate suficient de mult cât să te observe, apoi revine la ce făcea, iar tu, după asta, te grăbeşti să te apropii.

Copacii sunt, ca întotdeauna, mohorâţi, aducând cu nişte preoţi gheboşi cu bărbi lungi de muşchi sau, cum zice Grace cu mai puţin respect, „ca un şir de dependenţi de droguri bătrâni şi terminaţi”. Apa nu duce decât undele micuţe şi răbdătoare făcute de Whitby, iar reflexia ta, când te apropii şi te apleci peste umărul lui, e distorsionată de cercurile din apă şi de lumina cenuşie, difuză.

Whitby spală un şoricel cafeniu.

Ţine şoarecele, grijuliu dar ferm, între arătător şi degetul mare de la mâna stângă, cuprinzând în strânsoarea cărnoasă capul şi picioarele din faţă ale şoarecelui, în vreme ce burtica albicioasă, picioarele din spate şi coada animalului zac pe palma lui. Şoarecele pare hipnotizat sau, din cine ştie ce motive, e nefiresc de calm, iar Whitby, cu mâna dreaptă făcută căuş, varsă apă peste şoarece, apoi cu degetul mic întinde apa pe blana de pe burtă, de pe părţi, apoi pe obrajii blănoşi,

încheind această ungere rituală cu atingerea creştetului capului.

Whitby şi-a întins un prosopel alb pe antebraţul stâng; e monogramat cu un W mare, cursiv, brodat cu fir de aur. Adus de-acasă? Apucă între degete prosopelul şi, cu un singur colţ, şterge cu delicateţe capul şoarecelui, în vreme ce ochişorii animalului privesc în gol. E un soi de febrilitate extremă în această îngrijire; Whitby purcede să şteargă o lăbuţă cu gheruţe roz, apoi alta, trecând apoi la cele din spate şi la coada subţire. Mâna lui Whitby e atât de palidă şi de mică, încât se evidenţiază un soi de simetrie, o impresie absurdă şi totuşi mişcătoare de ascendenţă comună.

Au trecut patru luni de când ultimul membru al ultimei expediţii din seria a unsprezecea a murit de cancer şi şase săptămâni de când i-ai dezhumat. Au trecut mai bine de doi ani de când te-ai întors de peste frontieră cu Whitby. În ultimele şapte sau opt luni ai avut senzaţia că Whitby îşi revine - mai puţine solicitări de transfer, mai multă implicare la şedinţe, o revenire a interesului său în „documentul teoriilor combinate” pe care acum îl numeşte „o teză despre specificul local” evocând o abordare tip „ecosistem interdependent” pornită de la o teorie a producerii vinului. Nimic, în felul în care s-a achitat de treburi până acum, nu a indicat mai mult decât obişnuita sa excentricitate. Până şi Cheney a admis asta, bombănind, şi nu-ţi pasă că acum îl foloseşte pe Whitby ca pe o lance împotriva ta. Nu-ţi pasă de motive atâta vreme cât îl aduc pe Whitby mai aproape de centrul lucrurilor.

— Ce ai acolo, Whitby?

Ruperea liniştii e bruscă şi intruzivă. Nimic din ce spui nu sună altfel decât vocea unui adult vorbind unui copil, dar Whitby te-a pus în poziţia asta.

Whitby se opreşte din spălatul şi uscatul şoarecelui, îşi azvârle prosopul pe umărul stâng, se holbează la şoarece, examinându-l de parcă i-ar mai fi rămas, pe ici, pe colo, câte o urmă de murdărie.

— Un şoarece, zice, ca şi cum ar trebui să fie evident.

— Unde ai găsit vietatea?

— E un *el.* L-am găsit în pod.

Are tonul cuiva pe cale să fie pedepsit, însă e totuşi sfidător.

— A… acasă?

Siguranţa casei adusă în acest loc primejdios, locul de muncă, în formă fizică. Încerci să suprimi psihologul din tine, să nu supra-

analizezi, dar e dificil.

— În pod.

— De ce l-ai adus aici?

— Ca să-l spăl.

Nu vrei ca discuţia să aducă a interogatoriu, dar cu asta seamănă, eşti sigură. E un lucru bun sau unul rău în desfăşurarea refacerii lui Whitby? Nu se dă vreun scor anume deţinerii sau spălării unui şoarece, de la care să se poată trage, automat, concluzia capacităţii sau incapacităţii de a-ţi face treaba.

— Înăuntru nu l-ai putut spăla?

Whitby îţi aruncă o privire piezişă, de jos în sus. Tot aplecată stai. El e tot ghemuit.

— Apa e contaminată.

— Contaminată. Interesantă alegere a cuvântului.

— Dar tu o foloseşti, nu?

— Da, o folosesc…

Şovăind, cedând un pic, relaxându-se, aşa că eşti mai puţin îngrijorată că o să stranguleze şoarecele din greşeală.

— Dar mi-am zis că poate i-ar plăcea să meargă pe afară un pic. E o zi plăcută.

Traducere: Whitby avea nevoie de o pauză. Cum ai şi tu nevoie, plimbându-te pe caldarâmul din curte.

— Cum îl cheamă?

— Nu are nume.

— Nu are?

— Nu.

Asta, cumva, te deranjează mai mult decât spălatul, dar e o strângere de inimă pe care n-o poţi formula în cuvinte.

— Păi… e un şoarece arătos.

Sună stupid din secunda în care o spui, dar te-ai cam pierdut cu firea.

— Nu vorbi cu mine ca şi cum aş fi idiot, zice el. Îmi dau seama că arată cam ciudat, dar gândeşte-te la câteva dintre lucrurile pe care le faci tu ca să scapi de stres.

Ai trecut frontiera cu omul ăsta. Ai sacrificat pacea minţii lui pe altarul nesăturatei tale fascinaţii, curiozităţi şi ambiţii. N-are nevoie, peste toate astea, şi de condescendenţă.

— Iartă-mă.

Stingheră, te laşi şi tu în frunzele moarte şi în noroiul pe jumătate uscat de lângă el. Adevărul e că nu vrei să te întorci înăuntru deocamdată, şi nici Whitby nu pare să vrea…

— Singura mea scuză e că a fost o zi lungă. Deja.

— Nu-i nimic, zice după un răstimp Whitby începând să spele din nou şoarecele.

Apoi reia el:

— Îl am de vreo cinci săptămâni. Am avut pisică şi câine când eram copil, dar de atunci nu.

Ai încercat să îţi imaginezi cum arată casa lui Whitby şi n-ai reuşit. Îţi poţi închipui doar un spaţiu alb nesfârşit, cu mobilă albă, modernă şi un ecran de computer într-un colţ, singura pată de culoare. Ceea ce înseamnă, probabil, că locuinţa lui Whitby e un potpuriu opulent de stiluri şi perioade, tot numai culori puternice, intense.

— Planta a înflorit, zice Whitby în mijlocul cugetărilor tale.

La început propoziţia nu pare să aibă sens. Dar atunci când capătă, te face să te îndrepţi de spinare. Whitby ridică privirea spre tine.

— Nu-i nicio urgenţă. Deja s-a terminat.

Îţi domoleşti impulsul de a-l ridica pe Whitby în picioare şi de a-l duce înăuntru ca să-ţi arate ce înseamnă acest „nicio urgenţă”.

— Explică, zici, punând îndeajuns de multă presiune pe cuvânt cât să menţină totul la limită, ca pe un ou pe cale să crape. Fii mai exact.

— S-a întâmplat la miezul nopţii, noaptea trecută, zice el. Nu mai era nimeni. Uneori lucrez până foarte târziu şi-mi place să petrec timp în depozit.

Fereşte privirea, continuă ca şi cum l-ai fi întrebat ceva:

— Pur şi simplu îmi place acolo. Mă calmează.

— Şi?

— Şi noaptea trecută am intrat şi mi-a venit, aşa, să mă uit la plantă - rosti prea nonşalant, de parcă mereu s-ar fi uitat ce mai face planta - şi-am văzut o floare. Planta înflorea. Dar nu mai e acum floarea. Totul s-a petrecut foarte rapid.

E important să vorbiţi în continuare, să-l ţii pe Whitby calm, să-l faci să-ţi răspundă la întrebări.

— Cât a durat?

— Poate o oră. Dacă mă gândeam că o să se dezintegreze, aş fi chemat pe cineva.

— Cum arăta inflorescenţa?

— Ca o floare normală, cu şapte sau opt petale. Translucidă, aproape albă.

— Ai făcut vreo fotografie? Ai filmat?

— Nu. M-am gândit că o să mai dureze un timp. N-am zis nimănui, fiindcă acum a dispărut.

Sau fiindcă ar fi mai multe dovezi împotriva lui, chiar dacă n-am niciuna, împotriva stării sale mentale, a capacităţilor sale, când el abia dacă începe să se dezbare de reputaţia sa.

— Atunci ce-ai făcut?

Ridică din umeri, coada şoarecelui se agită, trecu animalul în mâna dreaptă.

— Am programat o purificare. Ca să fiu sigur. Şi-am plecat.

— Ai purtat costum tot timpul, da?

— Sigur, da. Desigur.

— Nicio măsurătoare ciudată după?

— Nu, nimic. Am verificat.

— Şi nimic din ce-ar trebui să mai ştiu?

Ca, de pildă, posibila legătură dintre înflorirea plantei şi apariţia lui Whitby, a doua zi, cu acest şoarece.

— Nimic din ce nu ştii deja.

Din nou un pic sfidător, o ridicare a privirii pentru a-ţi spune că se gândeşte la excursia în Aria X, cea despre care nu poate scoate o vorbă, cea care l-a făcut, pentru restul personalului, o persoană neserioasă. Cum să evaluezi halucinaţii ce ar putea fi reale? O paranoia ce ar putea fi justificată? Îndată după întoarcerea voastră ţi-l aminteşti pe Whitby zicându-şi sieşi cu întristare, de parcă s-ar fi pierdut ceva: „La început nu ne-au băgat în seamă. Apoi, treptat, au început să se uite la noi… fiindcă nu ne puteam, pur şi simplu, opri.”

Te ridici în picioare, te uiţi de sus la Whitby, zici:

— Dă-mi un raport mai amănunţit despre plantă - doar pentru mine. Şi nu se mai poate să aduci şoareci pe furiş în clădire, Whitby. Or să te prindă cei de la pază până la urmă, să ştii. Du-l acasă.

Whitby şi şoarecele te privesc amândoi, Whitby e mai dificil de citit decât şoarecele, care nu vrea decât să scape din strânsoarea lui Whitby şi s-o şteargă.

— O să-l ţin în pod, zice Whitby.

— Aşa să faci.

O O O

Întoarsă în clădire, vizitezi depozitul-catedrală, după ce-ţi tragi pe tine un costum de protecţie, ca să nu contaminezi împrejurimile sau ele pe tine. Descoperi planta, a cărei etichetă falsă o indică ca aparţinând primei expediţii din a opta serie. Examinezi planta, zona din jurul ei, duşumeaua, căutând vreo urmă de floare uscată. Nu găseşti nimic, ci doar ceva rezidual care se dovedeşte, după analiză, răşină de pin din altă mostră care a fost acolo înainte.

Te uiţi la rezultate în biroul tău şi te întrebi dacă planta n-o fi înflorit doar în mintea lui Whitby şi, dacă da, ce înseamnă asta. Mai stai aşa, pe gânduri, o vreme, până ce gândul e astupat de note informative, de ore de întruniri, telefoane şi un milion de urgenţe mărunte. Să-l întrebi oare pe Whitby dacă a fost şi şoarecele cu el în depozit? Poate. Dar în loc să procedezi astfel pui planta sub supraveghere continuă, cu toate că atât Cheney, cât şi Grace îţi scot peri albi cu asta.

Whitby are nevoie de un tovarăş, asta-i tot. Whitby are nevoie de cineva care nu-l judecă sau interoghează, de cineva sau ceva care să depindă de el. Şi atâta vreme cât Whitby ţine creatura acasă, în pod, n-o să spui nimănui despre această breşă - ţi-ai dat seama că, la fel cum Lowry e legat de tine, şi tu eşti înlănţuită de Whitby.

Jucând biliard cu agenta imobiliară şi veteranul, într-o expediţie la Star Lanes făcută la o săptămână după aceea, o asculţi pe agentă cum descrie un cuplu ce s-a oploşit într-o casă-model, refuzând să îi spună cum se numesc, şi te gândeşti la Whitby, care nu a pus nume şoarecelui. De parcă ar fi urmat protocolul Diviziei Sudice pentru expediţii.

— Credeau că, dacă nu le ştiu numele, n-o să pot chema poliţia. Se uitau pe după draperie, pe furiş, ca nişte fantome. Şi era ceva tare aiurea cu asta, şi să ştiţi că nu mi-a făcut plăcere să-i dau afară. Dar trebuie să vând casa, nu mă ocup cu filantropia. Donez pentru cauze, sigur, dar până la urmă de ce mai există adăposturi pentru oameni fără casă? Şi dacă-i las să stea acolo s-ar putea să dea şi altora idei. Se pare că poliţia îi avea la dosar, deci am luat decizia cea bună.

Aşteptând acolo, la biroul tău de la Divizia Sudică, ai deja înainte dosarele candidaţilor pentru a doisprezecea expediţie. În capul teancului e cel mai promiţător, din punctul tău de vedere: o biologă

antisocială al cărei soţ a participat la ultima expediţie din a unsprezecea serie.

0018: PAZNICUL FARULUI

M-am ocupat de far. Lucrat Ia (indescifrabil). Reparat lucruri. Şi aruncaţi vor fi într-un cuptor de foc: acolo va fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor. Am auzit ţipătul de chemare al lui culic, iar în zori un buhuit de bufniţă şi schelălăieli de vulpi. Un pic mai încolo de far, unde m-am dus să mă plimb un pic, am dat peste un pui de urs ce-şi băga capul prin hăţişuri şi se uita împrejur ca un copil. Şi mâna păcătosului se va bucura, fiindcă nu este păcat în umbră sau în lumină pe care să nu-l poată ierta seminţele morţilor.

Până să ajungă Saul la cârciuma din sat, toată lumea se şi înghesuise înăuntru, în aşteptarea unui concert susţinut de câţiva localnici ce-şi ziceau Cotul Maimuţei. Platforma din faţă, cu priveliştea ei grozavă către oceanul ce se întuneca, era goală - prea frig, de fapt - şi se grăbi să intre, plin de bucuria anticipării. Se simţise tot mai bine, zi de zi, de la halucinaţia de pe plajă, şi nimeni de la Brigada Uşoară nu se mai întorsese să-i scoată peri albi. Temperatura îi scăzuse, la fel şi senzaţia de presiune din cap, şi cu ele se diminuase şi impulsul de a-l împovăra pe Charlie cu problemele lui. Nu mai visase de trei nopţi. Până şi auzul îi era în regulă, momentul când îi pocniseră urechile fusese ca un brânci dat sistemului său: avea mai multă energie în toate privinţele. Aşa că totul părea normal, de parcă şi-ar fi făcut griji degeaba - tot ce-i lipsea acum era obişnuinţa de a o vedea pe Gloria înaintând pe plajă spre far, suindu-se pe stânci sau învârtindu-se fără ţintă pe lângă şopron.

Charlie îi promisese, chiar, că aveau să se întâlnească pentru puţin timp la bar, înainte de a se duce iarăşi la pescuit nocturn; în ciuda programului neprietenos, părea mulţumit că-i mai iese un ban, însă abia dacă apucaseră să se vadă în ultimele zile.

Jim bătrânul, cu faţa roşie ca focul şi favoriţi albicioşi, pusese să se aducă pianina şubredă în fundul sălii mari. Cotul Maimuţei se pregătea de cântat în jurul său, o învălmăşeală discordantă de sunete de vioară, acordeon, chitară acustică şi tamburină. Pianina, recuperată dintr-o epavă, fusese restaurată ca să-şi recapete gloria de dinainte de

scufundare - i se păstrase stratul de sidef de pe capac - însă îşi păstra un ton gâfâit-metalic de la botezul în ape, şi avea unele clape „căzute şi umede”, potrivit lui Jim bătrânul.

Locul mirosea liniştitor a ţigări şi a peşte prăjit, unsuros, plus un iz vag de miere prea dulce. Stridiile erau proaspăt prinse iar berile, servite de la răcitor, erau ieftine. Saul uita mereu, foarte repede, neajunsurile acestui loc. Era plin de voie bună aici, chiar dacă uneori voia bună ieşea mai greu la iveală. Toate rugăciunile sale porneau de la ştiinţa faptului că niciun inspector sanitar nu pusese piciorul în bucătăria minusculă şi nu ajunsese la grătarul din dosul localului, unde pescăruşii se adunau cu o nădejde de nezdruncinat.

Charlie se afla deja acolo, la o masă mică, rotundă, cu două taburete lipite de peretele opus colţului cu pianul. Saul îşi făcu loc printre trupurile îngrămădite în locul acela - poate vreo şaizeci de persoane, practic o mulţime după standardele coastei uitate - şi-l strânse pe Charlie de umăr înainte de a se aşeza.

— Salutare, străine, zise Saul, făcând cuvintele să sune chiar mai rău, ca replică de agăţat, decât ar fi trebuit să sune.

— Cineva e într-o dispoziţie mai bună, matelotule, zise Charlie, apoi se poticni. Adică…

— Nu ştiu niciun matelot, poate vrei să spui mototol, zise Saul. Nu, dar te-am priceput. Şi chiar sunt. Mă simt mult mai bine.

Prima dovadă, din partea lui Charlie, că fusese şi el afectat de starea lui Saul, ceea ce-l făcu pe acesta din urmă să simtă că afecţiunea lui pentru Charlie sporea. Nu se plânsese niciodată măcar pe parcursul tuturor lamentaţiilor lui Saul în privinţa letargiei şi simptomelor sale, ci încercase să fie de ajutor. Poate că puteau de-acum să revină la normal, după ce se termina cu expediţia asta de pescuit nocturn.

— Bun, bun, zâmbi Charlie şi se uită împrejur, încă se mai arăta oarecum stânjenit când ieşeau în public amândoi.

— Cum a fost ieri la pescuit?

Charlie zisese ceva de-o captură bună, însă nu vorbiseră prea mult.

— Cea mai bună partidă de până acum, zise Charlie şi se lumină la faţă. Pisici de mare, multă cambulă. Ceva chefali şi bibani.

Charlie era plătit cu ora, dar avea bonus pentru capturi peste o anumită greutate.

— Ceva neobişnuit?

Saul întreba mereu asta. Îi plăcea să i se povestească despre creaturi marine bizare. În ultimul timp, gândindu-se la ce zisese Henry, era tot mai interesat de răspuns.

— Doar vreo două chestii. Le-am aruncat înapoi, prea erau urâte. Un peşte dubios şi un soi de calamar care părea că scuipă sânge.

— Aşa le-a trebuit.

— Arăţi mult mai bine, să ştii. E linişte la far?

Era felul lui Charlie de a zice: „Explică-mi de ce ai zis la telefon că n-a prea fost distracţie pe-acolo.”

Saul era pe cale să se lanseze în povestea confruntării sale finale cu Henry şi Brigada Uşoară, când pianul se opri iar Jim bătrânul se ridică şi prezentă Cotul Maimuţei, deşi toată lumea îi cunoştea deja. Membrii trupei erau Sadi Dawkins, Betsey Pepine şi ex-voluntarul de la far, Brad. Lucrau cu toţii sporadic la cârciumă. Trudi, mama Gloriei, era la tamburină, pe locul invitatului. Avea să vină cândva şi rândul lui Saul.

Cotul Maimuţei porni într-un cântec trist şi încâlcit, ceva despre bogăţiile mării, doi îndrăgostiţi cu soartă crudă şi un deal tragic ce dădea spre o poieniţă secretă. Ca de obicei, dar nu atât de lălăiţi precum ceea ce numea Charlie „hipioţi de mare plini de nisip”, care popularizaseră un gen de folk-pop relaxat, fără pretenţii. Lui Saul îi plăcea trupa în concert, chiar dacă Brad avea tendinţa să fie cam emfatic. Însă Charlie începu să se holbeze la pahar cu un fel de încruntătură, cu buzele strânse, apoi îşi dădu ochii peste cap, privindu-l pe furiş pe Saul, iar Saul îi răspunse clătinând din cap, mustrându-l în glumă. Sigur că nu erau extraordinari, însă pentru orice reprezentaţie publică aveai nevoie de curaj. El obişnuia să vomite înainte de predici, lucru care, acum că se gândea la asta, ar fi putut reprezenta un semn de la Dumnezeu. În serile mai rele, Saul făcuse flotări şi genuflexiuni înainte, ca să-şi scoată din el, odată cu sudoarea, frica de a apărea în public.

Charlie se aplecă spre el iar Saul îl întâmpină la jumătatea distanţei. Charlie îi zise în ureche:

— Ştii focul ăla de pe insulă?

— Mda.

— Un amic de-al meu a fost în ziua aia la pescuit pe-acolo şi a văzut pălălăi de foc. Oameni care ardeau hârtii, ore întregi, cum ai zis tu. Şi când a trecut înapoi a văzut că încărcaseră multe cutii pe bărcile cu motor. Vrei să ştii încotro se duceau bărcile alea?

— În larg?

— Nu, spre vest, ţinându-se de coastă.

— Interesant.

Singurele lucruri aflate la vest de Insula Eşecului, în afară de nişte insuliţe infestate cu ţânţari, erau vreo două orăşele şi baza militară.

Saul se lăsă pe spate, privindu-l ţintă pe Charlie, în vreme ce acesta făcea din cap un fel de „ţi-am spus eu”, cu toate că Saul nu-şi dădea seama ce vrea să însemne asta. Ţi-am spus că erau ciudaţi? Ţi-am spus eu că e ceva în neregulă?

Al doilea cântec suna mai mult ca un folk tradiţional, lent şi profund, ducând cu el bagajul vechi de secole al interpretărilor de dinainte. Al treilea era o piesă veselă şi cam prostuţă, de data asta despre un crab care-şi pierde carapacea şi umblă peste tot să şi-o găsească. Acum, vreo câteva cupluri se puneau pe dans. Cât fusese pastor, nu se numărase printre acei care interziceau dansul ori alte „plăceri lumeşti”, dar nici nu învăţase să danseze. Dansatul era fantezia secretă a lui Saul, un lucru despre care credea că ar putea să-i placă, însă pe care trebuise să-l arhiveze undeva, într-un sertar cu eticheta „prea târziu de-acum”. Charlie oricum nu dansa niciodată, poate nici măcar în cadru privat.

Trecu pe la ei Sadi, într-o pauză dintre cântece. Lucra verile la un bar din Hedley şi mereu avea de istorisit întâmplări hazlii despre clienţi, majoritatea din seria „beat ca porcul”. Veni şi Trudi la masa lor şi discutară un timp, deşi nu direct despre Gloria. Mai mult despre tatăl Gloriei; Saul află, din conversaţie, că Gloria şi tatăl ei ajunseseră între timp la el acasă. Deci cu asta era în regulă.

Apoi mai mult ascultară, folosindu-se de momentele dintre cântece ca să vorbească sau să-şi mai ia câte o bere. Cercetând încăperea după oameni cunoscuţi, după lume căreia i-ar fi putut face un semn de salut, se simţise, pentru un timp, nu ca şi cineva care urmăreşte, ci ca şi cum el ar fi fost cel urmărit. Puse asta pe seama vreunui simptom aflat în remisie al non-afecţiunii sale ori pe seama faptului că se molipsise de agitaţia lui Charlie. Însă apoi, prin masa nedesluşită de oameni, prin mareea crescătoare a conversaţiilor purtate cu voce tare şi prin interpretarea frenetică a trupei, băgă de seamă că în încăpere, de cealaltă parte a ei, lângă uşă, se găsea o siluetă deloc binevenită.

Henry.

Stătea complet nemişcat, privind, fără măcar un pahar cu ceva de

băut în mână. Henry purta cămaşa aceea ridicolă de mătase şi pantalonii cu dunga abia făcută şi totuşi, curios lucru, stătea sprijinit de perete, nebăgat în seamă, de parcă acolo i-ar fi fost locul. Doar lui Saul părea să-i atragă atenţia. Faptul că Suzanne nu era cu el îl izbi puternic pe Saul, din vreun motiv oarecare. Îl făcu să reziste tentaţiei de a se întoarce spre Charlie şi de a i-l arăta pe Henry cu degetul. „Ăsta-i omul care a intrat prin efracţie în far, acum câteva nopţi."

Tot timpul cât Saul îl privi cu luare-aminte pe Henry, marginile încăperii se făcuseră din ce în ce mai obscure iar mirosul acela greţos-dulceag începu să se simtă mai tare, iar cei din jurul lui Henry deveniră tot mai lipsiţi de substanţă - siluete vagi, aproape nedesluşite - în vreme ce toată lumina venea spre Henry şi se strângea în jurul lui, apoi se revărsa înapoi din el.

Saul se simţi cuprins de un fel de ameţeală, de parcă o prăpastie s-ar fi deschis sub el şi ar fi rămas suspendat deasupra ei, pe cale să se prăbuşească. Reveneau vechile simptome, cele pe care le crezuse dispărute, ca şi cum s-ar fi ascuns pe undeva până atunci. Prin capul lui trecea o cometă împroşcând foc, lăsând o dâră de flăcări pe spinarea lui.

În vreme ce formaţia cânta în întuneric note ce se coagulau într-un cântec mult prea lent, înainte ca interpreţii să se facă nevăzuţi într-o spirală ce licărea întunecat, înainte ca tot ce era non-Henry să dispară, Saul se apucă de masă cu amândouă mâinile şi-şi mută privirea.

Glasurile amestecate, rumoarea conversaţiilor reveniră, reveni şi lumina, iar Charlie vorbea cu el ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Saul se simţi uşurat într-un fel atât de adânc încât simţi că sângele îi dă năvală prin trup şi se simţi cuprins de un val de slăbiciune.

Când, după un minut de venit în simţiri, îndrăzni să arunce o privire furişă spre locul unde stătuse acesta, văzu că Henry nu mai era şi că în locul lui se afla altcineva. Cineva necunoscut lui Saul, care ridică halba stingher către acesta, făcându-l să-şi dea seama că se uitase prea insistent şi prea îndelung către acea parte a încăperii.

— Ai auzit ce-am zis? spunea Charlie, cu voce îndeajuns de tare pentru a se auzi peste cântecul trupei. Te simţi bine?

Întinse mâna să-i atingă încheietura, ceea ce însemna că era îngrijorat şi că Saul se purtase neobişnuit. Saul zâmbi şi dădu din cap că da.

Piesa se sfârşi iar Charlie zise:

— N-a fost de la faza cu bărcile şi insula, sper? Nu încercam să te îngrijorez.

— Nu, n-are a face, nu-i nimic de genul ăsta. Mă simt bine.

Se simţea mişcat, fiindcă era genul de lucru care l-ar fi putut deranja în secret pe Charlie dacă rolurile le-ar fi fost inversate.

— Şi mi-ai spune dacă ţi-ar fi iarăşi rău.

— Sigur că ţi-aş spune.

Minţind pe jumătate, încercând să proceseze ce i se întâmplase. Şi zicând apoi, grav, parcă afectat de o inspiraţie profetică:

— Dar, Charlie, nu-mi place s-o spun - probabil că ar trebui să te duci de-acum, sau o să întârzii.

Charlie nu se tulbură defel auzindu-l, deja ridicat pe jumătate de pe scaun fiindcă nu-i plăcea oricum muzica.

— Ne-om vedea mâine cândva, zise făcându-i cu ochiul şi privindu-l lung, într-un fel care nu era pe deplin inocent.

Charlie arăta extrem de bine în momentul acela, în timp ce-şi îmbrăca geaca. Saul se agăţă de el înainte ca celălalt să plece. Greutatea bărbatului în braţele sale. Obrajii aspri ai lui Charlie, care-i plăceau atâta. Izul acrişor, surprinzător, al balsamului de buze al lui Charlie pe obrazul lui. Îl mai ţinu aşa încă un moment, încercând să păstreze totul, ca un meterez împotriva a ceea ce tocmai se întâmplase. Apoi, prea iute, Charlie ieşi pe uşă, în noapte, şi porni spre barcă.

0019: CONTROL

Noaptea era plină de iepuri albi care săgetau cerul, în loc de stele şi lună - şi Control ştiu într-o părticică înfierbântată a minţit că asta nu era în regulă, o simţi într-un compartiment ce rezista împotriva curioasei străluciri. Erau iepuri albi ori o nălucire mişcătoare care, precum negativul unei fotografii, făcea alb din negru, afectându-i vederea. Fiindcă nu voia să vadă ce era acolo. Fiindcă biologa dezlănţuise ceva înăuntrul lui şi acum revenea uneori la arta fantasmagorică din strania odaie a lui Whitby de la Divizia Sudică, apoi la teoria sa că dispariţia la frontieră era pătrunderea într-un purgatoriu unde aveai să găseşti toate lucrurile pierdute şi uitate: toţi iepurii mânaţi peste bariera invizibilă, fiecare distrugător eşuat pe plajă şi fiecare camion din noaptea în care Aria X fusese creată.

Membrii expediţiilor, dispăruţi în acţiune. Gândul la un fel de abis al anihilării. Însă mai era şi lumina ce înmugurea din locul de dedesubtul Târâtorului, descrisă în amănunt în jurnalul biologei. Spre ce călăuzea acea lumină?

Încercând să aleagă din toate acele piese ceea ce putea fi o soluţie rezonabilă, ba chiar onorabilă. Una cu care tatăl lui să fi fost de acord; nu se mai gândea prea mult la maică-sa sau la ce-ar fi putut ea să creadă.

Poate am vrut doar să fiu lăsat în pace. Să rămână în căsuţa de pe deal din Hedley, cu motanul Chorry şi chiţăielile liliecilor noaptea, nu departe de locul unde crescuse, chiar dacă acesta era atât de depărtat acum.

— N-ar fi schimbat nimic, Grace.

Tustrei dormind pe muşchiul de pin, pe iarba umedă, la doar un kilometru şi ceva de anomalia topografică, ţinta lor finală, plănuită a fi atinsă de dimineaţă.

— Ce anume?

Voce calmă, chiar blândă. Lucru care îl informă despre deplina manifestare a problemelor sale. Vedea continuu mulţii ochi ai biologei, care deveneau stele, care deveneau luminiţe albe, ţopăitoare. Care deveneau o tablă de şah cu ultima mutare a tatălui său îngheţată acolo. Împreună cu ultima mutare a lui Control însuşi, aşteptând să fie făcută.

— Dacă mi-ai fi spus totul. Când eram la Divizia Sudică.

— Nu, n-ar fi schimbat.

Pasărea Rară dormea lângă el iar acest lucru îl ajuta să-şi măsoare declinul. Dormea la spatele lui, păzindu-l, cuprinzându-l strâns cu braţele. Era în siguranţă acolo, ferit, şi o iubea mai mult pentru că îngăduia asta acum, când avea tot mai puţine motive s-o facă. Sau niciunul.

Noaptea se făcuse rece şi adâncă şi se umpluse prin unghere de creaturi ce se holbau la ei, forme obscure, tăcute şi nemişcate. Însă nu-i păsa de ele.

Lucruri pe care i le spusese taică-său îi păreau mai limpezi acum, fiindcă trebuie să se fi întâmplat. Tatăl lui îi spunea: „Dacă nu-ţi cunoşti patima, îţi tulbură mintea, nu inima.” Într-un moment de sinceritate după ce greşise pe teren şi-i putuse vorbi tatălui său doar aluziv despre asta, fără să-i spună adevărul: „Uneori trebuie să ştii

când să te apuci de următoarea chestie - de dragul altora”.

Răceala din acele cuvinte. Următoarea chestie. Care era aici, pentru el, următoarea chestie? Care-i era patima?

Nu ştia răspunsul la niciuna dintre întrebări, ci doar că-şi găsea alinare în mâncărimea de la acele de pin de sub obraz şi în mirosul adormit, afumat al pământului de sub el.

O O O

Veni dimineaţa, iar el se lăsă cuprins de braţele Păsării Rare până când ea începu să se foiască, desfăcându-se de el într-un fel care părea prea final. Printre stufărişuri, mlaştini nesfârşite şi noroi apăru ca o părere un orizont arzător şi un pocnet şi zuruit ce ar fi putut să fie un foc de armă ori vreo amintire stăruitoare a vreunui conflict din trecut derulându-i-se în minte.

Însă şi mai departe eretele albastru din estuar pândea mormoloci şi peştişori, în vreme ce vulturul negru se ridica pe curenţii de mare înălţime. O mie de foşnete se auziră printre insulele de copaci. În spatele lor, la orizont, farul se putea vedea, se vedea mereu, chiar şi prin ceaţa ce veni odată cu zorii, ici şi colo ezitantă şi vagă, prin alte locuri groasă, ridicându-se ca un zid de apărare natural pe unde era nevoie, un test şi o binecuvântare în peisaj. Capacitatea de a aprecia toate acestea era darul pe care i-l făcuse Pasărea Rară, de parcă s-ar fi infiltrat în el prin intermediul atingerii ei.

Însă lumea nenaturală intervenise, cum făcea întotdeauna, atâta vreme cât exista voinţă şi scop, şi simţi, pentru un moment, că-i e ciudă. Pasărea Rară şi Grace dezbăteau ce era de făcut în caz că se întâlneau cu eventuale rămăşiţe ale trupelor fostului comandant al frontierei.

— Tu şi cum mine coborâm, zise Grace. Iar Control poate păzi intrarea.

Această ultimă rezistenţă, această sarcină fără speranţă.

— Eu ar trebui să cobor, singură, zise Pasărea Rară, iar voi să rămâneţi sus de pază.

— Ar fi împotriva protocolului expediţiei, zise Grace.

— Asta vrei să invoci aici? Acum?

— Ce ne-a mai rămas de invocat?

— Cobor singură, zise Pasărea Rară, iar Grace şi Control nu-i

răspunseră.

Tactic nu strategic, o expresie care se ridica din catalogul său mental de preferate. Părea la fel de depăşit ca şi toate celelalte, precum cadrul enorm al unui velociped.

Se tot uita pe cerul mohorât, aşteptând să se destrame văzduhurile şi să dezvăluie poziţia lor reală. Însă imitaţia rămânea la locul ei, foarte convingătoare. Dacă biologa greşise? Dacă, în ceea ce scrisese, delirase doar? Şi apoi se făcuse un monstru şi-atât? Ce era atunci?

Ridicară tabăra, folosiră drept camuflaj un pâlc de copaci de mlaştină şi cercetară mlaştina, priviră peste apa estuarelor. Fumul se ridica acum la un unghi ascuţit de şaizeci de grade, adăugându-şi propriul fuior argintiu ceţii, formând o opacitate mai greoaie, mai apăsătoare încă. Alianţa asta acoperi şi petecul de cer albastru ce mai rămânea, accentuând linia scăpărătoare de foc de la orizontul paralel cu ei: valuri de portocaliu împinse înainte din focare aurii.

Nemişcarea lucioasă, metalică a canalului cu apă dinaintea lor reflecta şiragurile înflăcărate şi rotocoalele umflate de fum - reflecta şi stufărişurile de alături şi dubla, reflectându-l, cel mai înalt punct al unei insuliţe împădurite, ce-şi arăta pâlcurile de stejari şi palmieri, cu trunchiuri ca nişte linii albe pierdute în vălătucii de ceaţă.

Se auziră ţipete, chiote şi focuri de armă - toate prea aproape, toate dinspre insulele de copaci ori, poate, ceva ce pusese Lowry la el în cap. Ceva ce se petrecuse aici cu multă vreme în urmă şi abia acum ieşea la iveală. Control nu-şi dezlipi ochii de pe reflexie, unde bărbaţi şi femei în uniforme militare se atacau unii pe alţii, în vreme ce de pe cerul apos veghea un lucru imposibil. Văzută aşa, indirect şi distorsionat, imaginea nu mai părea atât de crudă, de viscerală.

— Sunt deja în altă parte, zise Control, deşi ştia că Grace şi Pasărea Rară n-aveau să înţeleagă.

Ele erau deja în reflectarea aceea, prin care înota acum un aligator. Unde printre copaci ţâşnea, fără să-i pese de nimic, o ciocănitoare.

Îşi urmară deci drumul, el îmbolnăvit de ceva ce nu mai voia să fie diagnosticat, Grace şchiopătând, Pasărea Rară fără să scoată o vorbă. Nu era nimic de făcut şi niciun motiv pentru a face ceva: drumul lor avea să ocolească focul.

O O O

În închipuirea lui Control, intrarea în anomalia topografică era enormă, amestecată cu trupul imens al biologei în gândurile sale, aşa că se aşteptase la un soi de zigurat imens înfipt cu susul în jos în pământ. Însă nu, era ce fusese mereu: un diametru sub douăzeci de metri, circular, aşezat în mijlocul unui luminiş micuţ. Nu erau soldaţi pe-acolo, nu era nimic mai neobişnuit decât lucrul acela însuşi.

Le spuse, în prag, ce avea să se întâmple. În voce i se mai auzea doar o umbră din autoritatea de director al Diviziei Sudice, însă în acea umbră era un fel de rezistenţă.

— Grace, tu rămâi aici sus, stai de pază cu puştile. Sunt multe pericole şi nu vrem să fim prinşi jos. Pasăre Rară, tu o să vii cu mine şi o să deschizi drumul. O să te urmez la ceva distanţă. Grace, dacă zăbovim mai mult de trei ore - timpul maxim înregistrat de expediţiile de dinainte -, eşti eliberată de orice răspundere în privinţa noastră.

Fiindcă, dacă mai era o lume în care să se întoarcă, persoana supravieţuitoare trebuia să fie cineva care să aibă pentru ce să se întoarcă.

Îl priviră prelung. Se holbară la el, iar Control crezu că aveau să obiecteze, să treacă peste el, şi că avea să fie pierdut. Voiau să-l lase aici, în vârf.

Însă momentul acela nu veni şi o uşurare aproape paralizantă se cuibări în el când Grace încuviinţă din cap şi-i zise să aibă grijă, apoi se porni pe sfaturi pe care abia dacă le auzi.

Pasăre Rară stătea într-o parte, cu o expresie curioasă pe chip. Acolo, jos, avea să aibă parte de experimentul împărtăşirii finale cu biologa, iar el n-o putea apăra de asta.

— Ce ai în cap acum, ţine bine, spuse Grace. Fiindcă s-ar putea să nu mai rămână nimic din asta când o să cobori.

Ce i se învârtea lui prin cap, şi cum avea să afecteze rezultatul? Fiindcă ţelul său nu era de a ajunge la Târâtor. Fiindcă se întreba ce altceva aştepta în strălucirea ce venise cu el.

Coborâră în turn.

0020: DIRECTOAREA

Raportul inutil al lui Whitby despre inflorescenţă se află pe pupitrul tău până în momentul în care te apuci de un alt interviu pre-expediţie cu biologa, candidaţii posibili pentru expediţia a douăsprezecea au fost reduşi la zece, iar tu şi cu Grace, tu şi cu Lowry vă bateţi pentru favoriţii voştri, în vreme ce membri ai departamentului de ştiinţă îşi fac încălzirea pe fundal şi-ţi şoptesc propriile lor alegeri. Severance pare, în chestiune, pocnită de-o absolută indiferenţă.

Nu-i un moment bun ca să intervievezi pe cineva, dar n-ai încotro. Planta înfloreşte iarăşi în mintea ta în vreme ce realizezi interviul într-un birouaş strâmt, în oraşul biologei - un loc pe care l-ai împrumutat şi poţi pretinde că-i al tău, cu toate textele psihiatrice şi psihologice de rigoare în raftul de cărţi. Diplomele şi pozele de familie ale adevăratului locatar au fost îndepărtate. Ca o concesie făcută lui Lowry, ai fost de acord ca oamenii lui să înlocuiască scaune, corpuri de iluminat şi alte elemente ale încăperii, de parcă redecorarea sau schimbarea culorii de la albastru palid şi verzui la roşu, portocaliu şi cenuşiu sau argintiu ar fi o parte din răspunsul la o întrebare mai cuprinzătoare.

Lowry susţine că aranjamentele şi recombinările sale pot avea un efect „subliminal sau instinctual” asupra candidaţilor.

— Să-i faci să se simtă în siguranţă şi în largul lor? întrebi într-unul dintre rarele momente în care-ţi permiţi să întărâţi fiara, însă te ignoră, iar în capul tău zice: „Ca să-i convingem să facă ce vrem”.

Se simte şi mirosul apei scurse, de la o ţeava spartă la subsol. Într-un colţ e o pată de apă, ascunsă de o măsuţă, de parcă ai avea nevoie să maschezi vreo crimă. Singurul indiciu care te dă de gol că acesta nu-i biroul tău: eşti înghesuită, abia încapi cu scaun cu tot.

Planta înfloreşte în mintea ta şi de fiecare dată când o face e şi mai puţin timp la dispoziţie, sunt şi mai puţine lucruri pe care le poţi face. Este planta o provocare, o invitaţie sau o încercare nevrednică de abatere a atenţiei? Un mesaj? Şi dacă da, ce înseamnă, presupunând că Whitby nu şi-a imaginat totul? Lumina de pe fundul anomaliei topografice, de la uşa ce dă către Aria X, de pe cartea de tarot folosită de Brigada Ştiinţă şi Conştiinţă? Lumina ca o inflorescenţă a unei scanări cu rezonanţă magnetică, cea pe care a trebuit s-o înduri

săptămâna trecută.

În mijlocul acelei inflorescenţe din creierul tău - genul de chestie care ar face-o pe Grace să glumească dacă i-ai putea spune - acolo, dominând lumea de la înălţime: biologa, un talisman abia sosit, chiar în perioada când totul se apropie iarăşi de final şi timpul tău e tot mai limitat.

— Numele şi prenumele, pentru arhivă.

— Am făcut asta data trecută.

— Totuşi trebuie.

Biologa se uită la tine ca şi cum ai fi un antagonist şi nu persoana care o poate trimite în locul în care, se vede bine, vrea să ajungă. Observi iarăşi nu doar musculatura acestei femei, ci şi faptul că e dornică să complice până şi treaba simplă a rostirii numelui. Că are un fel de detaşare ce vine nu doar din faptul că ştie cine este dar şi din conştiinţa faptului că, dacă situaţia e de aşa natură, nu ar avea nevoie de nimeni. Unii specialişti ar putea diagnostica asta drept o afecţiune, însă în cazul biologei capătă aspectul unei absolute, neclintite claritătţi.

— Povesteşte-mi despre părinţii tăi.

— Care sunt primele tale amintiri?

— Ai avut o copilărie fericită?

Toate întrebările obişnuite, plicticoase. Şi răspunsurile laconice, plictisitoare şi ele într-un fel.

— Ai vreodată gânduri sau impulsuri violente? întrebi.

— Ce se consideră un act violent? replică ea.

O încercare de a se sustrage sau un interes autentic? Ai pune pariu pe prima variantă.

— Să faci rău altor persoane sau animalelor. Distrugeri extreme, ca, de pildă, incendierea.

Agenta imobiliară de la Star Lanes are zeci de istorii cu violenţe asupra caselor şi le povesteşte pe toate cu voce indignată. Biologa probabil ar socoti-o pe agentă o specie extraterestră.

— Oamenii sunt animale.

— Au făcut rău animalelor, atunci?

— Doar celor umane.

Încearcă să te încurce sau să te provoace, însă obişnuita analiză încrucişată a scos la iveală ceva interesant, ceva ce nu poţi confirma. După ce-şi luase licenţa pe Coasta de vest, lucrase ca voluntară la un

punct de pază forestieră într-un parc naţional. Cei doi ani petrecuţi acolo coincideau, în mare, cu o serie de acţiuni ce s-ar fi putut numi „terorism ecologic”. În cazul cel mai grav, trei bărbaţi fuseseră bătuţi rău de „un atacator mascat”. Motivul, potrivit poliţiei: „Victimele chinuiau o bufniţă rănită împungând-o cu un băţ şi încercând să-i dea foc la aripi.”

Nu se identificase niciun suspect, nu se făcuse nicio arestare.

— Ce ai face dacă tovarăşii de expediţie ar dovedi tendinţe violente?

— Ce-ar trebui.

— S-ar include aici şi uciderea cuiva?

— Dacă la asta s-ar ajunge, n-aş avea încotro.

— Chiar dacă aş fi eu?

— Mai ales dacă ai fi tu. Fiindcă întrebările astea sunt groaznic de plicticoase.

— Mai plicticoase decât munca ta cu plasticul? Asta o face să-şi revină.

— Nu plănuiesc să ucid pe nimeni. N-am ucis pe nimeni niciodată. Plănuiesc să iau eşantioane. Plănuiesc să învăţ cât de multe pot şi să las în urmă pe oricine care nu urmează parametrii misiunii.

Din nou duritatea aceea, umărul întors spre tine, să te blocheze. Dacă ar fi un meci de box, umărul ar fi fost urmat de un upercut sau o lovitură la corp.

— Şi dacă te vei dovedi a fi tu ameninţarea? Biologa râde la întrebarea asta şi se uită drept în ochii tăi, silindu-te să-ţi fereşti privirea.

— Dacă eu sunt ameninţarea, atunci n-o să mă pot opri singură, nu? Dacă eu sunt ameninţarea, atunci presupun că Aria X a câştigat.

— Şi soţul tău?

— Ce-i cu soţul meu? A murit.

— Speri să afli ce s-a întâmplat cu el în Aria X?

— Sper să aflu Aria X în Aria X. Sper să fiu de folos.

— Nu-i un pic cam fără inimă?

Se apleacă în faţă, ţintuindu-te iar cu privirea, şi-ţi trebuie ceva efort ca să îţi păstrezi postura şi expresia. Dar e ok - antagonismul e ok. De fapt, te ajută tot ce-o ajută pe ea să respingă urmele de corupere cu care te-ai ales poate, care s-au lipit poate de tine, fără să o ştii.

Zice:

— E o eroare ca tu, o străină, să proiectezi asupra mea motive şi emoţii pe care le socoteşti adecvate. Crezi că-mi poţi intra în cap.

Nu-i poţi mărturisi că ceilalţi candidaţi s-au dovedit uşor de citit. Topografa va fi scheletul dur al expediţiei, fără vreo urmă de agresivitate pasivă. Antropologa va oferi empatie şi nuanţări, deşi nu eşti sigură că nevoia ei de a se evidenţia e un plus sau un minus. Se va strădui mai tare, se va forţa mai mult din cauza asta, dar ce va crede Aria X? Lingvista vorbeşte prea mult, e prea puţin introspectivă, însă e recrutată din interiorul Diviziei Sudice şi a demonstrat o absolută loialitate în mai mult de o ocazie. E preferata lui Lowry, cu tot ce implică asta.

Înainte de interviu te-ai întâlnit cu Whitby, care a sosit pentru discuţia asta în biroul tău, în mijlocul grupului din ce în ce mai mare de candidaţi. Despre biologă ai vorbit, despre cât de important este să o menţii neîncrezătoare, izolată şi antisocială, cum există o alterare a biochimiei creierului la care se poate ajunge natural, posibil aceeaşi pe care experimentele secrete ale lui Lowry încearcă să o inducă artificial - şi de vreme ce soţul ei a fost deja în Aria X, unde „a fost citit”, aceasta reprezintă o ocazie unică „din punct de vedere metrologic” datorită „acelei legături”, fiindcă „nu s-a mai întâmplat până acum”. Anume că, într-un fel, biologa şi-a construit o relaţie cu Aria X înainte să pună măcar piciorul acolo. Ar putea duce la ceea ce Whitby numeşte „precogniţia specificului local”.

O expediţie în Aria X cu biologa ar fi altfel decât una cu Whitby. Nu ai conduce grupul, decât în felul în care, adolescentă, mergeai în faţa tatălui tău prin magazin ca să nu fii văzută cu el, dar uitându-te mereu după el, să vezi încotro se îndrepta.

Pe măsură ce întrebările se înşiruie, eşti din ce în ce mai sigură de ce-ţi spune instinctul. Ceva îţi aminteşte de Aria X. Biologa îţi aminteşte de expediţia ta în Aria X.

O O O

Restul dosarului biologei îţi taie respiraţia prin concizia şi micimea sa, cu toate astea, e fecund. Pleci prin deşert cu ea, într-o maşină minusculă, să verifici vizuinile săpate în pământ de bufniţele scormonitoare. Te pierzi pe un platou înălţat peste o coastă neatinsă,

pândită de o pumă, un loc unde iarba are culoarea aurului şi îţi ajunge până la genunchi iar copacii sunt înnegriţi de foc şi argintaţi cu cenuşă. Te caţări pe un munte cu floră alpină, pe blocuri uriaşe de stâncă, simţind cum fiece muşchi din picioare protestează, cu toate că eşti posedată de o dispoziţie sprinţară ce te face să te mişti dincolo de epuizare. Te întorci la primul ei an de facultate, când a făcut o confesiune rară unei colege, spunând că-şi doreşte izolare şi s-a mutat singură într-un apartament în următoarea zi, parcurgând cei opt kilometri dintre casă şi campus în linişte deplină şi recepţionând lumea printr-o gaură din pantof.

Eşti sigură că va trebui să-i cedezi ceva lui Lowry ca să-l ţii departe de biologă, dar merită orice preţ ai plăti, decizi în vreme ce comanzi un whisky ca să mai ieşi din rutină, la Chipper's - comanzi câte unul pentru toată lumea ca să mai ieşi din rutină, pentru toţi patru clienţi. Fiindcă e târziu, fiindcă e mijloc de săptămână, fiindcă barul nu mai are gloria de altădată iar clientela e din ce în ce mai în vârstă. Ca şi tine. Doctorul ţi-a spus că în ovarele tale a înflorit cancerul şi că într-o clipită, până să apuci să te obişnuieşti cu ideea, o să se întindă şi la ficat. Încă un lucru pe care nu trebuie să-l ştie nimeni.

— Şi înainte să ne gândim măcar să vindem casa aceea, îţi povesteşte agenta imobiliară, a trebuit să decojim zece rânduri de tapet de pe pereţi. Femeia nu făcuse, într-un deceniu, decât să-şi retapeteze casa. Era al naibii de mult tapet, şi din cel bătător la ochi, de parcă şi-ar fi pus panouri de semnalizare peste tot. Şi-a împachetat casa pe interior. Îţi spun, n-am mai văzut aşa ceva.

Încuviinţezi, zâmbeşti fără să ai ceva de adăugat, nimic de spus, doar te bucuri să asculţi. Eşti teribil de interesată.

E un cancer normal, ca toate cancerele, nu aduce defel cu asaltul accelerat de care au avut parte cei din ultima expediţie cu numărul unsprezece. E doar firescul vieţii care te ajunge din urmă, care încearcă să te omoare, şi poţi fie să urmezi chimioterapia agresivă, să pleci de la Divizia Sudică şi să mori oricum, sau poţi zăbovi suficient cât să te alături expediţiei a douăsprezecea şi, cu biologa alături, să treci încă o dată, ultima dată, frontiera. Ai mai ţinut secrete. Ce mai contează un secret final?

Şi, pe lângă asta, ies la iveală şi alte secrete mai interesante, fiindcă Grace a găsit în sfârşit ceva despre Jackie Severance. A fost multă mizerie, inclusiv scandalul în care a fost implicat fiul ei - dar până

acum nimic care să schimbe cu adevărat situaţia. Pe o listă strict secretă, nu printre dosarele în lucru ale lui Jackie, ci prin cele închise de Jack, ceea ce are logică fiindcă la Jack e mai uşor de ajuns: s-a pensionat, e trecut de şaptezeci de ani şi unele din misiunile sale există doar pe hârtie.

— Uită-te la ce apare pe al cincilea rând, zice Grace pe acoperiş, după o căutare iute după mijloace de supraveghere. N-ai găsit niciodată aşa ceva pe-aici, dar merită să fiţi prudente.

Pe rândul acela apare:

Solicitare plată - BS, Proiectul Binecuvântarea Serului

— Mai e ceva?

Nu-i tocmai ce te-ai aşteptat, dar crezi că ştii despre ce-i vorba.

— Nu, atât. S-ar putea să mai fie ceva, dar restul dosarelor din perioada aceea lipsesc. Pagina asta nici măcar n-ar trebui să fie aici.

— Ce crezi că înseamnă „Binecuvântarea Serului”?

— Protocolul, pe vremea aia, zicea că nu trebuie să însemne nimic. Probabil un nume generat la întâmplare.

— E slăbuţ, zici. Nu-i nici măcar BSC.

— E pe hârtie de orez, al naibii, zice Grace. S-ar putea să nu însemne nimic, dar…

Dar dacă, cumva, BSC era pe statul de plată al Centrului - fie şi un pic, într-un proiect periferic - iar Jack conducea operaţiunea, şi Jackie ştia, şi Brigada Ştiinţă şi Conştiinţă avea ceva, cât de cât, de-a face cu crearea Ariei X…

Mulţi „dacă”. Multe spaţii goale. Şi mai multe chestiuni de cercetat pe umerii lui Grace.

Şi totuşi e destul ca să începi să ai o idee despre motivul pentru care noua aliată a lui Lowry este Jackie Severance.

0021: PAZNICUL FARULUI

… întors în grădină, (indescifrabil) luat toporul cu mine, pentru orice eventualitate. Şanse mici de întâlnire cu urşi negri, dar posibil. Văzut gaiţe, cinteză, vrabie, cea mai umilă dintre creaturile Domnului. M-am aşezat acolo şi i-am dat firimituri de pâine, fiindcă era pipernicită şi în nevoie. Le voi zămisli, au zis…

Saul rămase până ce se sparse cheful la cârciuma din sat, neştiind dacă din pricină că voia să pună la încercare răbdarea lui Brad ori fiindcă nu voia să iasă şi să dea peste Henry. Sau fiindcă îl întrista că Charlie trebuise să plece.

Aşa că mai dădu vreo două beri pe gât, punând felul în care se legăna încăperea pe seama băuturii, şi comandă creveţi şi peşte cu cartofi prăjiţi. Simţea o foame cum arareori simţise. Mâncarea nu-l interesa de obicei prea mult, însă în seara asta se simţea cuprins de voracitate. Stridiile fură servite în propria apă sărată, proaspăt desfăcute şi aburind, şi nu se mai obosi să le moaie în sos ci le înghiţi în grabă. Apoi se aruncă asupra peştelui, apucând fâşii subţiri cu degetele, simţind cum se înalţă căldura din carne, odată cu mirosul de untură ce-l făcea să saliveze. Chipsurile le înecă în ketchup şi le trimise pe urmele peştelui. Se ospăta frenetic, conştient că înfuleca, că se îndopa cu mâinile umblându-i alerte, nefiresc de iuţi, însă neînstare să se oprească.

Mai ceru o porţie de peşte cu carton şi un platou cu stridii. Şi încă o bere.

După ce se termină programul muzical, interpreţii mai zăboviră, însă majoritatea celorlalţi plecară, inclusiv Trudi. Marea şi cerul, negre, opacizau sticla geamului, făcând să se reflecte în el feţe congestionate şi sticle de băutură de după bar. Acum, că mai rămăsese doar Jim bătrânul la pian, în vreme ce muzicanţii ceilalţi se prosteau pe-acolo, şi atât de puţină lume încât mai că auzea pulsaţia mării din nou, o putea recunoaşte drept un mesaj subtil, transmis pe fundal. Ori îi pulsa lui ceva în cap. Simţul mirosului i se intensificase şi simţea mirosul muced-dulceag ce venea dinspre bucătărie ca pe un parfum ce era vaporizat în noruleţi prin încăpere.

Detalii din cele mai banale i se păreau copleşitor de importante. Viermele de scrum alb-cenuşiu îndoit, ieşit dintr-o scrumieră pe masa de lângă el, cu particule individuale încă desprinzându-se, ridicându-se, şi înfundat în mijloc un punctuleţ cât un vârf de ac roşu ce zvâcnea, ce pulsa intermitent ca o lumină de avarie. În afară de cenuşă mai era acolo şi urma unui deget mare şi unsuros, imortalizată în negreala adunată pe scrumieră de la sute de ţigări incendiate. În afara urmei de deget se mai vedea o încercare de a inscripţiona ceva pe-o latură a scrumierei, un efort ce se sfârşise după un *J* şi un *A*.

Sunetul pianului deveni discordant, ori poate că-l auzea el mai

bine… sau mai rău? Pe scaun, cu spatele la perete, se gândi la asta. Se gândi la felul în care vocile oamenilor deveneau nelămurite, de parcă s-ar fi amestecat, şi vibraţia ce i se ridica sub piele, vibraţia şi zumzetul, şi ţiuitul din urechi. Era ca şi cum ceva ar fi venit către el de undeva, de foarte departe - către el şi în el. Avea gâtul uscat, ca de cretă. Berea îi părea că are un gust ciudat. O lăsă pe masă şi se uită prin încăpere.

Jim bătrânul nu se mai putea opri din cântat, cu toate că o făcea atât de prost, apăsa prea tare clapele, clapele erau mânjite cu sânge roşu acum, când începea să răcnească un cântec nemaiauzit de Saul, cu versuri ininteligibile. Ceilalţi muzicanţi, majoritatea aşezaţi în jurul lui Jim, îşi lăsară instrumentele să cadă din mâinile înmuiate şi se holbară unul la altul de parcă ceva i-ar fi lăsat perplecşi. Ce-i şocase aşa? Sadi bocea iar Brad zicea: „De ce ai face asta? De ce naiba ar face una ca asta?” Însă vocea lui Brad venea din corpul lui Sadi, iar din urechea stângă a lui Brad picura sânge, şi oamenii se lăsau într-o rână peste bar… aşa stătuseră şi cu o clipă înainte? Erau beţi sau morţi?

Jim bătrânul se ridică brusc de pe scaun, dar continua să cânte. Atingea un crescendo haotic cu cântecul său urlat, ţipat, răcnit, cu degetele distruse articulaţie după articulaţie, cu sângele ce se prelinsese de pe pian în poala lui şi apoi pe jos.

Ceva se ridica deasupra lui Saul. Ceva emana din el, transmitea prin el pe frecvenţe prea înalte ca să fie audibile.

„Ce-mi faci?”

„De ce te holbezi aşa?”

„Opreşte-te.”

„Nu fac nimic.”

Cineva se târa pe podea, ori se trăgea pe podea fiindcă nu-i funcţionau picioarele. Cineva se izbea cu capul de geamul fumuriu de lângă uşă. Sadi se roti şi zvâcni şi se rostogoli pe jos, lovindu-se de scaune şi picioare de masă, care începură să se facă bucăţi.

Afară era întuneric beznă. Fără pic de lumină. Nicio geană măcar. Saul se ridică. Saul merse până la uşă; cântecul de neînţeles al lui Jim era acum mai puţin un urlet şi mai mult un ţipăt intermitent.

Ce se afla dincolo de uşă nu ştia, avea la fel de puţină încredere în întunericul opac câtă avea şi în ce vedea înaintea ochilor, acolo, însă nu mai putea rămâne în bar, fie că era real totul sau o halucinaţie de-a lui. Trebuia să plece.

Răsuci mânerul uşii şi ieşi în aerul răcoritor, în parcare.

Totul era la locul său, cât de normal se putea, fără vreun om prin preajmă. Însă în spatele lui, înăuntru, totul era schimonosit, greşit, prea irevocabil pentru a mai putea fi îndreptat. Vuietul se auzea mai tare, şi acum toţi ceilalţi ţipau şi ei, slobozind sunete de care gura umană nu era capabilă. Izbuti să-şi găsească camioneta. Reuşi să bage cheia în contact, să intre în marşarier şi să iasă din parcare. Sanctuarul farului era la doar opt sute de metri.

Nu se uită în oglinda retrovizoare, nu voia să vadă nimic ce s-ar fi putut revărsa în noapte. Stelele erau foarte departe şi totuşi aproape pe cerul întunecat.

0022: PASĂREA RARĂ

Pe mai tot parcursul coborârii, senzaţia puternică a unei reîntoarceri la ceva ce-i era cunoscut dinainte o cuprinse pe Pasărea Rară, chiar dacă experienţa fusese trăită de o altă persoană - îşi amintea un înec, un înec nesfârşit şi, separat de cuvintele acelea nedemne de încredere din jurnalul biologei, îşi amintea sfârşitul a ce întâlnise, a ce suferise, a ce recuperase. Iar Pasărea Rară nu voia nimic din astea - nu-l voia nici pe Control, ţinându-i-se pe urme. Nu era potrivit pentru asta, nu fusese menit să aibă o asemenea experienţă. Nu te puteai martiriza în Aria X, ci doar să dispari încercând, fără să fii măcar sigur că o faci.

Dacă biologa nu s-ar fi aplecat să se uite la cuvintele acelea cu atâta vreme în urmă, dublura poate că n-ar fi existat în acest fel: plină de amintiri şi furişându-se către adâncuri. S-ar fi putut întoarce cu mintea ştearsă, iar diferenţa n-ar fi fost exprimată prin rolul său de oglindă a biologei, ci mai degrabă ca o funcţie a timpului potrivit sau a locului nepotrivit, ori a locului potrivit sau a timpului nepotrivit.

O asemenea stranie alinare: că vorbele scrise pe perete erau aceleaşi, metoda exprimării lor aceeaşi, chiar dacă acum o putea interpreta drept un indiciu nostalgic al unui ecosistem extraterestru, o abordare sau poziţionare pe care Târâtorul şi turnul, împreună, eşuaseră să o aplice asupra Pământului. Fiindcă nu era viabilă? Fiindcă nu acesta era scopul entităţii - şi le oferea aşadar, în schimb, aceste semne vagi despre locul de unde provenea, despre scopuri, despre felul în care gândea?

Nu voise să-şi pună o mască de filtrare, şi odată cu aceasta să accepte ideea că Aria X se concentra, cumva, doar acolo, în spaţiul acela înghesuit, pe scara aceea, în cuvintele fosforescente cu care devenise prea familiară. Aria X era împrejurul lor, peste tot; Aria X nu era conţinută de vreun loc anume sau de vreun corp anume. Era disfuncţia din văzduh, era planta despre care vorbise Control. Era cerul şi pământul. Te putea chestiona din orice poziţie sau din niciuna şi nu i-ai fi recunoscut acţiunile ca pe o formă de interogare.

Pasărea Rară nu se simţea puternică în vreme ce coborau prin lumina fosforescentă, pipăind peretele din dreapta, însă nu se temea.

O O O

Apăru o suprapunere, în amintire şi în realitate, a unei bubuituri aspre scoase de un motor puternic ori de o inimă, şi ştiu că o auzea şi Control, putea încerca să-i ghicească identitatea. De acolo ajunseră, iute, în acel punct de la care nu mai exista cu adevărat întoarcere: momentul de dinainte să vadă monstrul şi să-l evalueze. Se afla, parcă prea devreme, chiar după colţ.

— Vreau să rămâi aici, îi zise lui Control, lui John.

— Nu, zise bărbatul, cum se şi aşteptase ea. Nu, nu rămân.

În expresia lui apăruse ceva neaşteptat de drăgălaş. Şi în cuvinte avea o dârzenie extenuantă.

— John Rodriguez, dacă vii cu mine n-o să te pot proteja. Va trebui să vezi totul. Ochii tăi vor trebui să se deschidă.

Nu-i putea refuza numele, aici, la sfârşitul a toate. Nu-i putea refuza dreptul de a muri, dacă se ajungea acolo. Nu mai era nimic de zis.

Purtându-şi amintirile, trăgându-l după ea pe Control, Pasărea Rară coborî către lumină.

O O O

Târâtorul era imens, părea să se înalţe şi să se tot înalţe, să se lăbărţeze până ce umplu câmpul vizual al Păsării Rare. Nu mai era nimic din distorsiunea pe care şi-o amintea, nu-i mai erau azvârlite în faţă propriile frici sau dorinţe. Stătea pur şi simplu descoperit înaintea ei, imens, concret.

Suprafaţa corpului său în formă aproximativă de clopot era

translucidă, însă cu o textură ciudată, ca nişte straturi de apă îngheţată prin care străbăteau polipi lucitori, în formă de degete. Dedesubt mai era o a doua suprafaţă care se *rotea* încetişor în jurul axului, şi văzu prin această centrifugă modele plutitoare, de parcă ar fi avut o piele interioară, împreună cu materialul de deasupra acesteia, ce putea fi un soi de *armură moale.*

Mişcarea creaturii avea o anume calitate hipnotică, rudă îndepărtată cu hipnotismul directoarei, şi nu îndrăzni să-şi lase privirea să zăbovească prea mult.

Târâtorul nu avea trăsături limpezi, nu avea chip desluşit. Se mişca atât de încet, migălind literele de pe perete, încât deplasarea sa misterioasă lăsa o stranie impresie de delicateţe, ascunsă sub pelicula de carne ce atârna până la pământ. Braţul stâng, singurul braţ, dispus la jumătatea corpului, se mişca cu negreşită precizie, într-o deplasare continuă, pâcloasă, alcătuind mesajul de pe zid, mai degrabă ca un *sudor* decât ca un *scriitor* - scăpărând roiuri de scântei despre care ştia că sunt ţesuturi desprinse, aprinzându-se. Braţul fiinţei era *agentul mesajului,* şi din acel instrument. *Acolo unde zace fructul straniu venit din mâna păcătosului voi zămisli seminţele morţilor.* Dacă vreodată fusese umană, atunci acel braţ care scrijelea, acoperit de muşchi vegetal sau de clei, era tot ce-i mai rămânea din umanitate.

Trei inele orbitau în jurul Târâtorului, în direcţia acelor de ceasornic, şi uneori valuri de energie se descărcau între ele, unduind pe tot corpul Târâtorului. Primul inel se învârtea, legănându-se visător, un pic dedesubtul braţului: un şir neregulat de jumătăţi de cercuri. Păreau nişte meduze delicate cu tentacule albe şi pufoase, ce se frământau necontenit, căutând ceva ce nu era de găsit. Un al doilea inel, care se rotea mai iute deasupra braţului cu care scria, aducea cu o centură lată făcută din pietricele negre strânse laolaltă, însă pietricelele astea, lovindu-se unele de altele, *cedau,* lăsând o impresie de ceva buretos, făcând-o să se gândească la mormolocii moi şi la creaturile ce plouaseră din cer în drumul spre insulă. Ce funcţie îndeplineau aceste entităţi, dacă făceau parte din anatomia Târâtorului sau erau o specie simbiotă, asta nu putea să-şi dea seama. Ştia doar că amândouă inelele, cumva, erau liniştitoare în corporalitatea lor.

Însă inelul al treilea, cel ca o aureolă de deasupra Târâtorului, n-o făcea defel să se simtă liniştită. Erau nişte globuleţe aurii, zece sau

douăsprezece la număr, ce păreau să fie totodată mai uşoare dar şi mai grele decât aerul. Se învârteau cu o iuţeală feroce, aşa că la început aproape că nu-şi dădu seama ce erau. Ştia însă că erau periculoase, că se puteau aplica aici cuvinte precum *apărare* şi *agresiune*.

Poate că paznicul farului fusese de la bun început o fantasmă, o minciună scrisă de Aria X şi transmisă biologei, însă nu avea nici ea încredere în acest avatar, în acest deghizament de monstru, în acest costum de cauciuc menit să fie consumat de un savant: atât de precis, atât de exact. Sau poate adevărul, fiindcă nu fluctua în aparenţa sa, nu căpăta alte forme.

— Nu-i nimic decât un spectacol cu monştri, zise Pasărea Rară către Control, care rămăsese nemişcat şi tăcut în spatele ei, absorbind sau fiind absorbit.

Ce să mai facă? Înainta, pătrunse în câmpul gravitaţional al orbitelor creaturii. Ajunsă atât de aproape, văzu că stratul translucid arăta mai degrabă ca o imagine la microscop a unor celule lungi, de formă neregulată. Modelele de dedesubt, din stratul secundar, aproape că le putea citi însă rămâneau ascunse, ca sub o apă mică tulburată de unduirile valurilor.

Întinse o mână, simţi o fâlfâire delicată sub degete, de parcă ar fi dat peste un strat poros, peste un văl.

Era primul contact, sau ultimul?

Atingerea ei declanşa un răspuns.

Haloul aflat deasupra se dizolvă şi îngădui uneia dintre componentele sale să se desfacă, precum o perlă aurie căzătoare, mare cât capul ei - şi perla căzu, apoi se opri brusc în faţa ei, plutind acolo, analizând-o. Citind-o, cu un fel de văpaie ce semăna cu arsura soarelui. Însă tot nu se temea. N-avea de gând să se teamă. Aria X o făcuse. Aria X probabil că o aştepta.

Pasărea Rară întinse mâna şi culese din ea perla de aur, o ţinu cu blândeţe şi căldură în palmă.

O lumină strălucitoare, galben-verzuie, erupse din glob şi i se înfipse în inimă, făcând-o să se simtă cuprinsă de un calm îngheţat, şi prin acest calm se strecura o lumină grandioasă, iar în lumina aceea văzu tot ce se putea dezvălui, în aceleaşi clipe în care Aria X o cerceta lăuntric.

Văzu sau simţi, în adâncul ei, cataclismul ca o ploaie de comete ce

anihilase o întreagă biosferă aflată la distanţă uriaşă de Pământ. Fu martoră la felul în care un organism *construit* se fragmentase şi se dispersase în părţi minuscule, străbătând un drum lung şi periculos prin spaţiile *dintre,* negre şi informe, cu puncte bruşte de lumină când se opreau să se odihnească, răsfirate şi pierdute - ieşind la iveală doar pentru a fi îngropate, inerte, în sticla unui sistem optic de far. Apoi cum, trezit din hibernare, organismul se declanşase, se regenerase cât de bine putuse, începând să execute o funcţie vastă, pre-programată, una compromisă de timp şi context, de teribilul adevăr că specia care dăduse scop Ariei X dispăruse. Văzu membranele Ariei X, maşinăria, creatura, văzu iepurii albi ţopăind peste frontieră, dispărând şi revenind într-un alt spaţiu, cu leviatani, cu năluci privind de dincolo. Toate acestea în fragmente transmise prin gust, miros sau simţuri pe care nu le înţelegea pe deplin.

În vreme ce Târâtorul îşi vedea de scris ca şi cum ea nici n-ar fi existat, cuvintele scânteiară într-o lumină mai profundă şi mai plină de înţelesuri decât văzuse vreodată, iar din ele se desprinseră, strălucitoare, lumi. Multe lumi, nenumărate. Atâta lumină. Pe care doar ea o putea vedea. Fiecare cuvânt câte o lume, o lume ce picura dintr-un alt spaţiu, cu trecere şi intrare, asta dacă ştiai cum să le foloseşti, coordonatele pe care biologa le folosea acum în depărtatele ei peregrinări. Fiecare frază era o vindecare nemiloasă, o reconstruire necruţătoare ce nu putea fi negată.

Trebuia, acum, să zică „stai!”, să se roage pentru oamenii pe care nu-i cunoscuse dar care îi vieţuiau în cap, pe care îi cunoscuse biologa? Să se gândească, într-un fel, că ceea ce urma avea să distrugă planeta sau s-o salveze? Pentru că acea creatură o recunoscuse, Pasărea Rară ştia că ceva avea să supravieţuiască, ştia că ea avea să supravieţuiască.

Ce-i rămânea de făcut? Nimic. Şi nici nu voia. Era o alegere în a nu face nicio alegere. Dădu drumul sferei, o lăsă să leviteze în aer.

O simţi pe Grace pe scară, în spatele lor simţi că Grace voia să facă rău şi nu-i păsa. Nu era vina lui Grace. Grace n-avea cum să înţeleagă ce vedea, fiindcă vedea altceva - ceva de la far sau din viaţa ei de dinainte.

Grace o împuşcă în spinare pe Pasărea Rară. Glonţul îi ieşi prin piept, se înfipse în perete. Haloul de deasupra Târâtorului se învârti cu şi mai multă viteză. Pasărea Rară se răsuci şi strigă la ea cu întreaga

forţă a strălucirii sale. Fiindcă nu era rănită, nu simţise nimic şi nu voia ca Grace să păţească ceva.

Grace încremeni acolo în penumbră, cu arma aţintită asupra ei, şi în ochi i se citea acum cunoaşterea faptului că asta era ceva inutil, că fusese mereu inutil, că nu exista întoarcere, că nu putea fi nicio revenire.

— Du-te înapoi, Grace, zise Pasărea Rară iar Grace dispăru pe trepte ca şi cum nici n-ar fi fost acolo.

Apoi Pasărea Rară îşi dădu seama, prea târziu, că nici Control nu mai era acolo, fiindcă ori se întorsese sus pe scări ori se furişase pe lângă ea şi coborâse, îndreptându-se către lumina orbitoare aflată jos, mult mai jos.

0023: DIRECTOAREA

Te întorci la ce ştiai, sau crezi că ştiai: farul şi Brigada Ştiinţă şi Conştiinţă, revigorată datorită acelui paragraf ce leagă Brigada de Jack Severance. Iei la puricat fiecare fişă de câte trei sau patru ori, te străduieşti să mai parcurgi încă o dată istoria farului şi a fratelui său ruinat de pe insulă.

Vezi, când şi când, faţa lui Henry, un rotund palid de la distanţă, venind tot mai aproape până ce poţi trece în revistă fiece detaliu dezgustător. Nu ştii ce înseamnă el, ştii doar că Henry nu-i ceva care să fie lepădat cu prea multă uşurinţă deoparte. Te roade ca o scrisoare nedeschisă despre care toată lumea a socotit, din prea multă încredere, că va conţine ceva banal.

Antipatia ta pentru ei te-a făcut neprietenoasă în copilărie. N-ai căutat căi de a ţi-i întipări în memorie, de a surprinde detalii, ci de a-i izgoni, de a-i scoate din peisaj, de a-i face să dispară. Agasarea asta, prezenţa despre care-ţi dădeai seama că-l stânjeneşte pe Saul, ba chiar îl deranjează. Dar *ce* anume în privinţa lor îl făcuse pe Saul să se simtă aşa?

Niciun Henry, nicio Suzanne care să arate ca ei nu apar pe listele cu membrii BSC, nicio fotografie rătăcită cu membri neidentificaţi nu se iveşte ca să-i dea în vileag. Investigaţii prealabile au găsit numele şi adresele tuturor membrilor însărcinaţi să se ocupe de coasta uitată, şi au fost realizate interogatorii exhaustive. Cu aceleaşi răspunsuri: BSC se ocupase de cercetări standard - obişnuita combinaţie de ştiinţific şi

supranatural. Oricine altcineva care a ştiut altceva a fost prins înăuntru şi a dispărut cu mult înainte ca prima expediţie să se împleticească spre coridorul către Aria X.

Şi mai rău, nu a mai apărut niciun indiciu despre Severance, Jack sau Jackie. Cea din urmă nici nu prea mai apare în persoană, de parcă ceva nou i-a fi captat atenţia ori ştie că vrei s-o iei la întrebări, cu fiecare apel telefonic e tot mai pierdută în fundal, tot mai absorbită de Centru. Aşa că îţi sporeşti eforturile de a-i descoperi influenţa prin dosare, însă dacă Lowry te bântuie, Jackie e genul de stafie prea isteaţă ca să se materializeze.

Mai urmăreşti o dată filmele din prima expediţie, cercetezi iarăşi mediul înconjurător, lucrurile ce se văd neclare la far. Într-un montaj pâlpâitor de secvenţe, treci în revistă un fel de evoluţie şi involuţie a clădirii farului, de la momentul iniţial până la ultima fotografie făcută de o expediţie.

Şi la un moment dat Grace te ia deoparte şi zice:

— E destul. Trebuie să conduci agenţia asta. Sunt alţii care pot parcurge dosarele.

— Care alţii? Despre care alţii vorbeşti? te răsteşti la ea şi-ţi pare imediat rău.

Însă nu sunt „alţii” şi timpul trece. Trebuie să-ţi reaminteşti că, la un anume nivel, Divizia Sudică a devenit o escrocherie prelungită, şi dacă uiţi că nu faci parte din soluţie, atunci faci parte din problemă.

— Poate ai nevoie de timp liber să te odihneşti, îţi spune Grace. Poate trebuie să iei un pic de distanţă.

— Nu-ţi pot da postul meu.

— Nu vreau rahatul tău de post.

Spumegă, e pe cale să dea în clocot şi ceva din tine vrea să vadă asta, vrea să vadă cum e Grace când îşi pierde cumpătul. Dar dacă o forţezi la asta, te va pierde şi pe tine.

Mai târziu, te duci pe acoperiş cu o sticlă de bourbon iar Grace e acolo deja, într-un scaun pliant. Clădirea Diviziei Sudice nu-i decât o navă mare, corpolentă, şi nu mai ştii ce s-a ales de cârmă, nu mai poţi nici măcar să te sileşti să treci la timonă.

— Cel mai des nu vorbesc serios când zic ceva, îi spun. Să ţii minte, nu vorbesc serios.

Un sunet dispreţuitor, dar şi braţele luate de pe piept, încruntătura mohorâtă netezindu-se.

— Locul ăsta e-o casă de nebuni de căcat. Arareori înjură Grace altundeva decât pe acoperiş.

— Casă de nebuni.

Parafrazând ultimul solilocviu perplex, rostit cu durere de Cheney, despre lipsa datelor de încredere:

— Chiar şi o ghindă căzută ne spune ceva despre locul de unde a căzut, ne-ar zice Newton, ce crezi? Ar fi o traiectorie, ce mama naibii, pe care ai putea-o urmări, fie şi teoretic, până la un punct din copac de unde provine ghinda, sau suficient de aproape.

Nu poţi zice că ai priceput mai mult de o treime din peroraţiile lui.

— O treabă de nebuni pentru Ţâţele Albe, zice Grace referindu-se la corturile îngheţate de la comandamentul de frontieră al Diviziei Sudice.

— Treaba noastră de nebuni, zici cu gravitate, agitând un deget. Măcar nu-i o treabă de nebuni ca a echipei „apoşilor”.

După izbucnirea lui Cheney ai parcurs încă un raport fără sens, neproductiv de-al „apoşilor”, agenţia care studiază undele radio, căutând în ele semnale ale vieţii extraterestre. Centrul ţi-a sugerat mai mult decât o dată să „faci echipă” cu ei. Ascultă mesaje venite din stele - de pe nişte zone minuscule de frecvenţă, cu microunde neafectate de undele radio din surse naturale. Frecvenţele astea le numesc „gura de apă”, fiindcă corespund lungimilor de undă ale hidrogenului şi hidroxilului. Ar fi o coincidenţă nebunească dacă s-ar adeveri presupunerea că alte specii inteligente ar gravita automat spre „gura de apă”, cum susţin ei.

— Şi-n vreme ce ei căutau ceva ce se furişa pe uşa din dos…

— Acel ceva a deschis uşa şi-a intrat…

— Stai cu ochii în sus şi între timp ceva vine şi-ţi fură portofelul, chicoteşte Grace.

— Le-au construit gura de apă pentru nimic; preferă intrarea servitorilor, mersi frumos, zici tu pe un ton maiestuos, întinzându-i sticla. Nu poţi să porneşti pur şi simplu stropitorile şi să te dai pe toboganul cu apă.

Nici nu mai ştii prea bine ce spui, însă Grace izbucneşte în râs şi lucrurile sunt din nou în regulă cu ea, pentru un timp, şi te poţi întoarce la Henry şi Suzanne, la manechinele vorbitoare, la mortal de plicticoşii ori doar mortalii gemeni.

Însă cândva, în aceeaşi săptămână, Grace te găseşte aruncând cu

dosarele în perete, şi n-ai altă scuză pentru asta decât un ridicat din umeri. O zi proastă la consultul medical. O zi proastă cu pregătirile pentru expediţie. O zi proastă pentru cercetare. O zi proastă dintr-o succesiune de zile proaste.

Aşa că faci ceva în privinţa asta.

O O O

Iei avionul şi te duci la comandamentul lui Lowry cam cu o lună înainte de a doisprezecea expediţie. Deşi e ideea ta, eşti nefericită că trebuie să călătoreşti, fiindcă ai sperat să-l poţi ademeni pe Lowry, pentru o ultimă oară, la Divizia Sudică. Tot ce e în jurul tău - biroul, conversaţiile pe coridor, priveliştea pe care o ai din Baza Retrasă - a căpătat un lustru îmbietor. O claritate ce vine din convingerea că, în curând, vei pleca.

Lowry e în ultimele faze ale spectacolului său pre-expediţie, şi-a exportat la centru tehnicile mai puţin invazive. Îi place s-o facă pe instructorul pus pe ajutat membrii expediţiei, din ce zice Severance. Biologa, te asigură ea, a suferit „intervenţii minime”. Singurul lucru pe care îl vrei stârnit în biologă e sentimentul ei de alienare în legătură cu alţi oameni. Tot ce vrei e ca ea să se armonizeze lăuntric cu Aria X cât de mult se poate. Nici nu eşti sigură, măcar, că are nevoie să fie forţată în privinţa asta, din ce reiese din dosare. Nimeni din istoria programului nu a mai fost atât de dornic să renunţe la folosirea propriului nume.

Sugestie hipnotică uşoară, condiţionare ce are de-a face mai mult cu supravieţuirea în Aria X decât cu „adăugirile morale” îndoielnice ale lui Lowry şi pretenţiile lui că a descoperit o cale de a ocoli necesitatea, la un anumit nivel, ca subiectul să dorească să execute acţiunea sugerată, „un soi de păcăleală şi substituţie”. Stadiile pe care le-ai văzut descrise sunt identificarea, îndoctrinarea, întărirea şi redistribuţia, însă Grace a văzut alte documente, ce împrumută semiotica supranaturalului: „manifestare, infestare, opresiune şi posesie”.

O mare parte a atenţiei lui Lowry s-a abătut asupra lingvistei, o voluntară cu idei radicale despre valoarea liberului-arbitru. Te întrebi de ce lui Lowry îi place să aibă de-a face cu situaţii ce implică mai mult sau mai puţină rezistenţă. Absorbi aşadar impactul informării lui,

al raportului privitor la progrese, întrebările răutăcioase dacă te-ai mai gândit la oferta lui de hipnoză, de condiţionare, cu subtextul că nu l-ai putea opri dacă ai încerca.

Nu dai doi bani pe informarea lui.

O O O

La un moment dat îl convingi pe Lowry să iasă la o plimbare - pe la falsul far. E început de vară, vremea e încă încântătoare şi n-ai niciun motiv să zăboveşti acolo, în salonul de comandă şi control al lui Lowry. Îl convingi apelând la mândria lui, cerând turul complet şi luând doar un dosar subţire pe care l-ai adus cu tine.

Îţi oferă aşadar turul nu-atât-de-complet prin lumea lui miniaturizată şi tot mai puţin minunată. Muzica ce se aude prin boxe mascate peste tot prin perimetru îţi lasă o senzaţie de kitsch. O melodie auzindu-se vag, însă sprinţară - nu e pop, nici jazz, nu e muzică clasică ci ceva de o voioşie ameninţătoare.

În vârful micului şi ciudatului far - ce-ar crede Saul despre asta? - arată că panoul de semnalizare e făcut cu acurateţe, la fel ca şi „rahaturile de cioburi de sticlă pe care le-a adăugat cineva mai târziu”. Când deschide chepengul de sus, în încăperea de sub chepeng se ivesc vrafuri de jurnale şi pagini albe, desprinse, de parcă şi-ar fi cumpărat un magazin de papetărie ca afacere secundară. Nici sistemul optic nu este funcţional, însă, poate ca o scuză, ţi se oferă o lecţie de istorie:

— Pe vremuri - cu mult timp în urmă - aveau obiceiul să înfigă într-o ţepuşă o pasăre mare şi grasă şi să-i dea foc, pe post de torţă.

„Porcăria aia de gaură în pământ”, cum îi zice Lowry, e partea cea mai puţin precis imitată - o veche fortificaţie de artilerie, cu piese de artilerie scoase, lăsând un cerc negru, cu margini de granit, care dă, pe o scară, într-un tunel ce o apucă apoi spre dealurile ce găzduiesc o mare parte dintre instalaţiile lui Lowry. Cobori doar un pic, suficient cât să vezi, înrămate pe pereţii umezi, obiectele din galeria de artă a lui Lowry: fotografiile pâcloase, neclare, supraexpuse, aduse de diverse expediţii la întoarcere. Un fel de meta-versiune a tunelului, una falsificată, expunând cu încredere ceva imposibil de ştiut. Te gândeşti la Saul pe treptele adevăratului tunel, întorcându-se spre tine, şi te cuprinde un asemenea dispreţ pentru Lowry că trebuie să rămâi

acolo, cu ochii în pământ, momente lungi, temându-te că ţi se vede pe chip.

După ce ai scos zgomotele potrivite, arătându-te impresionată, sugerezi să continuaţi pe plajă, „aer proaspăt şi natură”, iar Lowry îţi face hatârul, învins de tactica ta de a pune câte o întrebare despre orice lucru nou care apare în raza vizuală, fiindcă nu-şi poate ţine gura când vine vorba de propria-i isteţime. Apucaţi pe o cărare laterală ce duce spre nord, de-a lungul apei. Pe nişte tancuri de stâncă clocesc nişte gâşte, care vă privesc pe amândoi chiorâş, în vreme ce o vidră aflată în apă se ţine după voi de la distanţă.

Ajungi cu discuţia, până la urmă, la BSC. Scoţi o bucată de hârtie - cea cu rândul ce trimite la „Jack Severance”. I-l arăţi cu degetul, chiar dacă e subliniat puternic cu roz. I-l arăţi ca pe ceva caraghios, lucrul ăsta pe care ar trebui să-l ştie şi Lowry. Dat fiind interogatoriul secret legat de copilăria ta la care te-a supus când ai intrat în Divizia Sudică.

— De asta lucraţi împreună, tu şi Jackie? întrebi. BSC avea o legătură cu Centrul… prin Jack?

Lowry cugetă la întrebare, cu un fel de rânjet pe faţa-i brăzdată. Rânjeşte, se uită în pământ şi din nou la tine.

— De asta ai bătut drumul până aici? Pentru asta? Dumnezeule, puteam să-ţi spun *asta* la un rahat de telefon.

— Nu-i mare lucru, presupun, zici zâmbind încurcată, ca să-i faci pe plac acestui narcisist dezlănţuit. Dar mi-ar plăcea să ştiu.

Înainte să treci frontiera.

O ezitare, o uitătură ce încearcă să ghicească vreo motivaţie ascunsă ori vreo mişcare pe care e posibil să n-o vadă.

Îl zgândăreşti:

— Un proiect mărginaş? E BSC un proiect al Centrului, sau…?

— Sigur, de ce nu, zise Lowry şi se relaxează. Genul normal de extensie secundară ce poate fi oricând întreruptă, fără vreo pagubă.

Însă uneori secundarul infectează principalul. Uneori gazda şi parazitul se încurcă în privinţa rolurilor, cum ar fi zis biologa.

— Aşa ai făcut rost de poza cu mine la far. Nu-i o întrebare.

— Foarte bine! zice el cu încântare autentică. La dracu', aşa-i! Aveam misiunea să găsesc dovezi că ai spus adevărul… apoi m-am întrebat cum se face că poza era în dosarele de la Centru de la bun început, şi nu la Divizia Sudică. M-am întrebat de unde provenea - apoi am văzut acelaşi rând scris pe care mi l-ai arătat şi tu.

Doar că Lowry avea un nivel mai mare de acces şi putea accesa informaţii pe care tu şi Grace nu puteaţi pune mâna.

— A fost isteţ din partea ta. Foarte isteţ.

Lowry pufneşte, scoate pieptul în faţă, conştient că e măgulit dar fără să se poată abţine de la auto-parodierea care nu-i defel parodiere, fiindcă, până la urmă, nu a păţit nimeni nimic, nu? Tu eşti pe cale să ieşi din scenă. Probabil că se gândeşte la un înlocuitor. Nu te-ai obosit să avansezi numele lui Grace, ci ai prelucrat-o pe Jackie Severance în această privinţă.

— Ideea era limpede, cum a prezentat-o Jack. BSC era o nebunie totală, cu şanse mici să descopere şi cel mai mărunt lucru, dar dacă exista totuşi ceva nefiresc sau extraterestru pe lume, trebuia să monitorizăm chestia, să fim cu ochii pe ea. Poate s-o influenţăm, s-o înghiontim un pic, cu materialele şi călăuzirea potrivită. Şi dacă grupului i se alăturau zurbagii sau indezirabili - şi asta-i o cale bună de a monitoriza potenţialul subversiv… şi o acoperire bună pentru a ajunge în locuri „ascunse la vedere” cu scopul de a observa, o metodologie care-i plăcea pe atunci Centrului. O mulţime de gagii antiguvernamentali, pe coasta uitată.

— Am făcut recrutări sau…?

— Am integrat câţiva agenţi… şi pe unii i-am convins să lucreze pentru noi fiindcă le plăcea ideea de a o face pe spionii. Nu le trebuia un mare motiv, gen Dumnezeu şi Patria. Şi cred că a fost mai bine aşa.

— Şi Jackie a fost implicată?

— Jack nu se proteja doar pe el însuşi, zice Lowry. Când Jackie era la început, l-a ajutat un pic - apoi, mai târziu, a venit la Divizia Sudică şi l-a ajutat iarăşi, ca să se asigure că nu ieşea la iveală nimic din toate astea. Numai că eu am aflat, cum mi se mai întâmplă uneori. Cum ştii şi tu.

— Ai dat vreodată, în dosare, peste vreun Henry sau vreo Suzanne?

— Nu erau niciodată folosite nume în ce-am văzut eu. Doar coduri gen, nu ştiu… ”Urlătorul”, „Fantomă” şi „Cotlet”. Mizerii din astea.

Însă nimic din toate astea nu e adevărata întrebare, prima dintre adevăratele întrebări.

— A facilitat BSC, în cunoştinţă de cauză sau nu, crearea Ariei X?

Lowry pare totodată buimac şi teribil de amuzat.

— Nu, sigur că nu. Nu-nu-nu! De aceea jack a putut ţine chestia secretă, a putut s-o facă uitată. Au fost, pur şi simplu, la locul

nepotrivit, la momentul nepotrivit - fiindcă altfel aş fi… aş fi luat măsuri.

Dar crezi că ce vrea Lowry să spună este *i-aş fi omorât pe toţi.*

— Şi se pare că Jack se ocupa de toată chestia mai mult din proprie iniţiativă, lucru pe care cred că-l putem amândoi aprecia, nu?

Deasupra ta, dominându-te de la înălţime, sunt barăci vechi, coridoare, fantele pentru arme decupate în buncărele de beton.

Îl crezi pe Lowry? Nu, nu-l crezi.

Plaja micuţă şi pietroasă unde vă aflaţi amândoi e la o oarecare distanţă de falsul far. Are un covoraş de iarbă anemică şi, chiar înainte de apă, un şir de stânci acoperite cu licheni albi. Soarele strălucitor se pierde pentru o clipă într-o depresiune de nori şi umbră, iar albastrul-palid al mării se face deodată cenuşiu. Vidra care s-a ţinut după voi se apropie. Emite un monolog continuu de plescăieli şi chiţăieli care lui Lowry i se par cumva lipsite de respect, poate din cauza unor întâlniri anterioare. Începe să ţipe la vidră, iar vidra continuă să „vorbească” şi să tot răsară prin locuri neaşteptate, aşa că Lowry nu apucă defel să ţintească şi să arunce, cum plănuieşte, cu o pietricică în capul animalului. Te aşezi pe stânci şi te uiţi la spectacol.

— Afurisită creatură. Animal prost de rahat.

Vidra ridică botul, cu un peşte pe care l-a prins, înotând pe spate, cu ochii inundaţi de un fel de râs, dacă aşa ceva e cu putinţă.

Vidra şerpuieşte şi se suceşte, dispare şi reapare. Pietricelele lui Lowry plescăie fără efect, iar vidra pare să creadă că-i o joacă.

Dar după o vreme animalul se plictiseşte de joaca asta şi se scufundă îndelung, iar Lowry rămâne acolo, cu o mână în şold, căutând un cerculeţ nou în undele apei, părând să încerce a ghici cât de mult îşi poate ţine vidra răsuflarea, ce opţiuni are animalul când vrea să revină la suprafaţă. Doar că vidra nu mai apare deloc, lăsându-l pe Lowry aşa, cu o piatră în mână.

Este Lowry un monstru? În ochii tăi este monstruos, fiindcă ştii că până ce stăpânirea sa asupra Centrului, asupra acelor părţi ale Centrului pe care vrea să le facă să joace cum le cântă el… puterea asta, înşelăciunea şi jocul dublu se vor spulbera cum se spulberă majoritatea regimurilor bazate pe teroare, semnele lăsate de mâna lui, de voinţa lui vor stărui pentru ani mulţi de acum încolo, implantate în

atâtea minţi încât, dacă detaliile despre bărbatul cunoscut drept Lowry ar fi deodată şterse din toate sistemele, acele sisteme i-ar putea reconstrui imaginea din simpla forţă şi putere a impactului său.

Scoţi o poză în care apare telefonul mobil, îl împungi în braţ cu ea, îl faci să o ia. Lowry se albeşte, încearcă să-ţi dea înapoi fotografia, dar ai de gând să-l faci să o păstreze. A rămas cu ea în mână, şi cu piatra menită vidrei. Scapă piatra, însă la fotografie nu vrea să se mai uite.

— Lowry, cred că ai minţit în privinţa telefonului. Cred că e al tău. Din prima expediţie.

Când spui asta ai impresia că ai mers prea departe, însă vei merge, deîndată, şi mai departe.

— Nu ştii că-i al meu.

— Are o poveste lungă de-acum. Lowry:

— Nu.

Rigid. Final. Fără să lase vreun pic de lumină să pătrundă. Un fel de auto-damnare. Fără protest. Fără indignare, nimic din dramatismul obişnuit la Lowry.

— Nu.

Fără vreo cale de a face lumină între literele acestui cuvânt, aşa că va trebui să încerci tu însăţi, dincolo de frontieră.

— Lucrezi pentru ei? Asta e problema? Laşi acest „ei”, intenţionat, să rămână vag.

— Pentru „ei”? râde el muşcător. De ce, e vreo problemă cu telefonul?

Tot fără să recunoască.

— Are Aria X treburi neterminate cu tine? E ceva ce nu ne-ai spus despre prima expediţie?

— Nimic ce te-ar putea ajuta.

Acum e mai aspru. Asprimea ţi se adresează, pentru că l-ai atacat pe neaşteptate, sau are de-a face cu altceva?

— Lowry, dacă nu-mi spui dacă-ţi aparţine sau nu telefonul, mă duc la Centru şi le zic totul despre BSC, despre locul de unde am venit şi felul în care ai ascuns asta. O să te îngrop pe vecie.

— Şi-o să te îngropi şi pe tine.

— Eu sunt terminată oricum… ştii asta.

Lowry îţi aruncă o privire care conţine în părţi egale agresivitate şi o durere secretă, ce se iveşte la suprafaţă acum.

— Am priceput acum, Gloria, zice. Te duci într-o misiune sinucigaşă şi vrei să iasă totul la iveală, chiar dacă-i neimportant. Păi să ştii că, dacă mai spui cuiva, o să…

— Eşti plin de informaţii corupte, îi zic. Dacă am folosi propriile tale tehnici asupra ta, Lowry, ce ţi-am găsi în creier? Ce stă acolo, încovrigat?

— Cum dracului îndrăzneşti.

Tremură de furie, însă nu se mişcă, nu se retrage niciun milimetru. Nu e o negare, deşi ar trebui probabil să fie. Vinovăţie? Crede Lowry în vinovăţie?

Acum forţezi, sondezi, neştiind sigur că ceea ce spui e adevărat:

— În prima expediţie, ai comunicat cu ea? Cu Aria X?

— N-aş numi asta comunicare. E totul în fişele pe care le-ai văzut deja.

— Dar tu ce-ai văzut? Cum ai văzut-o?

Am fost osândiţi după ce te-ai întors, sau dinainte?

— Nu va exista niciodată o mare teorie unificată, Gloria. N-o s-o descoperim în veci. Nu cât o să trăim, şi va fi prea târziu oricum.

Lowry încercând să încurce lucrurile, să scape de reflectorul pus pe el.

— Ştii, caută apă pe lunile lui Jupiter chiar acum, organizaţiile noastre surori, nu-atât-de-secrete. Posibil să fie o mare secretă acolo. Se poate să fie viaţă, chiar sub nasul nostru. Dar a existat mereu viaţă chiar sub nasul nostru - doar că am fost prea orbi ca s-o vedem, întrebările astea nenorocite… nu contează.

— Jim, asta este o dovadă a contactului. Faptul că am găsit acest telefon anume în Aria X.

Asta arată recunoaştere şi înţelegere de un anume fel.

— Nu… e la întâmplare. Întâmplare. Întâmplare.

— Vrea să vorbească cu tine, Lowry. Aria X vrea să vorbească cu tine. Vrea să te întrebe ceva, aşa-i?

Nu ştii dacă e adevărat, dar eşti sigură că o să-l bage în sperieţi pe Lowry.

Ai senzaţia unei separări temporale în Lowry, o prăpastie sau distanţă între voi care e foarte, foarte largă. Ceva străvechi licăreşte în ochii lui, se uită la tine.

— N-o să mă întorc, zice.

— Asta nu-i un răspuns.

— Da, e telefonul meu. E rahatul meu de telefon.

Îl vezi pe Lowry cum era înainte de a se întoarce din prima expediţie? Cât poate o persoană să se ţină de o structură, de un proces, cu toate că e fundamental deteriorată? Whitby, zicându-ţi: „Cred că asta e o casă de nebuni. Dar la fel e şi restul lumii”.

— Nu oboseşti după un timp? îl întrebi. Să înaintezi mereu dar să nu ajungi niciodată la capăt? Să nu poţi spune nimănui adevărul?

— Ştii, Gloria, zice, n-ai înţelege *niciodată* cum a fost atunci, prima oară, cum a fost să trec prin uşa aceea din frontieră, apoi să revin. Nici dacă ai trece frontiera de o mie de ori. Noi am fost jertfiţi şi ne-am *pierdut.* Am trecut printr-o poartă a fantomelor, am intrat într-un loc al spiritelor. Şi a trebuit să facem faţă la asta. Pentru tot restul zilelor noastre.

— Şi dacă Aria X vine să te caute?

În privirea lui Lowry încă e acel aer pierdut, ca şi cum n-ar fi acolo cu adevărat, în faţa ta, însă e terminat, a fost împins la limită. Se întoarce la comandament fără să arunce vreo privire în urmă.

Nu-l vei mai vedea niciodată, şi această uşurare temporară îţi pune energie în paşi; soarele revine, vidra se întoarce, tu stai pe ţărm şi te uiţi vreo câteva minute la joaca de-a v-aţi ascunselea a animalului, sperând că n-o să se mai termine.

0024: PAZNICUL FARULUI

> *… zămisli seminţele morţilor ca să le împartă cu viermii ce se adună în beznă… Am auzit în timpul nopţii: huhurez, caprimulg, câteva vulpi. O binecuvântare. O uşurare.*

La far, lanterna era întunecată. Lanterna era întunecată şi ceva încerca să se prelingă din el sau să-l străpungă în drum spre altundeva. *Umbrele abisului sunt precum petalele unei flori monstruoase ce va înflori în ţeastă şi va lărgi mintea dincolo de ce poate îndura un om, dar fie că putrezesc sub pământ sau deasupra, pe câmpii verzi, în apa mării sau în văzduh, toate se vor dezvălui şi se vor veseli de cunoaşterea fructului sugrumător.*

Era încă perplex după experienţa din bar, era încă convins că, dacă se întorcea, totul avea să se dovedească un soi de viziune cu ochii deschişi ori chiar o glumă groaznică. Izbitura degetelor însângerate ale

lui Jim bătrânul pe clapele pianinei. Expresia dezolantă a lui Sadi, trădată de propriile-i cuvinte. Brad, în picioare, cu privirea fixată asupra peretelui, de parcă cineva l-ar fi transformat în piatră. Bine, măcar, că Trudi apucase să plece. Ce avea să-i spună Gloriei când o vedea iarăşi? Ce avea să-i spună lui Charlie?

Saul opri camioneta, se împletici spre casa farului, descuie uşa, o trânti după el şi rămase la intrare, gâfâind. Voia să cheme poliţia, să se ducă la cârciumă, să vadă ce-i cu bietul Jim bătrânul şi cu ceilalţi. Avea să cheme poliţia şi-apoi să încerce să dea de Charlie pe mare, după care să sune pe oricine la care se putea gândi. Fiindcă ceva oribil se întâmpla aici, ceva mai presus de boala lui.

Însă nu răspunse nimeni. Niciun răspuns. Telefonul era mort. Putea să fugă, dar unde? Lumina se stinsese. Lumina se stinsese.

Înarmat cu un pistol de semnalizare. Saul urcă greoi treptele, sprijinindu-se cu o mână de perete, ca să-şi ţină echilibrul. Aşchia era o muşcătură de insectă. Sau o iniţiere. Un intrus. Sau nimic, nimic de-a face cu asta, cu felul în care abia se ţinea, simţind un fel de umezeală sub picioare, ceva molatec pe perete care i se lipea de palme, pe care trebui să le şteargă de blugi. Brigada Uşoară. I-or fi dat un drog experimental sau l-or fi expus la radiaţii cu echipamentele lor. *Şi mâna păcătosului se va bucura, fiindcă nu este păcat în umbră sau întuneric pe care seminţele morţilor să nu-l poată ierta.*

Aproape de vârf, vântul şuiera rece şi întâmpină cu bucurie răcoarea, felul în care îi spunea că o lume exista în afara minţii sale, felul în care-l ajuta să respingă aceste simptome care începeau iarăşi să se manifeste. Simţea ceva ca o maree puternică, însoţită de o vibraţie, şi simţea că arde.

Sau ardea farul? Fiindcă o lucire îl aştepta în capătul scărilor, şi nu fosforescenţa slabă ce se ridica acum din pereţi, din trepte. Nu era o lumină tăioasă ce-şi ştia ţelul, deja Saul îşi dădea seama de asta. Însă nu era lumina de la sistemul optic, şi ezită o clipă înainte de a intra în camera luminilor. Se lăsă moale pe o treaptă, neştiind dacă vrea să vadă ce fel de lampă nouă o înlocuise pe cea veche. Mâinile îi tremurau. Îl treceau fiori. Nu-şi putea scoate din minte degetele lui Jim bătrânul, nici cuvintele predicii, care încă i se prefirau, fără voie, prin cap. Nu le putea nici rezista, nici nu le putea opri.

Însă acesta era locul lui acum şi nu-l putea abandona.

Se ridică. Se răsuci. Intră în camera luminilor.

Covorul fusese deplasat.

Chepengul era deschis.

Din acel spaţiu licărea o lumină. O lumină ce se rotea i se curba deşi avea disciplina de a nu trece prin podea sau de a se refracta din tavan, ci în loc de asta imita o uşă, un perete, înălţându-se din camera de observaţie.

Încetişor, strângând tare pistolul de semnalizare, Saul se furişă până la marginea deschizăturii chepengului, spre sursa de lumină, cu senzaţia tot mai acută că scările din spatele său deveneau şi mai bizare, că n-ar trebui să se uite în spate. Îndoi genunchii şi aruncă o privire în camera de observaţie, simţind cum văpaia acelei lumini îi încinge faţa, gâtul, cum îi pârleşte barba.

Nu văzu, la început, decât o movilă mare de hârtie şi un fel de caiete, un vraf ce se ridica din camera de observaţie, o lighioană gigantică, o bibliotecă răvăşită de umbră şi reflexii care îşi găseau şi îşi pierdeau rând pe rând limpezimea - năluci şi fantasme, răsucindu-se şi căutând împrejur, acolo dar nu cu totul acolo, o înregistrare pe care n-o înţelegea fiindcă înregistrarea nu exista.

Apoi ochii i se obişnuiră şi sursa luminii se coagulă: o floare. O floare albă, pură, cu opt petale, care se desfăcuseră la capătul unei plante familiare, ale cărei rădăcini dispăreau în hârtiile de dedesubt. Planta care-l momise, pe pajiştea farului, să întindă mâna, atras de o sclipire, de o licărire.

O intensitate aproape sacră creştea de undeva; îl cuprinse pe Saul, făcându-l să ameţească. Acum lumina se prelingea şi din el, picurând în jos prin chepeng şi comunicând cu ceea ce se afla acolo. I se păru că ceva îl trage tot mai aproape, că-l ţine strâns, că-l… recunoaşte.

Revoltându-se, se ridică din poziţia ghemuită, desfă-când braţele ca să se echilibreze, clătinându-se pe marginea deschizăturii, uitându-se ţintă în acea învolburare de petale până ce nu mai putu să îndure, se prăbuşea în haloul de un alb pur al unui cerc de foc, într-o congregaţie de flăcări, o ardere atât de pură încât să se transforme în cenuşă părea aproape o uşurare, cuprins de lumina ce-l sfinţea nu doar pe el ci şi tot ce se afla prin preajmă, legând receptor şi emiţător.

Va fi un foc ce-ţi ştie numele, şi în prezenţa fructului sugrumător flacăra sa neagră va pune stăpânire pe toate părţile tale.

O O O

Când îşi recapătă cunoştinţa, văzu că era întins pe podeaua camerei de observaţie pe spate, privind în sus. Nu se mai găsea niciun teanc de caiete. Nu era nicio floare.

Doar corpurile lui Henry şi Suzanne, fără vreo rană vizibilă, cu expresii opace care-i făceau şi mai neliniştitori. Tresări, se retrase, holbându-se. În umbre putea să se afle ceva ce aducea cu rămăşiţele unei plante uscate, însă nu mai voia decât să plece odată de-acolo.

Urcă treptele spre platformă.

O siluetă se afla dinaintea uşii deschise ce da spre balustradă. O siluetă cu armă.

Imposibil lucru, dar era Henry.

— Credeam că o să lipseşti mai mult, Saul, zise Henry pe un ton distant. Mă gândeam că poate nici n-o să mai vii în seara asta. Că poate o să te duci la Charlie, numai că Charlie a plecat la pescuit… iar Gloria s-a dus la taică-său. Oricum n-ar sta atât de târziu sau ţi-ar putea fi de vreun ajutor. Dar aşa, să ştii în ce situaţie suntem.

— Ai omorât-o pe Suzanne, zise Saul, fără să-i vină, încă, să creadă.

— Voia să mă omoare ea pe mine. Nu credea în ce-am descoperit. Niciunul dintre ei nu credea. Nici măcar tu.

— Te-ai *omorât* pe tine.

Geamănul tău. Ştiind că, chiar dacă ar fi contat, n-ar fi putut ajunge la pistolul de semnalizare la timp, ba nici măcar să se năpustească jos pe scări înainte ca Henry să-l împuşte şi pe el.

— O chestie ciudată, zise Henry.

Înainte fusese neclar, afectat, având nevoie de alinare, însă acum acuitatea îi revenise.

— O chestie ciudată să te omori pe tine însuţi. M-am gândit că o fi fost un soi de nălucă. Dar poate că de fapt a avut dreptate Suzanne.

— Cine eşti *tu?*

Ignorându-l:

— L-am descoperit, Saul, cum am zis c-o să fac. Sau el m-a descoperit pe mine. Doar că nu era ce credeam. Ştii ce e asta, Saul?

Aproape rugător.

Nu exista vreun răspuns potrivit pentru întrebarea lui Henry.

Făcu doi paşi spre Henry, de parcă s-ar fi uitat la altcineva cum face asta. Era un albatros, plutind nemişcat în tăriile cerului, levitând pe sub pântecul întunecat ale norilor, o coordonare de umbră şi lumină ce continua să mişte, o latitudine şi longitudine itinerante şi

hăt, departe, se aflau Saul şi Henry, în camera luminilor.

Saul făcu un al treilea pas, având în minte planta ca pe o lumină călăuzitoare.

Un al patrulea pas şi Henry îl împuşcă în umăr. Glonţul intră şi-i străbătu corpul. Saul nu simţi nimic. Saul plutea încă în înalt. Concentrat asupra navigaţiei, purtat de curenţi, un animal care abia dacă mai poposea pe pământ ci zbura şi tot zbura necontenit.

Saul se repezi peste Henry, îl izbi în piept cu umărul însângerat şi amândoi se clătinară, încleştându-se, ieşind pe uşă şi apropiindu-se de balustradă, cu arma lui Henry zburându-i din mână, căzând pe podea, departe. Atât de aproape, uitându-se ţintă în ochii lui Henry, Saul avu impresia că omul era departe, că exista o întârziere temporală - o prăpastie sau distanţă între recepţionare, înţelegere şi răspuns: un mesaj ce venea către el de la distanţe imense. De parcă Henry ar fi avut de-a face cu o altă situaţie, complet diferită… însă, la un oarecare nivel, ar fi fost încă în stare să-l evalueze, să-l judece. *Îţi ascunzi Tu faţa, ele tremură; le iei Tu suflarea, ele mor şi se întorc în ţărâna lor.*

Fiindcă Henry se apropia de balustradă, trăgându-l şi pe el. Fiindcă Henry îl apucase bine şi-l trăgea. Doar că Henry îi zicea lui Saul:

— Ce faci?

Dar nu Saul o făcea, Henry o făcea şi nu părea să-şi dea seama.

— Tu, izbuti să rostească albatrosul. Tu o faci, nu eu.

— Ba nu.

Henry era acum dincolo de panică, se zbătea şi încerca să scape, însă se tot trăgea spre balustradă, mai repede acum, rugându-l pe Saul să oprească ceea ce nu putea opri. Însă ochii lui Henry nu transmiteau acelaşi mesaj precum cuvintele.

Henry se izbi de grilaj, tare, iar Saul se izbi şi el după o clipă, se dezechilibra de la inerţie, apoi căzură amândoi peste balustradă şi abia atunci, când era prea târziu, îi dădu Henry drumul, ţipând în vânt, iar Saul se prăbuşi alături de el prin aerul rece, pustiu - căzând prea iute, prea repede, în vreme ce o parte a lui încă mai privea din văzduh.

Talazurile, ca nişte văpăi albe, umflându-se, cercetând orbeşte nisipul.

Eu am venit să arunc un foc pe pământ; şi ce vreau, decât să fie aprins chiar acum?

Bufnetul şi scrâşnetul oribil când se izbi de pământ.

0025: CONTROL

Control simţi, în acel moment de paroxism - aproape incapabil să se mişte, incapabil să vorbească -, o stare de copleşitoare conexiune, avu impresia că nimic nu era cu adevărat *separat,* în acelaşi fel în care descoperise că şi mâzgâleala cea mai neînsemnată din notiţele directoarei avea de-a face cu un model mai important. Şi cu toate că apăsarea creştea şi el era cuprins de o durere chinuitoare, soiul de durere care n-avea să dispară curând, înăuntrul său se ridica o muzică puternică pe care n-o înţelegea pe deplin, şi-n vremea asta aluneca tot mai în jos pe trepte, uneori făcându-şi vânt, cu braţul stâng, nefolositor într-o latură, cu sculptura lui taică-său strânsă în pumnul pe care nu şi-l mai simţea, în vreme ce strălucirea i se revărsa pe gură, pe ochi şi totodată îl umplea pe deplin, de parcă Târâtorul ar fi accelerat procesul. Pierdea controlul, în parte, fiindcă se schimba, ştia asta, îşi dădea seama că nu mai este uman pe deplin.

Whitby îl însoţea încă, vechi prieten, ba chiar şi Lowry, hlizindu-se, înghesuit într-un ungher pe undeva; strângea tare sculptura, cât de bine putea, singurul talisman care-i mai rămăsese. *Maşinăria sau creatura, sau combinaţia din cele două poate manipula molecule, poate acumula energie după voia sa, îşi poate ascunde majoritatea intenţiilor şi stratagemelor. În ea sălăşluiesc îngeri şi vestigii ale propriului său specific local, indiciile locului său de baştină, la care nu se poate întoarce fiindcă locul acela nu mai există.*

Şi totuşi Târâtorul folosise un truc ieftin: Control îşi văzuse mama stând acolo, simţise o mulţumire amară, viscerală recunoscând-o drept o iluzie, una care n-avea nicio stăpânire asupra sa - o persoană pe care o iertase, fiindcă, aflându-se într-un asemenea loc, cum putea să n-o ierte până la urmă? Liber atunci, liber chiar înainte ca Târâtorul să lovească, să-i facă atâta rău. Şi chiar şi prin chinul acela Control ştiuse că durerea era accidentală, nu asta intenţiona Târâtorul, dar şi că nimic legat de limbă, de comunicare nu putea astupa prăpastia dintre fiinţele umane şi Aria X. Că orice ar fi adus a similaritate nu era decât un subprogram al funcţionării Ariei X la cel mai primitiv nivel. Un fir de iarbă. Un stârc albastru. O furnică.

Pierdu măsura trecerii timpului, a vitezei cu care cobora şi a

transformării sale. Nu mai ştia dacă mai avea vreo părticică umană în el în momentul în care - cuprins de dureri, îngreţoşat, târându-se acum, sau alergând cu paşi mari? - i se înfăţişară treptele cele mai vechi dintre toate iar lumina orbitoare din străfunduri i se arătă sub forma plantei nemuritoare, precum o cometă de văpaie, însă stând pe loc, şi decise să înainteze până la capătul capătului, să se împotrivească chinului şi acelei porunci ce iradia, cerându-i să se întoarcă de unde venise, şi să pătrundă… în ce? Nu ştia decât că biologa nu ajunsese până aici, iar el da. Ajunsese până aici.

„Control” se destrăma iarăşi. Era acum fiul unui om ce sculptase şi al unei femei ce trăise într-un tărâm bizantin al secretelor.

Sculptura îi căzu din mână, se rostogoli pe o treaptă, se opri alături de semnele şi simbolurile lăsate de predecesorii săi. O inscripţie pe perete. Un bocanc gol.

O O O

Adulmecă aerul, simţind sub labe văpaia şi căldura, intensitatea.

Atâta îi mai rămânea, şi n-avea de gând să moară pe trepte, nu voia să îndure acea ultimă înfrângere.

John Rodriguez îşi făcu vânt, pe ultimele trepte, şi sări în lumină.

0026: DIRECTOAREA

Cu două săptămâni înainte de expediţia a douăsprezecea, vechiul şi uzatul telefon celular vine acasă cu tine. Nu-ţi aminteşti să-l fi luat. Nu ştii de ce nu au pus întrebări cei de la pază. Pur şi simplu e acolo, în geantă la tine, apoi nimereşte pe blatul din bucătărie. Îţi trec prin minte suspecţii de serviciu. Poate că Whitby e mai bizar decât ai crezut sau poate că Lowry îţi joacă o festă. Dar ce contează? O să-l duci înapoi de dimineaţă.

Separaţia dintre muncă şi casă e deja de mult dusă - ai adus acasă dosare, ai muncit de acasă, ai scris chestii pe bucăţi de hârtie şi uneori pe frunze, cum făceai când erai mică. Parţial fiindcă te încântă să-ţi imaginezi cum primeşte Lowry fotografii cu ele, în rapoarte; însă folosirea acestor materiale pare cumva mai sigură, deşi n-ai putea spune de ce, simţi doar, acut, o „atingere” fremătând printre foi, o prezenţă pe care n-o poţi identifica precis ori cuantifica.

Un gând iraţional, o idee care ţi-a venit într-o noapte când lucrai târziu. Ducându-te la baie, când şi când, ca să vomiţi - un efect secundar al medicamentelor pe care le iei pentru cancer. Cerându-i scuze îngrijitorului şi zicându-i orice neghiobie îţi vine în minte în afară de faptul că eşti bolnavă: „Sunt însărcinată”. Însărcinată cu cancer. Însărcinată cu posibilităţi. Uneori te umflă râsul. Dragă veteran alcoolic de la capătul barului, crezi că ţi-ar plăcea să fii tată?

Nu-i o noapte de ieşit la bar, nu-i o noapte pentru agenta imobiliară cu trăncăneala ei şi alţi beţivi care dau din cap. Eşti ostenită din cauza instrucţiei suplimentare, pentru care a fost nevoie să călătoreşti de mai multe ori la Centru, în nord, ca să participi împreună cu restul expediţiei şi ca să primeşti propria-ţi instrucţie de conducătoare a expediţiei. Ca să înţelegi pe deplin utilizarea comenzilor hipnotice, să pricepi importanţa - detaliile - cutiilor negre cu luminiţă roşie ce ajută la activarea supunerii.

Aşa că, în loc să ieşi în oraş, pui ceva muzică şi decizi, după aceea, să te uiţi o vreme la televizor, fiindcă simţi că ai creierii prăjiţi. Auzi un sunet pe hol, după bucătărie - ceva prin pod, dar care te nelinişteşte. Te duci să te uiţi şi nu-i nimic acolo, însă scoţi toporul de sub pat, unde-l ţii pentru autoapărare. Apoi te întorci la canapea şi urmăreşti un serial filmat în sud, cu un detectiv de treizeci de ani. Locuri pierdute, teritorii ce nu mai există acum, care nu se vor mai întoarce. Un peisaj ce te bântuie din trecut - atâtea lucruri ce s-au dus, care nu mai sunt. În vreme ce maşinile se urmăresc, tu te uiţi la peisajul de fundal ca la nişte poze de familie pe care nu le-ai mai văzut până acum.

Îţi cade capul în piept. Te trezeşti. Aţipeşti iar. Apoi auzi ceva ce se târăşte, moale, pe gresia din bucătărie, unde nu poţi vedea ce-i. Simţi că te cuprinde un fior ca o arsură. Sunetul e intermitent, nu-l poţi identifica, nu-ţi poţi da seama ce ţi s-a strecurat în casă. Rămâi mult timp nemişcată, dorind să mai auzi, nedorind să mai auzi. Te gândeşti să nici nu te ridici, să te duci la bucătărie, să vezi ce animal te aşteaptă. Dar se mişcă încă, face zgomot şi nu poţi sta aşa la nesfârşit. Nu poţi sta locului.

Te ridici aşadar, pui mâna pe topor, porneşti spre blatul din bucătărie, te laşi în vârful degetelor ca să arunci o privire pe duşumea, dar orice ar fi s-a tras spre stânga, unde nu se vede. Va trebui să intri şi să înfrunţi chestia.

Acolo, pe podea, orb şi plângăreţ, e vechiul telefon mobil - agitat şi mătăhălos, încercând să scape. Ori încercând să scurme, să se bage prin dulapuri, să se ascundă. Doar că în clipa asta nu se mişcă. Nu s-a mişcat de când te uiţi la el. Stai şi te tot uiţi la telefon, buimacă. Poate din cauza uimirii sau ca mecanism de apărare, nu te poţi gândi decât că munca ta te-a urmat acasă. Nu te poţi gândi decât la această breşă monstruoasă. Ori în realitate, ori în mintea ta.

Cu mâini tremurătoare, culegi de pe podea telefonul, cu toporul pregătit în mâna cealaltă. E cald la atingere, husa topită şi lipită de carcasă creează o textură ca de piele. Iei o cutie de metal pe care o foloseşti pentru chitanţe, le arunci într-o pungă de plastic şi pui telefonul acolo, îl închizi, îl pui pe blatul din bucătărie. Rezişti impulsului de a arunca şi cutia în curtea din spate sau de a te duce cu maşina la râu şi de a azvârli în beznă telefonul.

În loc de asta, scotoceşti după un trabuc într-o casetă băgată sub nişte haine în dormitor. Trabucul pe care-l scoţi e uscat şi pleoştit, dar nu-ţi pasă. Îl aprinzi, intri în biroul de acasă, îndesi notiţele pe care le-ai adus acasă într-o pungă de plastic. Toate teoriile fără susţinere. Toate delirurile de prin jurnalele salvate din expediţii. Toate măzgâlelile de neînţeles. Le arunci răzbunătoare acolo, ţipând în acest timp la Lowry fiindcă se vâră în gândurile tale, îţi bagă pe gât o misiune de-a lui. Te stropşeşti la el. Stai naibii deoparte! Nu veni aici. Doar că a venit deja, e singura persoană suficient de dusă cu sorcova, ştiind ce ştie el, care ar putea să-ţi facă asta.

Sunt notiţe pe care nu-ţi aminteşti să le fi scris, care nu eşti sigură că au fost aici mai demult. Prea multe? Şi dacă da, cine le-a scris pe celelalte. S-a furişat Whitby în biroul tău şi le-a creat, încercând să te ajute? Falsificându-ţi scrisul? Rezişti impulsului de a scoate din pungă însemnările, de a le sorta iarăşi, de a fi trasă în jos de acea greutate oribilă. Duci punga cu nebunii afară, cu un pahar de vin roşu, stai acolo în picioare, în curtea pavată cu piatră, fumând în vreme ce porneşti grătarul, chiar dacă vine o furtună, chiar dacă simţi primii picuri de ploaie, aştepţi un minut sau două apoi, mârâind, goleşti punga pe foc.

Eşti o femeie masivă, autoritară, care stă în curtea din spate a casei ei şi arde o grămadă de hârtii secrete, de chitanţe şi altele care reflectă totalitatea, banalitatea vieţii tale - transformată în „probe” de ceea ce ai mâzgălit acolo. Torni combustibil pentru foc ca să o faci mai bună

ori mai rea, arunci gunoaiele acelea interminabile, demente, prosteşti, ridicole şi jalnice deasupra, aprinzi un chibrit, te uiţi cum totul se transformă în vălătuci de fum gălbui, care face să-ţi dea lacrimile. Rotocoale înnegrite, fără sens. Nu contează, fiindcă în capul tău încă pâlpâie o lumină pe care n-o poţi astupa, o lumânare cu flacără tremurătoare în întunericul unui tunel care de fapt era un turn care era o anomalie topografică care erai tu încercând să întinzi mâna şi să atingi faţa lui Saul Evans. E prea mult. Te laşi în jos, cu spinarea la baza peretelui, te uiţi cum flăcările se ridică, cum se înclină şi cum dispar. Nu-i suficient. Înăuntru mai sunt multe - pe măsuţa de lângă canapea, pe blatul din bucătărie, pe policioara din dormitor; eşti scăldată în ele, te îneci în hârţoage.

Mai încolo de povârnişul curţii tale din spate, ferestrele sunt luminate şi un televizor e pornit. Un bărbat, o femeie, un băiat şi o fată stau pe canapea, iar calmul lor, cum stau acolo şi se uită la sport, pare sublim. Nu vorbesc. Nu fac altceva decât să privească. Cu siguranţă nu vor să se uite în direcţia ta; ploaia se îndeseşte, proliferează iar hârtia aprinsă sfârâie.

Dacă te-ai întoarce, ai deschide cutia şi telefonul n-ar fi telefon? Dacă ideea că îl poţi reţine acolo e o glumă? Abia dacă te poţi reţine pe tine însăţi. Dacă duci telefonul înapoi şi îl dai la testat şi din nou nu apare nimic neobişnuit? Dacă te întorci, telefonul nu-i ca toate telefoanele şi-i raportezi lui Lowry asta iar el râde şi te face nebună… sau dacă îi spui lui Severance, şi telefonul stă acolo inert, iar tu eşti directoarea compromisă a unei agenţii care n-a rezolvat încă misterul principal în jurul căruia i se învârte existenţa? Dacă se răscoală cancerul tău şi te devorează înainte să apuci să treci frontiera? Înainte de a o putea escorta pe biologă dincolo.

Cu trabucul tău şi paharul de vin şi muzica pusă tare la pickup, un disc pe care nu ţii minte să-l fi cumpărat, şi ideea că într-un fel ceva din toate astea va spulbera întunericul, va spulbera gândurile ce ţi se perindă prin cap - acea privire rece care te ţine de parcă Dumnezeu însuşi, printr-o uitătură electrică, binecuvântată, te-ar agăţa ca pe un fluture în insectarul cu mediocritate al cuiva.

Furtuna vine şi arunci trabucul, stai acolo gândindu-te la frontiera invizibilă şi la nesfârşitele ipoteze care duc cu gândul la o religie psihotică… şi sorbi din vin, ce naiba, iei toată sticla şi tot nu-i de ajuns, şi tot nu vrei să intri şi să înfrunţi… acel ceva.

„Spune-mi ceva ce nu ştiu! Spune-mi naibii ceva ce nu ştiu!” răcneşti la întuneric şi azvârli paharul în noapte, apoi, fără să vrei, ajungi în genunchi în ploaie, fulgere şi noroi şi nu ştii dacă-i un act de sfidare sau de durere sau vreun accent egoist de graţie reflexivă. Chiar nu ştii, cum nu ştii nici dacă telefonul acela chiar s-a mişcat, chiar e viu.

Însemnările arse se îmbibă acum cu apă, sunt nişte ghemotoace ude de cenuşă, lipite unele de altele, la marginea grătarului potopit de apă. Câteva scântei finale plutesc, apoi se sting una câte una.

Abia atunci, în sfârşit, te ridici. Te ridici din noroi, din ploaie, te întorci în casă şi deodată totul se face rece şi calm. Răspunsul nu se află la tine în curte, fiindcă nimeni nu va veni să te salveze, chiar dacă ai implora. Mai ales dacă i-ai implora. Eşti de capul tău, cum ai fost mereu. Trebuie să mergi înainte până ce nu se mai poate merge înainte.

Trebuie să rabzi. Aproape ai ajuns. Poţi răzbate până la capăt.

O O O

Te opreşti din investigaţia asupra BSC. Te opreşti din investigat farul. Laşi notiţele rămase în biroul tău, ştiind prea bine că sunt puzderie, mult mai multe decât ai ars acasă, în efortul tău fără rost întru purificare.

— A încercat vreodată cineva să dea foc la casă? o întrebi pe agenta imobiliară în noaptea aceea, mai târziu, venită la un pahar la botul calului, vreo două cocteiluri care să-ţi dea somn şi apoi să te trezească iar, foindu-te şi sucindu-te la nesfârşit în pat, în miez de noapte.

Luminile sunt difuze, televizorul e o licărire mută. Stelele din tavan licăresc intermitent de la spoturile mişcătoare de pe pistele de bowling. Cineva pune un cântec întunecat, country la tonomat, însă sună depărtat, ca de la mare distanţă: *Ceva prin inima mea se tot zbate. Uneori trebuie să înduri peste poate.*

— A, sigur, zice agenta, căreia „i-a venit apa la moară”, cum zice veteranul, pe care l-a apucat sfătoşenia. Genul obişnuit de chestie, incendiere pentru asigurare. Uneori e un fost soţ încercând să dea foc casei soţiei după ce s-a mutat noul iubit. Dar, de mai multe ori decât aţi crede, nu poţi să găseşti niciun fel de motiv. Ştiu un tip pe care l-a

pocnit cheful, într-o zi, să dea foc, şi a lăsat totul să se facă scrum fără să ridice un deget, uitându-se doar. După care l-a apucat bocitul şi întrebatul că de ce-a făcut asta oare. Nu ştia. Dar eu cred că trebuie să fi avut vreun motiv. Ceva ce nu putea recunoaşte faţă de el însuşi sau ceva ce nu ştia.

Furia încearcă să iasă la suprafaţă din tine, se manifestă ca o bănuială pe care-ai avut-o de ceva vreme.

— Nu eşti agentă imobiliară, îi zici femeii. Nu eşti deloc agentă imobiliară.

Femeia e o însemnare pe nişte hârtii, e un telefon mobil care nu stă locului.

Îţi trebuie aer, aşa că ieşi afară, te opreşti în parcarea cu pietriş pe jos, sub lumina nesigură a unei lămpi stradale crăpate. Încă se aude muzica de dinăuntru. Lampa luminează pe tine şi pe trupul masiv al hipopotamului din marginea terenului de minigolf; formele sale enorme lasă o umbră largă, alungită. Ochii hipopotamului sunt de sticlă opacă, gura deschisă e un spaţiu necuprins în care n-ai băga mâna nici pentru toate jocurile gratuite pe care ţi le-ar putea oferi Chipper's.

Veteranul iese după ea.

— Ai dreptate, nu-i agentă, îţi spune. Au dat-o afară. N-a mai lucrat de mai bine de un an.

— E-n regulă, zici. Nici eu nu conduc tiruri.

Tragic, te întreabă dacă vrei să intri înapoi şi să dansezi. Nu, nu vrei. Dar e în regulă să se sprijine de hipopotam şi să staţi de vorbă un timp. Despre nimic anume. Despre lucrurile banale, de fiecare zi, care îţi scapă.

Planta rămâne în depozitul-catedrală. Şoarecele lui Whitby rămâne la el în pod, de obicei. Cu câteva zile înainte de expediţia a douăsprezecea, telefonul migrează pe pupitrul tău, ca un memento secret. Nici nu ştii ce te îngrijorează mai mult: când telefonul e cu tine sau când nu-l ai sub ochi.

0027: PAZNICUL FARULUI

Saul se trezi pe spate, sub far, acoperit cu nisip, şi cu Henry mototolit alături. Era încă noapte, cerul albastru adânc cu nuanţe de negru, dar plin de stele pe toată întinderea sa uriaşă. Probabil că

murea, ştia asta, era probabil zob într-o sută de locuri, dar nu se simţea zob. Nu simţea decât un soi de frământare interioară, care-i sporea acum de o sută de ori, iar în afară de asta nimic. Nicio agonie după prăbuşire, fără vreo durere sfâşietoare, de la cele, probabil, câteva fracturi. Nimic din asta. Era în stare de şoc?

Însă mai exista strălucirea cuprinzătoare şi noaptea privind de sus cu mii de ochi lucitori, foşnetul şi freamătul odihnitor al valurilor şi, când se întoarse cu faţa către mare, umbrele abia sesizabile ale stârcilor de noapte, cu penajul crestelor ridicat, împungând ageri după peştişori mici, argintii din nisipul ud.

Cu un geamăt, anticipând o prăbuşire care nu veni, Saul se ridică fără să se clatine sau să se poticnească, simţind că prin el circulă o tărie înfricoşătoare. Nu-l durea nici măcar umărul. Neatins, sau atât de grav rănit şi dezorientat, că se afla aproape de sfârşit. Orice îi trecea prin cap era tradus în cuvinte, necazul său era exprimat ca limbaj; se strădui să-l stăvilească, fiindcă ştia cumva că dacă i-ar da drumul ar însemna să cedeze, şi era posibil să nu-i fi rămas prea mult timp.

Se uită în sus, către camera luminilor de la far, imaginându-şi iarăşi căderea. Ceva aflat înăuntrul său îl salvase, îl protejase. Nu mai era el însuşi de dinainte să atingă pământul - prăbuşirea devenise o coborâre blândă, uşoară, ca a unui puf de păpădie legănându-se uşor în jos, sărutând nisipul. Se oprise acolo ca şi cum s-ar fi fixat într-o poziţie dinainte stabilită pentru el.

Când îşi aruncă privirea spre Henry, Saul văzu, cu tot întunericul opac, că celălalt era viu, cu privirea fixată pe el şi distantă precum stelele de pe cer. Privirea aceea ţintuitoare ajungea la Saul de peste secole, traversând distanţe vaste, de nestrăbătut. Serafic şi totuşi mortal. Un asasin mizer. Un înger căzut, devastat de trecerea timpului.

Saul nu voia ca privirea aceea să stăruie asupra lui, aşa că se depărta puţin de Henry, pornind-o pe plajă, mai aproape de apă. Charlie era acolo, pe mare, pescuind nocturn, îl voia pe Charlie aproape, dar îl şi voia împins cât mai departe, alungat, ca să nu-l posede şi pe Charlie ce-l poseda pe el.

Se duse până la şirul de stânci ascuţite pe care-i plăcea Gloriei să le exploreze, spre bazinele mareice, şi rămase acolo, tăcut, încercând să-şi reîntregească şinele.

I se păru că vede, în larg, spinările unduioase ale unor leviatani despicând apele şi reîntorcându-se apoi în abisurile lor. Se simţea

duhoare de ulei, de motorină şi chimicale, iar marea îi ajunsese aproape până la tălpi. Vedea că plaja era înţesată de plastic şi gunoaie, de bucăţi erodate de metal, de butoaie şi ţevi înfundate cu alge şi cochilii. Rămăşiţe de corăbii ridicându-se. Epave ce nu atinseseră niciodată coasta, dar acum apăreau aici.

Deasupra, stelele păreau să se mişte cu o viteză uluitoare pe cerul lipsit de lună, şi le auzi strigătele tunătoare ale trecerii - preumblându-se peste cer tot mai iute şi mai iute, până ce întunericul se dizolvă în panglici şi fâşii de lumină.

Henry, ca o umbră stângace, apăru lângă el. Însă Saul nu se temea de Henry.

— Am murit? îl întrebă. Henry nu zicea nimic.

După un moment, Saul continuă:

— Nu mai eşti Henry cu adevărat, aşa-i? Niciun răspuns.

— Cine eşti?

Henry îşi întoarse privirea spre Saul, apoi şi-o mută iarăşi departe.

Charlie, în barcă, în larg, pescuind, departe de toate acestea, de senzaţia care se zbătea să iasă din el precum ceva viu. Se zbătea din ce în ce mai tare.

— O să-l mai văd pe Charlie?

Henry o porni de lângă Saul şi începu să păşească în lungul plajei, sfărâmat şi poticnindu-se. După câţiva paşi se mai rupse ceva în el şi căzu pe nisip, se mai târî vreun metru apoi rămase nemişcat. *Şi mâinile păcătosului se vor bucura, căci nu este păcat în umbră sau în lumină pe care să nu-l poată ierta seminţele morţilor.*

Ceva era pe cale să se ridice, ca un val. Ceva era pe cale să iasă din el. Se simţea, în acelaşi timp, slab şi invincibil. Aşa se întâmpla? Era unul din felurile în care venea să te ia Dumnezeu?

Nu voia să lase această lume, însă ştia acum că o părăseşte, ori că lumea îl părăseşte pe el.

O O O

Saul izbuti să urce în camionetă, simţea cum boala se răspândeşte în el, ştia că orice era pe cale să se întâmple n-avea să poată controla, era dincolo de capacitatea de a controla a oricui. Nu voia să se întâmple acolo, pe coastă, lângă farul lui. Nu voia să se întâmple deloc, dar ştia că alegerea nu-i aparţine. În capul său erupeau comete

şi înfăţişarea unei uşi groaznice şi ce venise pe ea. Aşa că porni maşina şi merse pe cărarea adâncită de pneuri, virând sălbatic uneori, încercând să scape, chiar dacă asta era imposibil. Prin satul adormit. Drum neasfaltat după drum neasfaltat. Charlie pe mare, în larg. Din fericire, nu aici. Capul bubuindu-i. Umbre zămislind umbre şi lumea încercând acum să erupă din gura lui, nerăbdătoare să-i iasă din gură, un cod pe care nu-l putea descifra. Sentimentul că cineva îşi îndrepta atenţia asupra lui. Nereuşind să alunge senzaţia de interferenţă şi de transmisie, de comunicaţii ce-i apăsau circumvoluţiunile creierului.

Până ce nu mai reuşi să şofeze, ajuns în cea mai izolată parte a coastei uitate - partea cu pădurea de pin pe care nu o revendicase nimeni, unde nu voise nimeni să se aşeze. Se opri, ieşi poticnindu-se din maşină şi simţi umbrele copacilor, sunetele scoase de bufniţe, zgomotele mici de tot felul, o vulpe oprindu-se să se holbeze la el, stelele de deasupra, încă învârtejindu-se şi lăsând dâre luminoase pe cer.

Împleticindu-se în întuneric, lovindu-se de palmieri, zgâriat de tufişuri aspre, traversând mărăcinişuri, băgând un picior în apa neagră şi scoţându-l iarăşi. Mirosul tăios al urinei de vulpe, senzaţia că era privit de un animal sau de mai multe. Încercând să-şi ţină minţile laolaltă. Însă în cap i se deschidea un univers plin cu imagini pe care nu reuşea, nu izbutea să le înţeleagă. O floare ce nu putea să moară.

O ploaie de iepuri albi, tăiaţi în două în mijlocul saltului.

O femeie întinzând mâna să atingă o stea de mare dintr-un bazin.

Praf verde de la un cadavru spulberat de vânt.

Henry, în vârful turnului farului, scuturat de fiori şi convulsii, recepţionând un semnal de foarte, foarte departe.

Un bărbat împleticindu-se pe coasta uitată, în uniformă militară, cu toţi camarazii răpuşi.

Şi o lumină ce-l descoperea de sus, ţintuindu-l acolo, completând o anume tranzacţie vitală.

Senzaţia frunzişului mort, ud. Mirosul unui foc de tabără. Un lătrat de câine în depărtare. Gustul de pământ. Şi, deasupra capului, crengile întrepătrunse ale pinilor.

Din cap i se ridicau stranii oraşe ruinate, şi împreună cu ele o aşchie măruntă ce promitea salvarea. Şi Dumnezeu a zis că era bine. Şi Dumnezeu a zis: „Nu te împotrivi”. Numai că el nu voia decât să se împotrivească. Să se agate de Charlie, de Gloria, ba chiar şi de taică-

său. Taică-său, predicând, acea lucire interioară, împrumutată parcă de la ceva mai măreţ decât el însuşi, a cărui limbă nu o putea rosti.

În sfârşit, în adâncul sălbăticiei, Saul nu putu să mai înainteze, se terminase şi o ştia, şi se văicări când căzu, simţind că lucrul din interiorul său îl pironeşte în pământ, o senzaţie dintre cele mai stranii dar totodată la fel de familiară ca şi cum i s-ar fi întâmplat de sute de ori înainte.

Era doar un flecuşteţ. O aşchie. Însă era largă cât lumi întregi şi n-avea s-o înţeleagă vreodată, nici chiar acum, când îl lua în stăpânire. Ultimele sale idei, înainte ca gândurile să nu mai fie ale sale, să nu mai fie ale sale nicicând: poate că nu-i nicio ruşine în asta, poate că o pot îndura, poate că o pot înfrunta. Să cedez, dar nu să renunţ. Şi, îndreptate spre largul mării din spatele lui, cu Saul nefiind în stare să rostească numele, trei cuvinte simple ce păreau atât de inadecvate, însă erau singurele pe care le mai putea folosi.

O O O

Ceva mai târziu, se trezi. În dimineaţa aceea de iarnă Saul Evans simţea cum vântul i se strecoară rece pe sub guler, în vreme ce păşea greoi pe poteca ce ducea către casa farului. În noaptea de dinainte fusese furtună şi, în josul şi la dreapta sa, oceanul se întindea cenuşiu şi neliniştit sub albastrul şters al cerului, care se întrezărea prin tufele de ierburi înalte, unduioase. Bucăţi de lemn, sticle, geamanduri alburii, scorojite şi un rechin-ciocan mort eşuaseră pe plajă după furtună, amestecate cu smocuri încâlcite de alge, însă nu fuseseră pagube mari nici aici şi nici în sat.

Avea la picioare tufe de mure şi ciulini cenuşiu-închis, care urmau să dea flori stacojii la primăvară şi la vară. În dreapta, dinspre bălţile întunecate, se ridicau vaietele stinse ale lişiţelor şi raţelor. Mierlele îndoiau crengile subţiri ale copacilor şi ţâşneau drept în sus, înfricoşate, la trecerea sa, apoi se aşezau la loc, în stoluri gureşe. Aerul proaspăt şi sărat avea iz de flacără: un miros de ars ce venea de pe la vreo casă din zonă sau de la vreun foc de tabără cu tăciuni încă fumegători.

0028: PASĂREA RARĂ

Târâtorul rămăsese în spate. Cuvintele erau în spate. Nu era decât un tunel subteran într-o zi călduroasă. Nu era decât o pădure. Nu era

decât un loc din care ieşeau.

Pasărea Rară şi Grace nu prea vorbeau în timp ce mergeau. Nu erau multe de spus, între ele se întindea o lume. Ştia că Grace n-o socoteşte tocmai umană, însă ceva din ea probabil că o liniştea îndeajuns cât să călătorească mai departe împreună, să aibă încredere când zicea că ceva se *schimbase* în climat, că trebuiau să se îndrepte spre frontieră şi să vadă ce era acel ceva. Mireasma polenului de pin stăruia în aer, bogată, aurie şi deplină. Pănţăruşi şi cinteze se hârjoneau prin tufe şi copaci.

Nu întâlniră pe nimeni, iar animalele, cu toate că nu erau îmblânzite, păreau să nu se ferească. De ele, cel puţin. Pasărea Rară se gândi la Control, rămas în tunel. Ce găsise oare acolo jos: descoperise adevărata Arie X ori fusese moartea sa catalizatorul schimbării pe care o simţise, care se manifesta de jur împrejurul lor? Nici măcar acum nu şi-l putea reprezenta limpede pe Control, ştia doar că absenţa lui era o lipsă, o tristeţe pentru ea. Îi fusese alături aproape întreaga sa viaţă - cea reală, trăită de ea acum, nu cea pe care o moştenise. Însemna, totuşi, ceva.

În momentul în care dispăruse pe uşa aflată în fundul tunelului, îl văzuse şi simţise căutătorii Târâtorului coborând, simţise cum întregul aparat se retrage în beznă, după el. Se stârnise un cutremur în miniatură, iar laturile tunelului se zguduiseră o dată, de două ori, apoi rămăseseră nemişcate din nou. Ştia acum că, deşi nimic nu putea fi inversat, directoarea avusese dreptate: ceva putea fi schimbat, se putea schimba, iar Control adăugase sau scăzuse ceva dintr-o ecuaţie prea complexă pentru a putea fi cuprinsă integral de mintea cuiva. Poate că directoarea avusese dreptate în privinţa biologei, doar că nu în felul în care crezuse ea.

Cuvintele de pe zid încă-i pârjoleau gândurile, se înfăşurau în jurul ei ca un scut.

Pasărea Rară urcase în lumină şi o găsise pe Grace holbându-se la ea cu teamă şi suspiciune, şi îi zâmbise lui Grace, îi zisese să nu-i fie frică. Să nu-i fie frică. De ce să te temi de ceea ce nu ai putut preveni? N-ai vrut să previi? Nu erau ele dovezi ale supravieţuirii? Nu erau dovezi de vreun fel? Amândouă. Nu avea pentru ce să alarmeze pe cineva. Lumea continua, chiar şi destrămându-se, schimbându-se irevocabil, devenind ceva straniu şi altfel.

Porniră la drum. Se opriră peste noapte. Îşi văzură din nou de drum

în zori, prin lumea scăldată în văpaia soarelui, în vreme ce priveliştea din jurul lor se trezea la viaţă. Nu se vedeau soldaţi, nu apărea niciun indiciu al vreunei panglici atârnată din cer. Vremea iernatică fusese înlocuită cu fierbinţeală, era vară acum în Aria X.

Momentele prezente se alungeau, odată ce trecură pe lângă bălţile neclintite, pe ultima bucată de drum. Trăia în prezent prin puterea picioarelor băşicate, a gleznelor înroşite şi a tăunilor ce le înţepau, atraşi de sudoarea de pe frunţi sau urechi; mai era senzaţia de sete pârjolitoare, cu toate că bea apă din bidonaş. Soarele decisese să se proţăpească în spatele pleoapelor sale şi să strălucească de acolo, făcând-o să simtă că-i arde interiorul craniului.

Orice lucru frumos aflat în faţă, o ştia, îl mai văzuse cel puţin încă o dată în spatele ei. Eternitatea se afla în repetiţia paşilor lui Grace, în poticnirile ei şi în felul constant în care lumina cuprindea pământul şi îşi trimitea căldura, reflectată, spre ele.

— Crezi că punctele de control mai sunt păzite? întrebă Grace.

Pasărea Rară nu răspunse. Întrebarea n-avea sens, însă îi mai rămăsese suficientă umanitate pentru a nu face caz de asta. Hegemonia realului fusese alterată, sau distrusă pentru totdeauna. Avea să ştie de acum pentru totdeauna poziţia biologei, aproape sau departe, un punct de reper în mintea ei, o conexiune niciodată oprită.

Pe parcursul ultimilor kilometri până la vechea poziţionare a frontierei, soarele era atât de strălucitor şi fierbinte că o făcu să delireze puţin, deşi ştia că era vorba despre un miraj - avea apă şi şchiopăta de la băşici şi rosături. Cum putea soarele să fie atât de opresiv şi totuşi priveliştea să arate atât de insuportabil de frumoasă?

— Dacă reuşim să trecem, ce-o să le spunem? Pasărea Rară se îndoia că vor avea cui să mai spună ceva. Tânjea acum după Golful Stâncos, voia să-l vadă prin ochii Ariei X, se întreba cum se va fi schimbat ori dacă rămăsese, poate, la fel. Era cu adevărat singurul ei ţel: să se întoarcă într-un loc ce era pentru ea precum insula pentru biologă.

Ajunseră în locul unde fusese vechea frontieră, pe marginea adânciturii gigantice. Corturile albe ale Diviziei Sudice căpătaseră o culoare verde-închis de la mucegai şi alte organisme. Zidăria avanpostului militar era pe jumătate căzută şi dărăpănată, de parcă ar fi fost atacată de o creatură gigantică. Nu erau soldaţi, nu erau puncte de control.

Se aplecă să-şi lege şireturile şi văzu lângă laba piciorului o furnică. De undeva, de la o distanţă uriaşă parcă, auzi un fâsâit prin vegetaţia bogată din adâncitură. O marmotă ciudată, cu umeri laţi, îşi arătă vreme de o clipă figura prin stufăriş. Apoi animalul o văzu şi dispăru în grabă, cu un plescăit, într-un pârâiaş din spate - în vreme ce ea se ridica în picioare, amuzată.

— Ce-i acolo? întrebă din spatele ei Grace.

— Nimic. Absolut nimic.

Şi o porni iarăşi, râzând un pic, şi deodată se simţi eliberată de orice apăsare, nu-şi mai dorea decât apă şi o cămaşă curată. Se simţea inexplicabil de fericită, ba chiar zâmbea.

O O O

O zi mai târziu, ajunseră la clădirea Diviziei Sudice. Mlaştina se întinsese până în curte şi se infiltrase prin caldarâm, avansase până la treptele de beton ce duceau înăuntru. Berze şi ibişi îşi făcuseră cuiburi pe acoperişul ce părea pe jumătate căzut înăuntru. Urmele unui foc ce se consumase în interiorul clădirii se vedeau în arsurile de pe pereţii exteriori. Nu vedeau, de afară, niciun semn de viaţă umană. Nicio umbră a celor pe care Grace îi cunoscuse aici. În spatele lor se întindea bazinul de acumulare şi pinul pipernicit cu luminiţe de pom, cu doar vreo jumătate de metru mai înalt decât îl văzuse Pasăre Rară ultima oară.

Luând o decizie fără să-şi vorbească, se opriră lângă clădire. Aici, o despicătură în zidul lateral le arăta trei etaje de încăperi pustii şi pline de resturi, şi o mare întunecime interioară. Zăboviră un moment, ascunse după copaci, şi se uitară la rămăşiţele acelea.

Grace nu putea simţi felul în care clădirea respira încetişor, felul în care *suspina*. Nu simţea ecoul din inima Diviziei Sudice care spunea Păsării Rare că acest loc îşi alcătuise propria ecologie, propria biosferă. Să tulbure asta, să intre acolo, ar fi fost o greşeală. Vremea expediţiilor trecuse.

Nu mai rămaseră, nu căutară supravieţuitori şi nu făcură niciunul dintre lucrurile obişnuite sau poate prosteşti pe care le-ar fi putut face.

Acum însă venea încercarea, testul.

— Dar dacă nu mai e nicio lume acolo? Cum o ştiam noi? Sau nu se mai poate ieşi spre lume?

Grace o zise, existând totodată, în acea clipă, într-o lume bogată, plină.

— O să aflăm curând, zise Pasărea Rară şi, apucând pentru o clipă mâna lui Grace, i-o strânse.

Ceva din expresia Păsării Rare trebuie s-o fi calmat, fiindcă Grace zâmbi şi zise:

— Da, curând. O să ştim.

Între ele fie spus, era posibil ca acum să ştie mai multe decât orice altă persoană încă trăitoare pe Pământ.

Era o zi normală. Încă o zi de vară ca toate zilele.

Aşa că porniră mai departe, aruncând cu pietricele înainte, aruncând cu pietricele pentru a găsi conturul invizibil al unei frontiere care putea să nu mai existe.

Şi merseră aşa vreme îndelungată, aruncând cu pietricele în aer.

000X: DIRECTOAREA

Stai pe întuneric la pupitrul tău de la Divizia Sudică, cu câteva minute înainte de plecarea în a douăsprezecea expediţie, cu rucsacul lângă tine, cu armele vârâte în buzunarul exterior, cu piedicile puse, neîncărcate. O să laşi în urma ta o dezordine cruntă. Rafturile sunt pline ochi, notiţelor tale nu le-ar mai recunoaşte nimeni vreun model organizat. Atâtea lucruri care n-au rost, ori au doar pentru tine. Ca, de pildă, o plantă şi un telefon mobil uzat. Ca, de pildă, o fotografie pe perete, din vremea când îl ştiai pe Saul Evans.

Scrisoarea adresată lui e în buzunar. Ţi se pare cam stânjenitor. E ca o încercare de a spune ceva ce trebuie rostit, fără vorbe însă, cuiva care s-ar putea să nu mai fie în stare să citească. Dar poate că e şi ca inscripţia de pe peretele turnului: nu cuvintele sunt importante, ci ceea ce este canalizat prin ele. Poate că lucrul de căpătâi e să pui totul pe hârtie ca să fie acolo, în mintea ta.

Te frământi, pentru a mia oară, temându-te că planul tău e gândit prost. Ai de ales. Poţi lăsa lucrurile să se desfăşoare ca înainte. Sau… poţi face lucrul ăsta, care în scurt timp te va scoate din întuneric, din tăcere, te va aşeza pe o cale fără întoarcere. Chiar dacă te-ai întoarce.

I-ai spus deja lui Grace tot ce trebuia să-i spui ca să faci să pară că totul va fi bine. Totul ca s-o liniştişti, să-i ţii moralul sus. Şi aproape crezi că, de dragul tău, a crezut tot ce i-ai zis. *Când mă întorc. După ce*

rezolvăm asta. Când vom…

Un cap palid şi curios pătrunde pe uşă, sucit într-o parte: e Whitby, cu şoarecele iţindu-se din buzunarul cămăşii, tot numai urechi, ochişori negri şi lăbuţe fragile, ca nişte mânuţe.

Te simţi deodată bătrână şi neajutorată, ţi se pare că totul se distanţează de tine - scaunul, uşa din spate, culoarul, iar Whitby e un canion ce se cască departe, la kilometri şi kilometri. Laşi să-ţi scape un suspin, o mică încercare de a trage aer în piept. Te cuprinde o panică pasageră, în învălmăşeala notiţelor tale. Însă există, dincolo de asta, un miez ce nu trebuie să cedeze.

— Ajută-mă să mă ridic, Whitby, îi zici şi el se execută, e mai puternic decât pare, te susţine în vreme ce tu te sprijini în el, te caţări peste trupul lui subţiratic.

Te ridici şi te clatini, uitându-te în jos. Whitby trebuie să rămână, chiar dacă totul se duce de râpă. În vreme ce Whitby se duce de râpă, fiindcă nimeni nu poate îndura viziunea aceea cu lunile, cu anii. Dar trebuie să i-o ceri. N-ai de ales. Grace va conduce agenţia. Whitby va fi arhiva instituţiei, martorul său.

— Trebuie să pui pe hârtie tot ce vezi, observaţiile tale. S-ar putea să mai fie încă importante.

Auzi în urechi vuietul valurilor. Vezi casa farului. Vezi cuvintele de pe peretele turnului.

Whitby nu scoate o vorbă, te priveşte lung doar, cu ochii lui mari, dar nici nu trebuie. Faptul că e acolo, tăcut, alături de tine, e suficient.

Când faci primul pas spre uşă simţi greutatea din spate şi greutatea deciziei tale. Dar ignori. Ieşi pe hol. E foarte târziu. Luminile fluorescente par înceţoşate, însă dinspre ele emană o căldură bolnăvicioasă, ori de la gurile de aerisire, trecând ca o şoaptă peste creştetul capului tău. O realitate irecuperabilă.

Noaptea va fi rece şi în aer s-ar putea să miroasă a caprifoi, ori poate chiar un iz de sărat, şi drumul până acolo, familiar, va părea că durează doar o clipă, pe sub luna clară, în al doilea pătrar, şi printre formele obscure, scufundate, ale clădirilor dărăpănate. Cu ceilalţi membri ai expediţiei a douăsprezecea.

O O O

La frontieră intri în corturile albe ale Diviziei Sudice, la controlul

misiunii, iar lingvista, topografa, biologa şi antropologa sunt escortate fiecare în câte o încăpere pentru procesul final de decontaminare şi condiţionare. Nu mai e mult până la frontieră, te vei îndrepta cu cât de multă graţie e în stare să o facă trupul tău înalt şi solid spre luminescenţa uşii enorme.

Te uiţi la toate pe monitor. Par calme, în afară de lingvistă, au mişcări relaxate, nu dau semne că ar intra în panică. Lingvista tremură, se zguduie. Lingvista clipeşte des. I se mişcă buzele, dar nu iese niciun cuvânt.

Tehnicianul se uită la tine, aşteaptă instrucţiuni.

— Lasă-mă să intru acolo, zici.

— Va trebui să repornim procesul pentru ea dacă faceţi asta.

— E în regulă.

Şi e în regulă. Eşti suficient de decisă pentru amândouă. Deocamdată.

Cu grijă, iei loc în faţa lingvistei. Încerci să alungi gândurile legate de prima ta călătorie peste graniţă, de felul în care l-a afectat pe Whitby, dar faţa lui Whitby e cea pe care o vezi acum, nu a lui Saul, nu a mamei tale. Costul uman de-a lungul anilor, preţul în vieţi pierdute şi distruse, vieţile, această îndelungată escrocherie. Contorsiunile şi subterfugiile. Atâtea minciuni, şi pentru ce? Lowry, la sediul lui, fără să fie capabil să vadă ironia, ţinându-ţi predici: „Doar prin identificarea disfuncţiei şi bolii unui sistem putem începe să concepem un răspuns a cărui logică ar fi de a aboli problema însăşi”.

Lingvista a fost pusă la regim de substanţe psihotrope. A fost operată, recondiţionată, supusă, spălată pe creier, alimentată cu informaţii false menite să se ridice împotriva propriei sale siguranţe, a fost din nou construită, şi toate acestea cu ştire din partea ei, voluntar - fiindcă Lowry a găsit în povestea ei cu membri de familie pierduţi pe coasta uitată cel mai apropiat lucru de un surogat de Gloria. E un fel de sfidare la adresa ta, un mesaj iritat şi, consideră Lowry, expresia absolută a artei sale. Arma sa, încordată ca un arc - atât de încordată că se dezlănţuie aici, acum, în faţa ta. Ca psihologul ultimei expediţii din a unsprezecea serie, doar că dintr-o direcţie diferită.

Figura ei reflectă o confuzie de impulsuri, gura îi e deschisă, dorind să vorbească, dar neştiind ce să spună. Ochii şi-i ţine mijiţi, de parcă ar aştepta s-o lovească ceva, şi nu vrea să te privească în faţă. E înfricoşată, se simte singură şi a fost trădată fără să pună măcar

piciorul în Aria X.

Ai putea încă s-o foloseşti în misiune, să găseşti zece feluri de a o întrebuinţa, chiar aşa, avariată. Carne de tun pentru lucrul ce aşteaptă în anomalia topografică. Carne de tun pentru Aria X, un pic de încurcătură pentru ceilalţi membri ai expediţiei. Dar nu vrei complicaţii, nu aşa. Eşti doar tu. E doar biologa. Un plan ce se va derula orbeşte, pe pipăite. N-ai de gând să o întrebi dacă încă mai vrea să meargă ori dacă poate. Şi, până va afla Lowry ce-ai făcut, va fi prea târziu.

Se uită la tine cu un zâmbet eviscerat.

— Poţi să te retragi, îi zici, te poţi duce acasă. Şi-o să fie în regulă, totul va fi bine.

Cu aceste cuvinte, lingvista se trage din faţa ta, alunecă la loc în întuneric, ea, scaunul şi încăperea, de parcă ar fi doar decor, şi te afli iarăşi deasupra Ariei X, plutind peste hăţişuri, coborând spre plajă, cu valurile dedesubt. Vântul şi soarele, aerul cald.

S-a terminat cu întrebările. Aria X a terminat-o cu tine, ţi-a luat absolut totul, şi simţi că te cuprinde o pace stranie. Un rucsac. Rămăşiţele unui corp. Arma ta, aruncată în valuri, scrisoarea ta către Saul, făcută ghemotoc, rostogolindu-se printre algele uscate şi pe nisip.

Eşti încă acolo preţ de o clipă, îţi arunci privirea peste mare, spre far, către frumoasa şi oribila strălucire a lumii.

Înainte să nu mai fii nicăieri.

Înainte să fii peste tot.

Dragă Saul,

Mă îndoiesc că vei citi vreodată această scrisoare. Nu ştiu cum ar putea ajunge la tine sau dacă, măcar, ai putea-o înţelege acum. Dar am vrut să o scriu. Să lămuresc lucrurile, ca să ştii ce ai însemnat pentru mine, chiar şi pentru o perioadă atât de scurtă.

Ca să afli că îţi apreciam felul morocănos de a fi, consistenţa şi preocuparea ta. Că înţelegeam ce înseamnă acele lucruri şi că era important pentru mine. Că ar fi fost importante chiar dacă nu s-ar fi petrecut toate câte s-au petrecut.

Îţi scriu ca să ştii că n-a fost din cauza ta. Nu ai avut nicio vină. N-a fost decât ghinion, te-ai aflat pur şi simplu în locul nepotrivit la

momentul nepotrivit - cum se întâmplă mereu, din ce spune tata. Şi ştiu că e adevărat, fiindcă şi eu am păţit la fel, deşi, de atunci, am ales multe dintre lucrurile care mi s-au întâmplat.

Orice s-a petrecut, ştiu că ai încercat să faci tot ce-ai putut, fiindcă mereu încercai asta. La fel încerc şi eu. Chiar dacă nu ştim mereu ce înseamnă asta sau cum are să iasă până la urmă. Poţi fi prins în ceva ce te depăşeşte, fără să înţelegi niciodată de ce.

Lumea din care facem parte acum e greu de acceptat, nespus de greu. Nici nu ştiu dacă, măcar acum, am acceptat totul. Nu ştiu cum să fac asta. Însă acceptarea e mai presus de negare, şi poate că şi în asta e o doză de sfidare.

Te ţin minte, Saul. Îl ţin minte pe păstrătorul luminii. Nu te-am uitat niciodată; doar că mi-a luat mult timp să mă întorc.

Cu drag,

Gloria

(care trăia periculos căţărată pe stânci şi te bătea la cap întruna)

MULŢUMIRI

Multe mulţumiri răbdătorului şi excelentului meu editor, Sean McDonald, care a făcut posibilă scrierea acestor cărţi încredinţându-mă că cineva îmi apără cu adevărat spatele. Mulţumesc tuturor celor de la FSG pentru minunata experienţă a publicării acestei trilogii, incluzându-i aici pe Taylor Sperry, Charlotte Strick, Devon Mazzone, Amber Hoover, Izabela Wojciechowska, Abby Kagan, Debra Helfand şi Lenni Wolff. Mulţumiri pentru Karla Eoff, Chandra Wohleber şi Justine Gardner. La fel şi lui Alyson Sinclair, pentru excelenta muncă în partea de publicitate, ca şi lui Eric Nyquist, pentru grafica fantastică, îi mulţumesc iarăşi agentei mele de încredere, Sally Harding, şi Agenţiei Cooke. Le rămân îndatorat şi editorilor mei din Canada, UK şi alte ţări pentru că au dovedit atâta imaginaţie şi energie publicând trilogia Southern Reach. A fost o încântare să lucrez cu Blackstone Audio, îndeosebi cu Ryan Bradley. Multe mulţumiri excelenţilor Bronson Pinchot şi Carolyn McCormick pentru interpretările foarte bune de pe audiobook. Le mai mulţumesc lui Clubber Ace, Greg Bossert, Eric Schaller, Matthew Cheney, Tessa Kum, Berit Ellingsen, Alistair Rennie, Brian Evenson, Karin Tidbeck, Ashley Davis, Craig L. Gitney, Kati Schardl, Mark Mustian, Diane Roberts şi Fermentation Lounge. Apreciz observaţiile legate de bufniţă făcute de Amal El-Mohtar şi ajutorul repetat al lui Dave Davis.

Sunt recunoscător pentru ideile pe care le-am folosit la conceperea şi scrierea cărţii pe care le-am găsit în Semiotext(e) Intervention Series, mai ales în *The Corning Insurrection,* care a avut o copleşitoare influenţă asupra felului în care am gândit în carte Pasărea Rară şi de unde sunt preluate sau parafrazate fragmente la paginile 255, 256 şi 350. Sunt de asemenea recunoscător lucrărilor lui Rachel Carson şi Jean Baudrillard, ca şi următoarelor: *The Book of Miracles* de la Taschen; *The Sea Inside* de Philip Hoare, *Weird Life* de David Toomey, romanului *Marea, marea* de Iris Murdoch, lucrărilor lui Tove Jansson (mai ales *The Summer Book* şi *Moominland Midwinter); Tainaron,* de Leena Krohn; poeziei naturii de Pattiann Rogers; *The Derrick Jensen Reader,* editat de Lierre Keith; *After London* de Richard Jefferies şi

Guardians of the Light a lui Elinor De Wire. În cele din urmă, *The Seasons of Apalachicola Bay,* de John B. Spohrer, Jr… a fost ca o revelaţie în timp ce scriam *Acceptare,* o carte inimoasă, superbă şi înţeleaptă ce m-a ţinut ancorat în locurile care au făcut din trilogia Southern Reach ceva personal.

Altă documentare a însemnat vizitarea, revizitarea sau amintirea unor peisaje care-mi vorbeau într-un fel folositor pentru ficţiune: St. Marks Naţional Wildlife Refuge, Apalachicola, Florida şi Georgia rurale, Botanical Beach Provincial Park şi Pacific Rim Naţional Park Reserve din insula Vancouver, coasta Californiei de Nord, şi Insulele Fiji, care mi-au oferit o anumită stea de mare.

Aş mai dori să mulţumesc multor librari minunaţi şi creativi pe care i-am cunoscut anul trecut în turneu - aţi fost surse de inspiraţie şi de energie - ca şi cititorilor entuziaşti, dornici să mă urmeze în această călătorie destul de stranie. Apreciez cu adevărat.

În cele din urmă, cu inima deschisă şi cu adâncă smerenie, îi mulţumesc soţiei mele, Ann, care mi-a fost parteneră în toate. M-a încurajat, m-a ascultat, m-a ajutat să rezolv încurcăturile din manuscris, mi-a luat alte proiecte de pe birou, a mers mult dincolo de datorie sau de orice ţine de vreun legământ matrimonial pentru a-mi oferi timpul şi spaţiul necesare pentru scrierea acestor romane. Acest lucru nu ar fi fost posibil fără ea.